

Regd. No. 2 975.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன் 195,196

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 5

ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100.

பேரருளான் பெருந்தேவத்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.



உருவமெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீராமாநுஜபெருந்தாயர்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி*—ஏழ்பாரு
முய்ய வவுர்க ஞுரைத்தவைகள் தாம் வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

குரோதஸ்ர பங்குனிமீ

1965ஸ்ர மார்ச்சுமீ

ஸ்ரீராமா நுஜன் 195, 196.



சென்னை ஸத்த்கரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை
ஆசிரியர் ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியார்.

ஸம்புடம் 17

1965 ஸ்ரீ மார்ச்சு & ஏப்ரல்
குரோதி பங்குனி விசுவாஸு ஸ்ரீ சித்திரை

ஸஞ்சிகை 3, 4

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி — 81

கொண்டபெண்டிர் தாம்முதலாக் கூறுமுற்றார் கன்மத்தால்*
அண்டினவ ரென்றே யவரை விட்டு— *தொண்டருடன்
சேர்க்கும் திருமலைச் சேருமென்றான்*. ஆர்க்குமிதம்
பார்க்கும் புகழ்மாறன் பண்டு

ஆர்க்கும் இதம் } அனைவர்க்கும் ஹிதமே சிந்திக்
பார்க்கும் புகழ் } றி யசஸ்வியான நம்மாழ்வார்.
மாறன்

பண்டு — முன்பு

கொண்ட பெண்டிர் } மனைவி முதலாகச் சொல்லப்
தாம் முதலாக் கூறும் } படுகிற பந்துவர்க்கமெல்
உற்றார் } லாம்.

கன்மத்தால் } கர்மோபாதியாலே நெருங்கு
அண்டினவர் } மவர்களத்தனை யென்று
என்றே } கொண்ட

அவரை விட்டு — அந்த ஆபாஸ பந்துக்களை விட்டு

தொண்டருடன் } நம்மை பாகவத கோஷ்டியிலே
சேர்க்கும் } சேர்க்குவல்லவனான ஸர்வேச்
திருமலை } வரனை

சேரும் என்றான் } சேருங்கொளென்று உப
தேசித்தார்.

*** தன்னைப் பற்றினாரை பாகவதர்கள் திருவடிகளிலே சேர்த்து ரக்ஷித்தருளவல்ல
ஸ்ர்வேச்வரனே ஸகலவித பந்துவுமாவான்; அல்லாதாரடங்கலும் ஒளபாதிக பந்துக்கள்:
ஆனபின்பு ஒளபாதிக பந்துக்களைவிட்டு நிருபாதிக ஸகலவித பந்துவுமான ஸர்வேச்வர
னுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கொளென்று அனைவர்க்கும் ஹிதைஷியான ஆழ்வார்
உபதேசித்தருளின பதிகம் *கொண்ட பெண்டி ரென்பதாம் கீழே *நெடுமாற்கடிமை
யென்கிற திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமானடியார்க்களையே உபாயோபேயங்களான

எல்லாமுமாகப் பற்றியிருக்கையாகிற தம்முடைய சிறந்த அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்ட ஆழ்வார் அவ்வுடியார்களின் திருவுள்ளமுக்கும்படியான அர்த்தத்தையே இத்திருவாய் மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். பாகவதர்களே எல்லாவுறவுமென்றது—கீழ்த் திருவாய் மொழி; பகவானே எல்லாவுறவுமென்கிறது இத் திருவாய்மொழி; இவை ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டவையென்று நினைக்கவேண்டா; பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாக பாகவத பக்தியும், பாகவத பக்தியின் எல்லை நிலமாக பகவத் பக்தியும் கொள்ளத்தக்கது. உலகில் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலே நாம் வைக்கும் அன்பு அந்த ஒரு வ்யக்தியளவிலே முடிந்து நிற்காமல் தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளிடத்தும் பெருகிச் செல்வதுபோல, பகவான் பக்கவிலே வைக்கும்படி அவனளவிலே நில்லாது அவனுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்ற பாகவதர்களிடத்தும் வளர்ந்து செல்லுமாயிற்று அப்படியே பாகவதர்களிடத்தே வைக்கும்படி அவர்களோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவனென்கிற காரணத்தினாலேயே பகவானிடத்திலும் பெருகும்.

உலகில் ப்ராக்ருதர்களான ஆபாஸ பந்துக்களையே நம்பியிருப்பாருடைய ப்ரமம் நீங்குமாறு உபபத்திகளுடன் அருளிச்செய்வது இத் திருவாய்மொழி. எந்த நிலையிலும் எம்பெருமானோருவனே நிரூபாதிக ரக்ஷகனென்றும், நாம் பந்துக்களென்று நினைக்கும்படியுள்ளவர்கள் பக்ஷகர்களையொழிய ரக்ஷகர்களல்லரென்றும் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார். கீழ் ஐந்தாம் பத்தில் *சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினியாவாரே* என்கிற பாசுரத்திற்கொன்ன பொருளை விவரிக்க வந்ததாயிற்று இத் திருவாய்மொழி “ஈசுவரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்” என்று முமுக்ஷுப்படியில் அருளிச்செய்தபடியே ப்ரபந்ந பரித்ராணமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே விரிவாகக் காண்கிற விஷயங்களுக்கு இத் திருவாய்மொழியே மூலமாகும்.

...

...



ஸ்ரீ ராமாநுஜனுக்குச் சந்தா செலுத்தியவர்கள்

39. ஸ்ரீஉவே. ரிக்வேதி. வரதாசாரியர், கோவை
40. „ L சாமையங்கார், அர்ச்சகர், காரமடை
41. „ ராவ்ஸாஹிப், S. ராகவையங்கார், சென்னை.
42. „ ஐகன்னுதய்யங்கார், பாண்டி.
43. „ S. குப்புசாமி ஐயங்கார், பள்ளத்தூர்.
44. „ K. கிருஷ்ணமாசாரியர், சிக்பல்லாபூர்.
45. „ C. S. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், B.A., B.L., திருவல்லிக்கேணி.
46. „ T.S. ராஜகோபாலாசாரியர், முடிகொண்டான்.
47. „ P.M. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
48. „ R ஸுந்தரராஜய்யங்கார், கோவை.
49. „ S. பத்மநாபையங்கார், மதுரை.
50. „ அண்ணா. J. கிருஷ்ணமாசாரியர், மதுரை.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—195, 196

51. ஸ்ரீஉவே S. ரங்கராஜய்யங்கார், மதுரை.
52. ஸ்ரீமான். பு கொ. மாசி செட்டியார், கு. புதூர்.
53. „ ப க. கிருஷ்ணராமாநுஜர், கீழ்ப்பாபூர்.
54. „ வேலாயுத நாடார், கீழ்ப்பாபூர்.
55. „ சா. கிருஷ்ணராமாநுஜர், நடையனேரி.
56. „ வெ. ராமசாமி ராமாநுஜர், வெள்ளார்.
57. „ N. T. ரகுராமகிருஷ்ணன், T. Nagar.
58. „ கோட்டூர் பாடசாலைத் தலைவர்
59. „ K. M. வரதராஜுலு செட்டியார், சேலம்.
60. „ கூரத்தாழ்வார் ராமாநுஜஸபை, நடுப்பட்டி.
61. „ அழகு ராமாநுஜம், மதுரை.
62. „ கூரம். திருநாராயணையங்கார்.
63. „ R. Srinivasayyengar Amarda Road.
64. „ A. K. ரங்காசாரியர், பல்லாவரம்.
65. உயர்திரு. குற்றூல நாராயணப்பிள்ளையவர்கள், சீர்காழி.
தென்பாதி, ஜீவியச்சந்தா செலுத்தினார்.
66. Sri P. K. Madhavan, Madras-1.
67. ஸ்ரீ சடகோபராமாநுஜ பாகவதர், நெசனூர்.
68. sri A. N. Rangasami Iyyangar, Madras-1.
69. „ பரவஸ்து. ஸ்ரீநிவாஸன், New Delhi,
ஜீவிய சந்தாதாரராகச் சேர்ந்தார்.
70. ஸ்ரீ கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை, நாரணமங்கலம்.
71. „ நவரீதகிருஷ்ணராமாநுஜஸபை, உடுமலைப்பேட்டை.
72. Sri. G. R. Srinivasan, T. Nagar.
73. ஸ்ரீ ந. சுப்பராயப்பிள்ளை, காட்டுமன்னார்கோவில்,
74. „ வீணை. ரங்காசாரியர், உறையூர்.
75. „ கோவை. தேப்பெருமாள் செட்டி. ஸ்ரீரங்கம்.
76. „ S. V. S. தாதபட்டாசாரியர், கோமடிபல்லி.
77. „ S. ராமநாதசெட்டியார், குணசீலம்.
78. „ வித்வான் B A. பாஷ்யகாராசாரியர், மேலமாரம்பலம்.
79. „ N. ரங்கநாத ராமாநுஜ தாஸர், மணச்சநல்லூர்.
80. Sri V. Srinivasan, Sardar Nagar Bombay.
81. ஸ்ரீ C. V. முத்துஸாமி செட்டியார், மதுரை.



அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ராதிப ஸ்வாமிக்கு நிகழும் பங்குனி விசாகத்தில் எழுபத்து நான்கு திருநகஷத்ரபூர்த்தியை முன்னிட்டுச் சென்றவிதழில் எழுபத்துநான்கு நல் வார்த்தைகள் வெளியிடப்பட்டன; இவ்விதழில் எழுபத்துநான்கு விருந்துகள் அளிக்கப்படுகின்றன. இவற்றை அன்பர்கள் ஒருவிசை வாசித்துப் பர்யாப்தியடையாமல் அடிக்கடி வாசித்து இன்புறுவார்களாக.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—கார்யதர்சி.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந்நாராயணஜீயர் ஸ்வாமிகள்

உலகப் பிரசித்தரான ஸ்ரீ ஸ்ரீமந்நாராயணஜீயர் ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீரங்கத்தில் நடத்தின வைபவங்களுக்கும் மேலாக சென்னைமாநகரிலும் திருவல்லிக்கேணியிலும் நடத்திவிட்டு 16—2—85 முதலாக ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் நமது வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி புநர்வஸுவில் தொடங்கி புநர்வஸு பர்யந்தமாக நடத்திவருகிற ஸ்ரீராம மஹாக்ரது இவ்விடத்தில் நடந்துவருகிறது ஸ்ரீ உடையவர் திருமாளிகையில் 59வது க்ரதுஸ்தம்ப ப்ரதிஷ்டைக்கு அடிகோலி வேலைகள் நடந்து முடிந்தன. 17—3—85 புதன்கிழமை பங்குனி யுத்தரத்தன்று ஷே. க்ரதுஸ்தம்ப ப்ரதிஷ்டையும் மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறியது இங்கிருந்து தென் மதுரைக்குப் புறப்பட்டருளியாயிற்று அங்கே ஏறக்குறைய ஒருமாதம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீராம மஹாக்ரதுவும் க்ரதுஸ்தம்ப ப்ரதிஷ்டையும் செய்தருள்வார்.

ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் செய்தருளும் காரியங்கள் அதிமாநுஷம் அதிதைவம் என்று எத்தனை தடவை யெழுதினாலும் புநருக்தியாகாது. இந்த ஸ்வாமியை ஒரு விலகண்ண அவதார புருஷரென்றே உலகம் போற்றுகின்றது. விசிஷ்டாத்தவைத மதப்ரசாரம் இந்த ஜீயர் ஸ்வாமி செய்துவருவதுபோல இதுவரையில் எந்த நாட்டிலும் யாரும் செய்ததில்லை, செய்யப்போகிறதில்லை. இந்த ஸ்வாமியை ஏகதேசமும் அநுகரிக்கக்கில்லார் எந்த மடாதிபதியும் என்றால் இது மிகையாகாது. இவரிடத்தில் பரத்வத்திற்கு மேலாக ஸௌலப்பமும் ஸௌசீல்யமும் விளங்குவது தனிப்பட்ட அதிசயம். *இமவந்தந் தொடங்கி இருங்கடலளவும் இந்த ஸ்வாமியின் புகழ் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கின்றது.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளேசரணம்.



ஆழ்வாரெம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் (21—3—65)

குரோதிஸ்ர பங்குனி விசாகத்தன்று அன்பர்களுக்கு அன்புடனளித்த

எழுபத்துநான்கு விருந்துகள்.

1. பரமவைதிகர் பெருமை விருந்து

வேதத்தை ஸாங்கமாக ஓதியும் வேதோக்த கருமங்களை ஸக்ரமமாக அதுஷ்டித்தும் போருகிறவர்கள் (அல்லது) வேதம் அப்ரமாணம் என்கிற குத்ஸித வாதத்தில் புகாமல் வேதம் நமக்குப் பரமப்ரமாணமென்று இசைந்தும், வைதிக கருமங்கள் யாவச்சக்தி அதுஷ்டேயங்கள் என்றிசைந்தும் போருகிறவர்கள் வைதிகர்களெனப்படுவார்கள். கேவல ப்ராஹ்மணர்களாகப் பிறவாமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகவும் பிறந்தவர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதவேதத்தோடு நில்லாமல் த்ராயிடப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையான ஆழ்வாரருளிச் செயல்களையும் அதிகரித்து அர்ச்சாவதார ப்ராவண்யத்தையும் கொண்டிருக்குமவர்கள் பரமவைதிகர்களெனப்படுவார்கள். “அத்யயந ஜ்ஞாநானுஷ்டானங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிறப்போலே சந்தங்களாயிரமறியக் கற்று வல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணியில் திடமான விச்வாஸமுள்ளவர்களும் பரமவைதிகர்களெனக் கொள்ளத் தகுபவர்கள். உபப்நுஹ்ணங்களான ஸ்மிருதிகள் இதிறாஸ புராணங்கள் முதலானவற்றோடுங் கூடின வேதமே நமக்குப் பயன்படுவதாதலால் அந்த உபப்நுஹ்ணங்களிலும் நாம் வேததுல்ய ப்ராமாண்யங் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். வேதத்தில் உபநிஷத் பாகமானது மிகச் சிறப்புற்றது. உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை நாம் நிஷ்கர்ஷித்த உணர்வதற்கு வியாஸர் இயற்றிய சாரீரகமீமாம்ஸை [ப்ராஹ்மஸூத்ரம்] இன்றியமையாதது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடுகூட அந்த சாரீரகமீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களை நன்கு அதிகரித்தவர்களே உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப் பொருள்களை உள்ளபடி யுணர்ந்தவராவர். இதுபோல, ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஆசார்யஹ்ருதயம் என்கிற இரண்டு திவ்ய சாஸ்த்ரங்களையும் வியாக்கியானத்தோடுங்கூடப் பலகால் பயின்றவர்களே த்ரயிடோபநிஷத்தின் உட்பொருள்களை உணரப்பெற்றவராவர். “ஸாங்காகில த்ரயிட ஸம்ஸ்க்ருத ரூப வேத ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம். ஸர்வஜ்ஞலோககுரு கிரீமீதமார்ய போக்யம் வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம்” என்னப்பட்ட பெருமையையுடைய ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரமும், இதனிலும் விஞ்சிய பெருமைவாய்ந்த ஆசார்யஹ்ருதய சாஸ்த்ரமும் உபநிஷத்துக்களுக்கு ப்ராஹ்மஸூத்ரம்போலே அருளிச்செயல்களுக்கு அப்ரதிமமான கவசமென்றுணர்க.

2. வேத வைபவ விளக்க விருந்து

வேதத்திற்குப் பல வைபவங்களுண்டு. அபௌருஷேயத்வம், நிர்தோஷத்வம்¹ அவிச்சிந்நபரம்பராப்ரப்தத்வம் என்னுமிவை வேதத்திற்கு முக்கியமான வைபவங்கள். ஸ்மிருதிகள் இதிறாஸங்கள் புராணங்கள் திய்யப்ரபந்தங்கள் காவியங்கள் முதலான பலவற்றுக்கும் நாம் கர்த்தாக்களை யறிந்துகொண்டிருக்கிறோம். இன்ன நூலை இன்னுரியற்றினாரென்று தேசமெங்கும் சொல்லிவரக் காண்கிறோம். ஸ்ரீராமாயணத்தை வான்மீகி முனிவர் இயற்றினார்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தைப் பராசரமஹர்ஷி பணித்தார்; மஹாபாரதத்தை வியாஸர் தொகுத்தார்.....என்றிப்படி சொல்லி வருவதுபோல வேதத்தை இன்னுரியற்றினார் என்று எந்த நாட்டிலும் யாரும் சொல்லிவரக் கேட்டறியோம். ஆக, வேதம் ஒரு புருஷராலும் ப்ரணீதமல்லாமையாலே அபௌருஷேய மெனப்படுகிறது. 'ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ஸர்வேச்வரன் நான்முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லப்படுகிறதே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் வேதம் இருக்கமுடியாதே, ஆகவே ஈசுவரன்தான் வேதத்தை முதன்முதலாகச் செய்திருக்கவேணும்; ஆனபின்பு வேதம் அபௌருஷேயமென்பது எப்படி?' என்று கேள்வி பிறக்கலாம். வேதத்திற்கு ஈசுவரனும் கர்த்தாவல்லன். உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அநாதிகாலமாய் நடந்துவருகின்றது. ஒவ்வொரு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஈசுவரன் பிரமனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறான். முன் கல்பத்தில் வேதம் எவ்வகையான ஆதூர்வியோடு இருந்ததோ, அவ்விதமாகவே மறுகல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் வேதம் உபதேசிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதில் எவ்விதமான மாறுபாடும் நேருவதில்லை. அநாதிகாலமாக இப்படியே நடந்து வருகிறது. ஆகவே உறங்கியெழுந்த வித்யார்த்திக்கு வேதமோதுவிக்கும் உபாத்யாயர் எப்படி வேதகர்த்தாவல்லவோ, அப்படியே ஸுப்தோத்தபுத்தனான விரிஞ்சனுக்கு பூர்வபூர்வக்ரமத்தை ஸ்மரித்து வேதோபதேசம் செய்து போருகின்ற ஸர்வேச்வரனும் வேத கர்த்தாவல்லன். வேதம் அபௌருஷேயமென்று ஸித்தித்தபோதே நிர்தோஷமென்றும் ஸித்தித்தவிட்டது. ஒன்றை வேறொன்றாக கிரஹித்தலாகிப் ப்ரமம், வாய் தவறி வேறாகச் சொல்லுவதற்கு மூலமான ப்ரமாதம், பிறரை வஞ்சிக்க வேணுமென்கிற இச்சையாகிற விப்ரலிப்ஸை.....என்னுமித்தகைய தோஷங்கள் புருஷப்ரணீதங்களான நூல்களிலே இடம்பெறுமாதலாலும், அபௌருஷேயமென்று கிர்த்தாரணம் செய்யப்பெற்ற வேதத்தில் இதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலும் வேதம் நிர்தோஷமென்பது நிலைநின்றதாயிற்று. வேதம் எப்படி அநாதிகாலமாய் சிஷ்யப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாய் ஸமஸ்வரமாக ஓதப்பட்டு வருகின்றதோ அப்படி வேறு எந்த நூலும் ஓதப்பட்டுவரவில்லை. இக்காலத்தில் க்ஷத்ரியர்களும் வைச்யர்களும் வேதமோதுவதை விட்டிட்டுநுந்தாலும் அவர்களும் வேதாதிகாரிகளென்றே நூற்கொள்கையுள்ளது. "கலேள ஆத்யந்தயோஸ் ஸ்தீதி:" என்றொரு வசனம் காதில் விழுகிறது. கலியுகத்தில் முதல் வர்ணமான ப்ராஹ்மண ஜாதியும், கடைசி வர்ணமான சூத்ராஜாதியுமே யுள்ளது என்பது இதன் பொருள். க்ஷத்ரிய வைச்யர்கள் இல்லாமற் போகவில்லை. ஆனால் அவர்கள் தம்தம் நிலைமையில் இல்லை என்பது தாற்பரியம். பிராமணனாகப் பிறந்துவிட்டால் வேதமோதியே தீரவேண்டுமென்றும் வேதத்தைக் குருமுகமாகவே கற்கவேணுமென்றும் நூற்கட்டளை ஏற்பட்டிருக்கையாலே புத்திக்கெட்டாத காலம் முதலாக எங்கும் ஏகரூபமாக வேதம் ஓதப்பட்டு வருதலால் இது அவிச்சிந்நபரம்பராப்ரப்தம் என்கிற ஏற்றதையும் பெற்றுள்ளது. *

3. இடையில் அடியேனுடைய வேத ஸந்தேஹ விருந்தொன்று

அபௌருஷேயமென்றும் நிர்தோஷமென்றும் அவிச்சிந்ந பரம்பராப்ரப்தமென்றும் முதலிக்கப்பட்ட வேதத்தில் அல்பமதியான அடியேனுக்குச் சில பல வருஷங்களாகவே ஒரு ஸந்தேஹமுள்ளது. இதனை இதுகாறும் ஒரு பாஷையிலும்

ஒரு பத்திரிகையிலும் எழுதி வைத்தவனல்லேன். இப்போது வெகு பீதியோடு இதனை இங்கு எழுதுகிறேன். அடியேன் ஒதினது க்ருஷ்ணயஜுர்வேதமாகையாலே அதில்தோன்றின ஸந்தேஹத்தை ஈண்டுவிஜ்ஞாபிக்கிறபடி. வேதாத்யபனம் செய்தவர்களுக்கே இந்த விஷயம் விசாரகோசரமாகக் கூடியது. மற்றுள்ள மேதாவிகளும் இதை விமர்சிக்கலாம் முதற் காண்டம் முதல்பிரச்சனம் முதலாக ஐந்தாவது காண்டம் இரண்டாவது பிரச்சனம் வரையில் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு ப்ரச்நத்திலும் முடிவுஅதுவாகம் விலக்கணமாயிருக்கும். வைதிகர்களால் யாஜ்யாநுவாகமென வழங்கப்படும். [வைதிக ஸங்கேதங்களை விட்டு எல்லார்க்கும் புரியும்படியான வகையில் எழுதுகிறேன்.] * இஷே த்வோர்ஜே த்வா வாயவஸ் ஸ்தோபாயவஸ் ஸ்த..... * என்றும் * ஸத்யோ தீக்ஷயந்தி ஸத்யஸ் ஸோமம் க்ரீணந்தி புண்டரி ஸ்ரஜாம் * என்றும் தண்டாகாரமாக ஒதப்படுவதல்லாமல் “நவோ நவோ பவதி ஜாயமா நோஹநாம் கேதுருஷஸா மேத்யக்ரே, பாகம் தேவேப்ப்யோ விததாத்யாயந் ப்ரச்ந்ரமாஸ் திரதி தீர்க்கமாபு” என்றும், “அக்ரே நய ஸுபதாராயே அஸ்மாந் விச்வாநி தேவ வபுநாநி வித்வாந், யுயோத்யஸ்மஜ் ஜுஹுராண மேநோ பூயிஷ்டாம் தே நமஉக்திம் விதேம.” என்று மித்யாதிகள் போலே ருக்கு ருக்காக ஒதப்பட்டு வருகிறது. ஓரிடத்தில் ஒதினருக்கையே மற்றோரிடத்திலும் அதே ஆதூர்வியாக ஒதுவதற்கு வேத புருஷன் விரும்புவதுண்டு. * உபா வாயிந்த் ராக்ரீ ஆஹுவத்யா உபா ராதஸஸ் ஸஹ மாதயத்யை; உபா தாதாராவிஷாம் ரயீணம் உபா வாகஸ்ய ஸாதயே ஹுவே வாம் * என்றொரு ருக்கை யெடுத்துக் கொள்வோம். இது முதற் காண்டத்தில் முதல் ப்ரச்நத்தின் கடைசி யநுவாகத்தில் முதலதாக ஒதப்பட்டுள்ளது. இதே ருக்ரானது முதற் காண்டத்திலேயே ஐந்தாவது ப்ரச்நத்திலும் அந்நூநாதிரித்தமாக ஒதப்பட்டுள்ளது. இப்படி ஒன்றிரண்டல்ல. பலபலருக்குக்கள் ஓரிடத்திற் போலவே இரண்டு மூன்றிடங்களிலும் ஒதப்பட்டிருப்பதை வைதிகர்கள் எளிதாக அறிவார்கள். இதைப்பற்றி விசாரமில்லை. ஏற்கெனவே ஒதப்பட்டிருக்கிற ருக்குக்களை மறுபடியும் மற்றோரிடத்தில் ஒதவேண்டிய ஆவச்யகதை ஏற்படும் போது அந்த ருக்குக்களைப் பூர்ண சரீரத்துடன் ஒதாமல் இரண்டு பதங்கள் மூன்று பதங்கள் மட்டும் அடியெடுத்துக் காட்டி நிற்கிறது. இந்த ரீதி முதற் காண்டத்தின் நாலாவது ப்ரச்நத்தின் முடிவில் ஆரம்பமாகிறது. அங்கு “உதக்ரே சுசயஸ் தவ வி ஜ்யோதிஷா” என்பது கடைசி வாக்கியம். கீழே மூன்றாவது பிரச்சனத்திலும் இரண்டாவது பிரச்சனத்திலும் ஒதப்பட்டுள்ள இரண்டு ருக்குக்களை ஸம்க்ஷேபமாக வெடுத்துப் படித்தது இந்த வாக்கியம். [உதக்ரே சுசயஸ் தவ விஜ்யோதிஷா] என்னுமிந்த வாக்கியத்தைக் கிரமமாக அந்வயித்துப் பொருளுரைக்க முடியாது. பாவ்யகாரர்களும் பொருளுரைக்கவில்லை. கீழ் மூன்றாவது பிரச்சனத்தின் முடிவிலுள்ளதான “உதக்ரே சுசயஸ் தவ சுக்ரா ப்ராஜந்த ஈரதே தவ ஜ்யோதிம்ஷ் யர்ச்சய:” என்கிற ருக்கையும், இரண்டாம் பிரச்சனத்தின் கடைசி யநுவாகத்திலுள்ள தான “விஜ்யோதிஷா ப்ருஹதா பாத்யக்ரி:” இத்த்யாதியான ருக்கையும் இங்கே படிக்கவேண்டு மென்கிற விவகையிலேயே “உதக்ரே சுசயஸ் தவ விஜ்யோதிஷா” என்கிற வாக்கியம் அவதரித்துள்ளது. இப்படி ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல. அனேக வாக்கியங்களுள்ளன.

இவற்றுள் மிகப் பெரிய வாக்கியமொன்று காட்டுகிறேன். இரண்டாவது காண்டம் ஐந்தாவது பிரச்சனத்தில்—“ஆயுஷ்ட ஆயுர்தா அக்ரே ஆப்யாயஸ்வ ஸம் தேவ தே ஹேட உதுத்தமம் ப்ரணோ தேவ்யா நோ திவோக்நாவிஷ்ணா அக்நா விஷ்ணா இமம் மே வருண தத் த்வா யாம்புது த்யம் சித்ரம்” என்கிற விது கடைசி யநுவாகத்தின் முதல் வாக்கியம். இதில் பதினான்கு ருக்குக்கள் சேர்த்து ஒதப்பட்டுள்ளன. ஆயுஷ்டே - ஆயுர்தா அக்ரே - ஆப்யாயஸ்வ - ஸம்தே - அவதே ஹேட:—உதுத்தமம் - ப்ரணோதேவீ - ஆநோதிவ: - அக்நாவிஷ்ணா 2 [இவ்விருண்டும்

முதல் காண்டம் எட்டாவது ப்ரச்நத்திலுள்ள தனித்தனி ருக்குக்கள்.] இம்மே மே வருண - தத் த்வாயாமி - உதாத்யம் - சித்ரம். என்கிற இப்பதினான்கு கண்டங்களும் ருக்குக்களின் ஆதிகள். இப்பதினான்கு ருக்குக்களையும் இங்கே படிக்கவேண்டுமென்று வேத புருஷனுடைய விவகைஷ. இவற்றுள் 'ஆப்யாயஸ்வ' என்கிற ஒரு ருக்கானது மேலே நாலாவது காண்டத்தில் இரண்டாவது பிரச்சனத்தில் (மாரோ ஹிம்ஸீத்) என்கிற ஏழாவது அநுவாகத்தில் ஓதப்பட்டுப்போகிறதே யொழிய மற்ற ருக்குக்கள் போலே கீழே ஓதப்பட்டிருக்கவில்லை. இது நிற்க. இப்படி பலருக்குக் களை வெவ்வேறிடங்களில் இருந்தெடுத்து ஓதவேண்டுமென்று வேத புருஷன் கட்டளை யிடுவது ஸரி. ருக்குக்களின் ஆதியை மட்டும் தெரிவிக்கிற இந்த கண்டங்கள் ஒன்றே டொன்று எப்படி ஸந்தியடைய முடியும்? பதபாடத்தில் விசாரமில்லை; தனித் தனியே நின்று விடுவதால். ஸம்ஹிதை, க்ரமம், ஜடை, கனம் இவைகளில் ஸந்தி செய்யப்பட்டு ஒதி வருவது பொருந்தமா? வேதாத்யயநம் நடந்து வருகிற ஸகலஸ் தலங்களிலும் ஏகரீதியாகவே இது நிகழ்ந்து வருவதால் இதைப்பற்றினை ஆகேஷம் அஸமஞ்ஜஸம் என்று ஒரே வார்த்தையில் முடித்து விடலாம். அவிச்சிந்ந பரம்பரா கதமான வேதத்திலும் பாட பேதங்கள் இல்லாமற் போகவில்லை. தைத்திரீயோப நிஷத்தில் * அம்பல்யபாரே ப்ரச்நத்தில் ஆந்த்ரபாடம், த்ராவிடபாடம் என்று இரு வகையான பாட பேதங்களிருப்பதாகவும் ஆந்த்ரபாடத்தைத் தள்ளி த்ராவிட பாட ரீதியை யநுஸரித்துத் தாம் பாஷ்ய மெழுதுவதாகவும் வித்யாரண்ய ஸ்வாமி யெழுதி யிருப்பதைக் காண்கிறோம். தைத்திரீய ப்ராஹ்மணே மூன்றாவது அஷ்டகத்தில் ஆரவதான * அஞ்ஜந்தி ப்ரச்நத்தில் ஸமஸ்தபாடம், வ்யஸ்தபாடம் என்று இருவகைப் பாடங்கள் [ஸ்மார்த்தபாட வைஷ்ணவ பாட பேதேந] நமது நாட்டிலேயே நிகழ்ந்து வருவதையும் காண நின்றோம். இத்தகைய பாட பேதங்கள் என்றைக்கு யாரால் ஏற்பட்டனவென்பது கண்டு பிடிக்க முடியாமலிருக்கின்றது. இவை போலவே இங்கு அடியேன் ப்ராஸ்தாவிக்கும் விஷயமும் ஒரு கால விசேஷத்தில் ஏற்பட்ட பாடபேதமாக இருக்குமோவென்று சங்கிக்க இடமுள்ளது. * அம்பல்யபாரே ப்ரச்நத்தில் * அத்யஸ ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப்ப இத்யஷ்டௌ * என்பதை யெடுத்துக்காட்டி விடுவதால் ஸமாஹிதமாகாது. அங்கும் இந்த சங்கை தோன்ற இடமுள்ளது. அபௌருஷேய வாஹ்மத்யே பெளருஷேய ப்ரக்ரீயைகளும் கலந் திருப்பதாக நினைக்க வேண்டியதாகிறதன்றோ. ஒரு ருக்கை ஒரே தடவை தான் படிப்பதென்கிற நியதியை வேத புருஷன் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. ஒரே ருக்கைப் பூர்ண சரீரமாகப் பலவிடங்களில் ஒதியிருப்பதை வைதிசர்கள் உணர்ந்திருப்பதால். அதை நாம் விவரிக்க வேண்டியதில்லை. அதே போல (உதக்நே சுசயஸ்தவ விஜ்யோதிஷா) (விபாஜஸா விஜ்யோதிஷா) (ஸப்ரத்நவந் நிகாவ்யேந்த்ரம் வோ விச்வதஸ் பரீந்த்ரம் நர) (ஆயுஷ்ட ஆயுந்தா அக்ர ஆப்யாயஸ்வ ஸந்தேவதே ஹேட:.....) இத்யாதி ஸ்தலங்களிலும் அந்தந்த ருக்குக்கள் பரிபூர்ண சரீரமாகவே ஓதப்பட்டு வந்திருக்கும். அல்லது ஒரு ருக்கின் கண்டத்தை மற்றொரு ருக்கின் கண்டத்தோடு ஸந்தி செய்யாமல் தனித்தனி கண்டமாகவே விடப்படுவது மிக யுக்தம்.

காடகத்தில் மூன்றாவது ப்ரச்நத்தின் உபக்ரமத்திலும் இங்ஙனே சங்கை யுள்ளது. அங்கு "துப்யம் தா அங்கிரஸ்தமாச்ச்யாமதம் காமமக்நே" என்ற முதல் வாக்கியத்தைக் குறிக்கொள்வது. (இனி இவ்விஷயத்தை ஒருவாறு உபஸம்ஹரிக்கி றேன்.) தைத்திரீயோப நிஷத் வித்யாரண்ய பாஷ்யத்தில்—

“पाठसंप्रदायस्तु देशविशेषेषु बहुविध उपलभ्यते । तैत्तिरीयशाखाध्यापकैस्तत्तद्देश
निवासिभिः शिष्टैराहृतत्वात् सर्वोऽपि पाठ उपादेय एव । तत्र द्राविडानां चतुष्पष्ट्यनुवाकपाठः ।
आन्ध्रानामशीत्यनुवाकपाठः । कर्णाटकेषु केषाञ्चित् चतुस्सहस्रतिपाठः । अपरेषां नवाशीति पाठः । ”

என்றிங்ஙனே காணப்படுவதால் வேதத்திலும் பாட பேதங்கள் அபலபிக்க முடியாம லுள்ளன. நமது நாட்டுக்குக் கிடைத்த பாடத்தின்படி நாம் ஒதி வருகிறோமென்று கைகூப்பி நிற்பதே உரியது. நாம் ப்ரஸ்தாவித்த இவ்விஷயம் வைதிகர்களின் ஆராய்ச்சியில் இருக்கவேண்டுமென்பதே நமக்கு விவகரிதம். பாடத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று நாம் நினைத்து இஃதெழுதினோமல்லோம்; திருத்தவுமொண்ணாது. *

4. விதுரனிட்டவிருந்தின் விருந்து

பாண்டவர்க்காய்த் துதுசென்ற கண்ணபிரான் விதுரர் திருமாளிகையிலே புக்கவாரே “முன்னமே துயின்றருளிய முதுபயோததியோ, பன்னகாதிப்பாயலோ பச்சையாலிலையோ, சொன்ன நால்வகைச் சருதியோ கருதி நீ யெய்தற்கு; என்ன மாதவம் செய்திச் சிறுகுடிலென்றான்” (வில்லிபாரதம்) என்றபடி பலவிதமாக நைச்சியாநுஸந்தானம் செய்து விதுரர் கண்ணனுக்கு ஏதோவுண்ணக் கொடுத்தார்; கண்ணனும் அதனைப் பரமானந்தமாக வுண்டான் என்று உலகம் சொல்லிவருகிறது. இவ்விடத்தை மஹாபாரதத்தில் எழுதுகின்ற வ்யாஸபகவான் எங்ஙனே எழுதினென்று சிறிது பார்ப்போம். விதுரர் அன்னமிட்டாரென்பதைச் சொல்லுமிடத்து “விதுரோந்நமுபாஹரத்” என்றார் வியாஸர்; கண்ணன் அதனை யமுது செய்தா னென்பதைச் சொல்லுமிடத்து “விதுரான்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச” என்றார். புராணப்ரஸங்கம் செய்து போருமவர்கள் ‘விதுரர் அன்னமிட்டார்; அது பரம பரிசுத்தமாயும் பரம போக்யமாயு மிருந்தபடியாலே அதனைக் கண்ணனமுது செய்தான்’ என்றிவ்வளவே சொல்லிப் போவார்கள். விதுரர் அன்னமிட்டாரென்ப தைச் சொல்லும்போது “அந்நம் உபாஹரத்” என்று ஏகவசந்ப்ரயோகம் செய்த முனிவர் உடனே கண்ணனமுது செய்ததைச் சொல்லுமிடத்து ‘அந்நாநி புபுஜே’ என்று பஹுவசந்ப்ரயோகம் செய்ததேன்? என்று ஆராய்ந்து நிதியெடுத்து ஊட்ட வல்லவர்கள் மிகச் சிலரே. விதுரர் அன்னமிட்டபோது அது மிகவும் அல்பமா யிருந்ததென்பதைக் காட்ட அங்கு ஏகவசந்ப்ரயோகம் பண்ணினார். அதுதானே “அன்வபி ப்ரேமேனு பூர்யேவ மே பவேத்” என்ற கண்ணபிரானுடைய திருக்கைத் தலத்தில் சேர்ந்தவாரே அநல்பமாய் விட்டதென்பதைக் காட்ட அங்கு ‘அந்நாநி புபுஜே’ என்று பஹுவசந்ப்ரயோகம் பண்ணினார்—என்று மருமமறிந்து எடுத்தரைக்க வல்லவர்கள் யாராயிருக்க வேண்டும்? பகவத் குணஸாகரத்தில் நன்கு படிந்தவர்களாய் பகவானுடைய விசேஷ கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரூதர்களாய் அவ னுடைய திருக்குணங்களுைய ஜ்வரஸங்கிபதிதரைப் போலே வாய்வெருவு மவர்களா யிருக்கவேண்டும். “இக்கருத்தை யுட்கொண்டுதான் வியாசர் சுலோகமியற்றினாரோ? ஏதோ சுலோகம் கூடுகிறபடி சொல்லிவைத்தார்; அதற்கு இப்படி விசேஷார்த்தம் சொல்லுவது குறிஷ்டை” என்று ஸஹஸா சொல்லிவிட வல்லவர்கள் எங்கும் பரம்பி யுள்ளார்கள். ‘விதுரோந்நமுபாஹரத்’ என்றதற்குப் பொருந்த ‘புபுஜே விதுரான் நம் தத்’ என்று சுலோகமியற்ற அருமையில்லை. “ஜாமாதா வேத்தி நோ பிதா..... வ்யாக்யாதா வேத்தி நோ கவி” என்ற கணக்கிலே வ்யாஸர் இவ்விசேஷப் பொருளைக் கருதிற்றிலர் என்றே கொண்டாலும் இந்த இன்சுவைப் பொருளைக் கொள்ளக் குறைவில்லாதபடி யன்றோ வசநஸந்தர்ப்பம் அமைந்திருக்கின்றது. பகவானுடைய ஆச்சரியமான குணவிசேஷமன்றோ சூன்றிலிட்ட விளக்கா கின்றது. ‘கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணனுக்குத் தோற்றாதபடியின்” (ஸ்ரீ வசநபூஷணம்) என்கிறபடியே கட்கிலியான எம்பெருமானை நாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து ஆனந்திக்க பாக்கியம் பண்ணிற்றிலோம். “கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்திருப்பேனே” என்று ஆண்டாளருளிச்செய்த கட்டளையிலே குணாதுபவம் பண்ணிப் போதுபோக்கா நிற்கிறே மத்தனை. பக்தனிட்ட அன்பார்ந்த அன்னம் ஸ்வீகர்த்தாவின் திருவுள்ளத்தால் அநல்பமாயிற்று என்று ஒரு குணரஸிகர் உபந்யஸித்தால் இதில் அநுபபத்திகளைக் கூற வழிதேடலாகாது.

5. மார்க்கண்டேயன் கண்டபெருமை விருந்து

மருகண்டு வென்னும் முனிவர் பிள்ளையில்லாக்குறையினால் பிரமனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது, பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமாகி 'முனிவரே! அறிவில்லாமையும் அங்க ஹீந்தவமும் பெரும் பிணியும் தீயகுணங்களுமுடையவனாய் நூறு பிராயம் உயிர்வாழ் பவனான புத்ரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி, கூர்மையான புத்தியும் அழகு பொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்கியமும் நற்குணமுமுடையவனாய் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்' என்ன, முனிவர், 'ஆயுள் சிறிதேனும் அறிவும் அழகும் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்ரனையே வேண்டுகிறேன்' என்று தம் கருத்தைக்கூற, நான்முகக்கடவுள் 'அவ்வாறே அதுக் ரஹித்தனர். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம்பெற்றுப் பிறந்த புத்திர னான மார்க்கண்டேயன் தனது அல்பாயுள்ளைக்குறித்து வருந்திய தாய்தந்தை யரைத்தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுஸ்ஸு பெறுதற்பொருட்டுத் தினந்தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில் ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட் டாது அவன் செய்யும் சிவபூஜைச் சிறப்பைக்கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடம் செய்தி சொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து நயப்பங்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட, பிறகு யமன் மிக்கக்கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத் தாற் கட்டியிழுக்கத் தொடங்குகையில் அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவித் தொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்குமின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேக கல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளினன் என்பது வரலாறு. சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள்செய்தது திருமாலினரு ளால் தான் பெற்ற சக்தியினாலேயென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீமந்நாராயணனை என்பதுமாகிய உண்மை உணரத்தக்கது. சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும் போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படினும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபருவத்தில் நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டா மத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தருமபுத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அதுவதிக்குமிடத்து * பித்ருபக்தோஸி விப்ரர்ஷே! மாஞ்சைவ சரணம் கதஃ* என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனை சரணம் புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும். ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் 12-ஆம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் * ஆராதயத் ஹ்ருஷீகேசம் ஜிக்மே ம்ருத்பும் ஸுதூர்ஜயம்* [ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆரதித்து வெல்லவொண்ணாத யமனை வென் றெழித்தான்] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. மார்க்கண்டேயன் இங்ஙனம் நெடுநாள் வாழ்ந்து வருகையில், மஹாப்ரளயத்தைத் தான் காணவேண்டுமென்று

† புராணபேத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவதுமுண்டு; பிரமனுடைய அநுக்ரஹத்தி னால் மருகண்டு முனிவர்க்குப் பிள்ளை பிறந்ததாகவும், அப்பிள்ளை ஒரு நாள் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்குமிருப்பைத் தாய்தந்தையர் ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்குங்கால் 'இப்பிள் னைக்கு ஆயுள் குறுகிற்று' என்று ஆகாசவாணியொன்று செவிப்பட, அதனால் அத்தாய்தந்தையர் மிக்க வருத்தங்கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்க்கண்டேயன் 'இதற்கு நீங்கள் வருந்தவேண்டா, இவ்வாபத்தை நானே போக்கிக்கொள்கிறேன்' என்று அவர்களைத் தேற்றித் தான் சிவபூஜை செய்யத் தொடங்கினென்பதாகவும் சில புராணங்கள் கூறும்.

ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப் போற்றிப் பிரார்த்தித்து அங்ஙனம் காணும்போது, மஹாப்ரளயத்தில் திருமாலொருவனை யன்றி மற்றைத்தேவரெவரையும் பிழைத் திருக்கக் காணாவென அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையுங் கண்டு, முடிவில் தான் நம்கதி பெறுதற் பொருட்டுத் திருமாலையே சரணமடைய, அப்பெரு மான் அவனைத் தனது திருவடிகளிற் சேர்த்துக் கொண்டருளினன் என்பதும் அறியத்தக்கது, இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே திருவாய்மொழி 4-10-8 பன்னீ ராயிரப்படியுரையில் “அன்று உய்யக் கொண்டது” என்பதற்கு—“ப்ரளயதசையிலே பிழைப்பித்து பகவத்பரனுக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்தது” என்று உரை கூறப்பட்டது. அங் கேயே நாராயணருளே என்றவிடத்து ஈடு;—“நீ நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்தாய்; அவ்வாச்ரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணது—என்று அவனை யழைத்து ‘நானும் உன்னைப்பாதி ஒருவனை ஆச்ரயித்துக்காண் இப்பதம் பெற்றது; இனி ஊண் கொடுத்தல் உபதேசம் கொடுத்தலிறே என்று சொல்லி அவனைக் கொண்டுபோய் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே காட்டிக்கொடுத்தானாயிற்று.” என்றுள்ளது. ... *

6. கூரத்தாழ்வான் திருவாக்கு விருந்து

வேதம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரமாணமாக இசையாதவர்கள் வேத பாஹ் யர்கள் எனப்படுவர்; அவற்றை ப்ரமாணமாக இசைந்துவைத்தும் அவற்றுக்குத் தவறான அர்த்தங்களைப் பண்ணுமவர்கள் (அதாவது) எம்பெருமாலொருவன் தவிர மற்ற தத்துவமொன்றுமே யில்லையென்றும், அவனுக்குக் குணமில்லை, விக்ரஹமில்லை யென்றும் சொல்லுமவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவார்; இவ்விருவகுப்பினரையும் பற்றிக் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் ஒரு ச்லோக மருளிச்செய்கிறார்; அதாவது * பாஹ்யாஃ குத்ருஷ்டய இதி த்வித்யேப்பயபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுப யாந்தி நஹீக்ஷஸே தாந், ஜகதஸ்ய காரநமருகாகர் ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸோஃ காஸார ஸத்வநிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷஃ? * என்பதாம். இதன் கருத்தாவது:—வேதபாஹ் யர்களும் வேதகுத்ருஷ்டிகளுமான இருவகுப்பினரும் ஒருநாளும் பகவத் கடாக்கத் திற்கு இலக்காகமாட்டாமல் நசித்துப்போவார்கள். வேதத்தை அடியோடே ப்ரமாண மாக அங்கீகரியாதே துஷிக்கின்ற பாஹ்யர்கள் நசித்துப்போவது யுத்தம்; அப்படி யல்லாமல் வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து வைதிகர்களென்று பேர்பெற் றிருக்கின்றவர்களும் நசித்துப்போவார்களென்னலாமோ என்ன; இருவகுப்பினரும் துல்ய யோகக்ஷேமர்களேயென்பது ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே முதலிக்கப்படு கிறது; விடாய்மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு ம்ருகங்கள் புறப்பட்டன; அவற்றில் ஒரு ம்ருகமானது தடாகத்தில் புகாதே கானலைக் கண்டு தண்ணீர்ப் பெருக்காக மயங்கி ஓடிக்கொண்டே யிருக்கையில் வழியிடையிலே நேர்ப்பட்ட புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளினால் அடித்துத் தின்னப் பட்டதாயிற்று. இது இப்படி யாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய்தீரத் தடாகத்திலேயே சென்று சேர்ந்தது; ஆனால் அடைவே இழியவேண்டிய துறையிலே யிழியாமல் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடந்த வொரு கொடிய ஜலஜந்துவாலே அது பகிழ்க்கப்பட்டொழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாக ப்ரவேச—அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வாசி பெற்றிருந்தாலும் விநாசத்திலே வாசி பெற்றனவிலேயே; அதுபோலவே குத்ருஷ்டிக ளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ரமாண்யாங்கீகார—அநங்கீகாரங்களாலே சிறிது வாசி பெற்றிருந்தாலும் விநாசத்திலே வாசியற்றவர்களேயாவர் என்றதாயிற்று. கானலிலே மயங்கியொழிந்த ம்ருகத்தின் ஸ்தானத்தில் பாஹ்யர்கள்; தடாகத் திலேயிழிந்து துறைதப்பியொழிந்த ம்ருகத்தின் ஸ்தானத்திலே குத்ருஷ்டிகள் என்க.

7. பகவதவதார தத்வார்த்த விருந்து

ஸத்யஸங்கல்பனான எம்பெருமான் இந்நிலவுலகில் அவதாரங்கள் செய்யாமலே தன்னுடைய ஸங்கல்ப சக்தியினாலேயே எதையும் செய்து தலைக்கட்டிவிட முடியும். *நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய்* என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்கிற படி கர்மவச்யர்களான நம்போல்வாரும் படாத கஷ்டங்களை அகர்மவச்யனான தான் பட்டு எதற்காக இந்நிலத்தில் வந்து பிறக்கவேணும்? எத்தனை அஸூர ராக்ஷஸர் களைக் கொல்லவேணுமானாலும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அது செய்ய முடியாதா? ஸாது பரித்ராணம் எவ்வளவு பண்ணவேணுமானாலும் “ஸங்கல்ப ஏவ பவதோ நிபுணஃ ஸஹாயஃ” என்று தேசிகனருளிச் செய்கிறபடி ஸங்கல்பத்தாலே பண்ண முடியாதா? எதற்காக மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்து வருந்த வேண்டும்? என்று பலர் கேட்பதுண்டு. இதற்கு நம் பூருவாசிரியர்கள் ஆச்சரியமான ஸமாதானத்தை அருளிச் செய்தேயுள்ளார்கள். முடிவாகத் தேர்ந்த பொருள் யாதெனில், எம்பெருமான் ஸங்கல்ப சக்தியாலே செய்தருளுமளவில் ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாசாதி ரூபங்களான காரியங்கள் ஒருவாறு நிறைவேறி விடுகின்றன வென்று கொண்டாலும் தன்னுடைய அற்புதமான திவ்ய கல்யாண குணங்களை வெளியிட ப்ராப்தமேயாகாது; திருக்கல்யாணகுண ப்ரகாசனமே எம்பெருமானுக்கு ப்ரதானமான உத்தேசம். அதனை ஸங்கல்பத்தால் நிறைவேற்றவே முடியாது. அதற்காகவே அவதாரங்கள் செய்து போருவது—என்பதே. இதையே பட்டர் “குணபரீ வாஹாத்மநாம் ஜன்மநாம்” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினால் வெளியிட்டருளினார். நீர் கிரம்பின காலத்தில் ஏரிகளுக்குக் கலுங்கல் எடுத்து விடாவிட்டால் எப்படி தரிப்பு அரிதோ, அப்படியே குணபுஷ்கலனான எம்பெருமானுக்கும் அவதாரங்கள் செய்யா விடில் குணங்களைக்கொண்டு தரிப்பு அரிது என்பது காட்டப்பட்டது. இது தோன் றவே ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஆரம்பமே குண ப்ரச்நமாகவே நிகழ்ந்திருக்கின்றது. ஸ்ரீராமாயணத்தி இதிஹாஸ புராண ப்ரவசனம் செய்தருளும் மஹான்களும் கதா ஸந்தர்ப்பங்களில் முக்கியமான நோக்கு வையாதே ஆங்காங்கு ஆவிஷ்க்ருதமாகின்ற திருக்குணங்களிலேயே தாங்களுமுருகி ச்ரோதாக்களையும் உருக்குகின்றார்கள்.

ராமராவணயோர் யுத்தம் ராம ராவணயோரிவ என்னும்படி இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் ப்ரபல யுத்தம் நடந்ததென்று இதைப் பல ஸர்க்கங்களால் வான் மீகி முனிவர் பெருக்கிப் பேசினாலும் *பொல்லா வரக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தாளை* என்று பேசலாம் படியான மஹாவீரன் ஒரு புழுவோடே போராடினதில் வியப்பார் ஆரேனு முளரோ? அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் “சசால சாபஞ்ச முமோச வீரஃ” என்னும் படி நிசாசரர் கோமான் நிலைகலங்கி நின்றபோது “இன்று போய் நாளைவா” என்று பெருமாள் திருவுள்ளமிரங்கி விடைகொடுத்து விட்டாரே! இந்த திருக்குணம் என்னே என்னே! என்று இதற்கு உருகுசுரர்களே தவிர, சரமாரி பொழிந்த சேவகத்திற்கு உருசுவார் ஒருவருமில்லே. கூரத்தாழ்வான் அதிமாதுஷஸ்தவத்தில்—* கோயம் குணஃ கதரகோடிகத கியாந்வா* என்று இந்தத் திருக்குணத்திற்கு உருசுந் திறம் மரங்களு மிரங்கும் வகையன்றோ அமைந்துளது. திருநாவினுடைய பிரானை திருமங்கையாழ்வார் *சுரிசுழற் கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசை யரக்கன்* என்னும்படி நின்ற மஹாபாபியான இராவணனை உடனே தொலைத் தொழித்துத் திரும்பவேண்டியிருக்க, “ரணர்த்திதஸ் த்வம்” என்று திருவுள்ளத் தில் புண்பாடு காட்டுவதும், உடம்புக்குத் தேற்றரவு செய்துகொள் என்பதும், வீட்டுக்குச் செல்ல விடை கொடுப்பதும் குணரஸிகர்களின் நெஞ்சை நீராயுருக்கக் கேட்க வேண்டுமோ?

...

...

...

...

*

8. குசேலர் ஸமர்ப்பனை விருந்து

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் காட்டின திருக்குணங்களிற் காட்டிலும் மிகச் சீரியவை ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் காட்டின திருக்குணங்கள். நம்மாழ்வார் *பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்* என்று சொல்லி ஆறுமாஸம் மோஷித்திருந்தது இவ்வவதாரத்திலேயன்றே. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் எந்த கதா ஸந்தர்ப்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டாலும் ஆச்சரியமான திருக்குணம் விளங்கியே தீரும். இளம்பிராயக் கதைகள் மிக ரமணியமானது. இது ஸ்ரீ பாகவதம் தசமஸ்கந்தத்தில் 80, 81 அத்தியாயங்களில் உள்ளது. குசேலோபாக்கியானம் அறியாதாரில்லை, அனைவரு மறிந்ததே. குசேல முனிவரை நோக்கிக் கண்ணபிரான் கூறும் வார்த்தைகளில் ஒன்றையே இங்கெடுத்துக்கொண்டு ரஸாநுபவம் செய்ய விரும்புகிறோம். கண்ணனைக் காணச்சென்ற குசேலர் கையில் அவல் கொண்டுபோயிருக்கிறார். அதுவும் அவருடைய கந்தைத் துணியில் தங்காமல் கொட்டிப்போய்ச் சில கணங்களே தங்கியிருக்கலாயிற்று. அதையும் கொடுக்க லஜ்ஜித்திருக்கிறார். கண்ணபிரானே “கிழபாயநமாநீதம் ப்ரஹ்மம் மே பவதோ க்ருஹாத்” = ஐயா! உம் அகத்திலிருந்து எனக்கு என்ன உபஹாரம் கொணர்ந்தீர்? என்று மடிபிடித்துக் கேட்கிறான். இன்னது கொணர்ந்தேனென்று கூறுவதற்கு நா எழும்பவில்லை. கொணர்ந்த அற்ப வஸ்துவை என்ன வென்று கூறுவது! என்னவென்று கொடுப்பது! என்று தடுமாறி நிற்கிறார் பாவம்! அந்த ஸங்கோசத்தை யறிந்துகொண்ட கண்ணபிரான் அப்போதுகூறுகின்றான்— “அண்வப்புபாஹ்ருதம் பக்கை: ப்ரேம்ண பூர்யேவ மே பவேத், பூர்யப்பக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே” என்று. பக்திமான்கள் அணுவளவு இட்டாலும் அது அன்பின் கனத்தாலே என் புத்திக்கு மிகப் பெரிதாகவே தோற்றும்; அன்பிலாதார் மிகக் கனக்க இட்டாலும் அதனால் நெஞ்சு கனியேன்—என்பது இந்தச் சிலாகத்தின் பொருள். இதனால், பகவான் பக்தர்களிடத்துக் கடுகையும் மலையாகக் கொள்ளுமியல்வினன் என்பது பெறப்படும்.

கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் கூறியுள்ள “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்” என்ற ச்லோகமும் இந்த ப்ரகரணத்தில் கண்ணனால் பூர்த்தியாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ச்லோகத்தின் கடைசி பாதம் “அச்நாயி ப்ரயதாந்மந:” என்பது. இவ்விடத்து தோபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச் செய்வதாவது—அவாப்த ஸம்ஸ்தகாமனான எனக்கும் கிடைக்கமாட்டாததான வெரு ப்ரியவஸ்து கிடைத்தாற் போல் அதுபவிக்கிறேனென்று எம்பெருமான் சொல்லுவதாக பாஷ்யமுள்ளது. ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்கள் அவ்விடத்து பாஷ்யப்பங்க்தியை யெடுத்து ஸேவித்தால் கண்ண நீரைப் பெருக்காமலிருக்க முடியாது. அணுவையும் அமிதமாகக் கொள்ளும் பரிசுதனக்குள்ளதென்பதைக் கண்ணபிரான் இங்கு (குசேல கதையில்) மேலே வெகு ரஸமாகக் காட்டுகிறான். குசேலரை நோக்கிக் கண்ணன் இங்ஙனே சொல்லச் செய்தேயும் அவர் வெட்கத்தினால் அவலைக்கொடுக்கவேயில்லை. கண்ணன் தானாகவே அவருடைய சதச்சித்ரமான உத்தரீய முடிப்பைப் பிடித்திழுக்க, சில அவல் துளிகளே கைப்பட்டனவாம். ஆனாலும் “அண்வபி பூர்யேவ மே பவேத்” என்று கீழே சொன்னது ப்ரத்யக்ஷமாக வேணுமே; அதற்காக, அந்த அவல் கணங்களும் கண்ணன் கைப்பற்றினவாறே முஷ்டியளவாக ஆயிற்றும். அதை அமுது செய்ய, அவ்வளவிலும் அது ஓய்ந்ததில்லை; மற்றொரு முஷ்டியாகவும் பெருகிற்றும். இவ்வதிசயம் (ஸ்ரீ பாகவதத்தில்) “இதி முஷ்டிம் ஸக்ருஜ் ஐக்த்வா த்விதீயம் முஷ்டி மாததே” என்பதனால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. எவ்வளவு இட்டாலும் த்ருப்தி யடையாதே ‘என்ன கொடுத்தாய், உன்னைப்போன்ற க்ருபண சிரோமணியும் உலகிலுண்டோ?’ என்று தூற்றும் நம்போல்வாரைப் போலன்றியே அல்பஸந்துஷ்டன்

எம்பெருமான்—என்னும் இம்மஹாகுணத்தை எம்பெருமான் தன்னுடைய உக்தி களாலும் நடத்தைகளாலும் விளங்கக் காட்டிக் கொண்டிருப்பதை அஸூயை யின்றிக்கே அநுபவிக்குங் குடியிலே ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவப்பயனாக நாம் பிறந்திருக்கிறோம். இத்தகைய மஹாகுணத்தை ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் 'கேச வணைப்பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ' என்கிறபடியே ஆனந்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டுவது பக்தியுத்தர்களின் லக்ஷணம். ... *

9. பகவத் கீதா சரமார்த்த நிருபண விருந்து

கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுக்கு கீதை முழுவதும் உபதேசித்து விட்டு முடிவில் "இதம் தே நாதபஸ்காய" என்கிற சுலோகத்தினால் நான் உனக்குச் சொன்ன இந்த பரமகுஹ்யமான சாஸ்தரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே. அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே, அசக்ருஷ்டுவுக்குச் சொல்லாதே, என்னிடத்தில் அஸூயை யுள்ளவனுக்குச் சொல்லாதே யென்று கட்டளையிடுகிறான்; இங்கு "ந ச மாம் யோப்யஸூயதி" என்ற விடத்திற்கு நம் பாஷ்யகாரர் பாஷ்யமிட்டிருக்கிறார்; காணக் கண்ணயிரம் வேண்டும்; கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டும்; நவில நாவாயிரம் வேண்டும்; "மத்ஸ்வரூபே மதைச்வரீயே மத்குணேஷு ச கதிதேஷு யோ தோஷமாவிஷ்கரோதி ந தஸ்மை வாச்யம்" என்று பாஷ்யஸூக்தியுள்ளது. 'என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய ஜசுவர்யத்தையும் என்னுடைய குணங் களையும் ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் அவற்றில் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்பவனே என்னிடத்தில் அஸூயை கொண்டவன்; அவனுக்கு நீ ஒன்றும் சொல்லாதே. என்று கண்ணபிரான் கட்டளை யிடுவதாக ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். பகவத் குண கீர்த்தனம் பண்ணினால் அதில் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்பவர் யார்? "கேட்பார் செவி சுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும் சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசு பாலன்" என்று நம்மாழ்வாரால் விசேஷிக்கப்பெற்ற சிசுபாலன் போல்வார் மட்டுமல்ல; எம்பெருமானார் தர்சனத்திலேயே ஜனித்து, எம்பெருமானை அநவதிகாதி சயாஸங்க்யை கல்யாண குணைகதாநனென்றும் இசைந்து வைத்து,

"நம் போல்வாரிடத்து நம: என்கிற உக்திமாத்ரமுண்டா

னாலும் அது எம்பெருமானுக்கு பூயிஷ்டமாகிறது"

என்று இந்த மஹா குணத்தைச் சொன்னவாறே கண்கள் சிவந்து தாபம் மிகுந்து வாத யுத்தஸந்தர்த்தர்களாகின்றார்களே சில மஹாநுபாவர்கள். அவர்களும் மத் குணேஷு கதிதேஷு தோஷமாவிஷ்கரோதி யென்ற எம்பெருமானார் திவ்ய ஸூக்திக்கு இலக்கானவர்களென்று திண்ணமாக எண்ணத்தட்டுண்டோ? "பூயிஷ்டாம் தே நம: உக்திம் விதேம" என்கிற வாக்யம் ஈசாவாஸ்யாதிகளான உபநிஷத்துக்களில் உள்ளதாகையாலும் தேசிகாதிகளால் பகவத் பரமாகவே வ்யாக்ஷியாதமாகையாலும் இது எம்பெருமானைப் பற்றியதன்றென்று சொல்லவழியில்லை. "தே பூயிஷ்டாம் நம உக்திம்" என்று அந்வயித்து, நம: என்கிற உக்திமாத்ரமும் அவன் திருவுள்ளத்தாலே கனத்ததாகிறது என்று அர்த்தம் செய்தால் இது எம்பெருமானுக்குப் பொருந்தாத குணமென்று சொல்லமுடியுமா? சப்தசக்தியால் ஸப்யமாகாது என்னமுடியுமா? எதுவும் முடியாது. "அண்வபி பூர்யேவ மே பவேத்" என்னு மெம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் இயல்பிற்கும் மிக விணங்கினதாய் பகவத் குணதீசய குதாஹலி களுக்குப் பரமானந்த ஸந்தோஹ ஸந்தாயகமாய் சப்தஸ்வரஸத: ப்ராப்தமுமாயிருக் குமதன்றோ இந்த மஹார்த்தம். இதை துஷிக்க முயல்வார் அஸூயுக்களேயன்றோ.

10. ஸ்ரீராமாயண கதா விமர்ச விருந்து

தசரத சக்ரவர்த்தி முதலானவர்கள் மிதிலைமா நகர்க்குச் சென்று திருக் குமாரர்கள் நால்வரின் திருமணத்தை கிறைவேற்றிக் கொண்டு திருவயோத்திக்கு மீண்டு வந்து சேர்ந்த பின்பு நடந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கின்ற பாலகாண்டத்தின் கடைசி ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் சத்ருக்நாழ்வானோடு கூட கேகய நாட்டிற்கு யுதாஜித்தென்னும் மாதுலரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டானென்பது தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. யுதாஜித்தென்பவர் மிதிலையில் நடந்த விவாஹத்திற்கே வந்திருந்ததாகவும் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. மிதிலையிலிருந்து யாவரும் அயோத்யைக்கு வந்து சேர்ந்த பின் அதிக தாமதமில்லாமல் பரத சத்ருக்நர்கள் மாதுலக்ருஹத்திற்குச் சென்று விட்டார்களென்பது நன்றாகத் தெரிய வருகிறது. “ஆப்ருச்சய பிதரம் சூரோ ராமஞ்ச அக்லிஷ்ட காரிணம். மாத்ருச் சாபி நரச்ரேஷ்ட: சத்ருக்நஸஹிதோ யயௌ” * (17-25) என்கிற ச்லோகத்தினால் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயமே அயோத்யா காண்டத்தின் ஆரம்பத்திலும் “கச்சதா மாதுல குலம் பரதேந ததாநக:; சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:” என்கிற முதல் ச்லோகத்தினால் அதுவாதருபேண தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த ச்லோகங்களில் கேகய நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பரத சத்ருக்நர்கள் தந்தையான சக்ரவர்த்தியை அடிக்கடி ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், தந்தையும் அவர்களை அடிக்கடி ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், ஆனாலும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் விசேஷமான அன்பு கொண்டிருந்ததாகவும் சொல்லி, இருபது ச்லோகங்களினால் ஸ்ரீராம பிரானுடைய அபரிமிதமான திருக்கல்யாண குணங்களை வருணித்து, அவனுக்கு இளவரசு பட்டம் கட்டத் தந்தை பாரித்ததும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அதன் பிறகு மஹாசபை கூட்டி ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்தை நிச்சயித்து இராமனுக்குக் கட்டளையிட்டது முதலான சரித்திரங்கள் ஐகத்ப்ரஸித்தமானவை. ஸ்ரீராமாயணத்தில் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை நோக்கும்போது, லீதா விவாஹமாகி அயோத்யை வந்து சேர்ந்தபின் சில நாட்களுக்குள்ளாகவே ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக ப்ரயத்நமும் வந வாஸமும் நேர்ந்ததாகக் கதையின் போக்கு தெரியவருகிறது. ஆனால் உண்மை இங்ஙனமிருக்க ஒளசித்யமில்லை யென்று காண்கிறது. அதனைச் சிறிது விவரித்துக் காட்டுவோம். மேல் ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கத்தில் ராவணனுக்கும் லீதைக்கும் கிழங்கின்ற ஸம்வாதத்தைக் கூறுமிடத்து “ஸமா: த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிலேசநே, புஜ்ஞாநா அமாநுஷார் போகார் ஸர்வகாமஸம் ருத்திரீ; ததஸ் த்ரயோதசே வர்ஷே ராஜா அமந்த்ரயத ப்ரபு:; அபிஷேசயிதும் ராமம் ஸமேதோ ராஜமந்த்ரிபி:” என்று பிராட்டி கூறினதாக வால்மீகி மஹர்ஷியால் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கலியாணமாகித் திருவயோத்திக்கு வந்து சேர்ந்த பிறகு அவ்விடத்தில் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாகவும், பதின்மூன்றாமாண்டில் சக்ரவர்த்தி மகுடாபிஷேக முயற்சியை மேற்கொண்டதாகவும் இங்கு ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே திருமணமாகி அயோத்யைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே மகுடாபிஷேக முயற்சி நடைபெறவில்லை யென்பதும் மாதுலக்ருஹம் சென்ற பரதாழ்வான் பன்னிரண்டாண்டு அங்கேயே வாஸஞ்செய்து கொண்டிருந்தானென்பதும் தேறி நிற்கிறது. மாதுலக்ருஹத்திற்குச் சென்ற பரதாழ்வான் இரண்டொரு மாதமோ, ஐந்தாறு மாதமோ அவ்விடத்தில் வாழ்வது உசிதம். பன்னிரண்டாண்டு நெடுக அவ்விடத்திலேயே வாழ்ந்திருந்தானென்பதில் ஒளசித்யமில்லையே; ஸ்ரீராம பக்தியே வடிவெடுத்த பரதாழ்வான் இராமனைப் பிரிந்து அத்தனை வருஷம் தரித்திருக்க வல்லவனா? “தாமேவேக்ஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு” என்று மேலே சொல்லுகிறபடி ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய குணங்களில் மிகவும் ஆழங்காற்பட்டிருப்பவரான பெருமாள் தாம் பரதனைப் பிரிந்து அத்தனை காலம் தரித்திருப்பாரா? என்று சர்ச்சிக்க இட

முண்டாகிறது. இங்குச் சிலர் சொல்லுவதென்னவென்றால், விவாஹமானவுடனே மாதலக்ருஹம் சென்றபரதாழ்வான் சிலநாட்களிலேயே திரும்பித் திருவயோத்திக்கு வந்துவிட்டானென்றும், மறுபடியும் பன்னிரண்டு வருடங்கள் கழித்து [மகுடாபிஷேக முயற்சிக்கு முன்னாக] மாதலக்ருஹத்திற்கு இரண்டாந் தடவையாக சென்றிருந்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். உண்மை இங்ஙனையிருந்தால் நன்கு பொருந்தி விடுகிறது. ஆனால் இப்படி நிர்வஹிப்பதற்கு ஸ்ரீராமாயணம் கைகொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. வேறு ராமாயணங்களிலிருந்து இதற்குப் ப்ரமாணம் கிடைக்கிறதாவென்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். *

11. ஸ்ரீராமாயண பாடபேத நிருபண விருந்து

ஆரண்ய காண்டத்தில் ஸீதாவசனமான ச்லோகம் (47-4) “ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே” என்கிற ஆதூர்வியாக நம் ஆசார்யர்களால் பலவிடங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை பகவத் விஷயாதிகளிற் காணலாம். ஆசார்ய ஹருதயம் நான்காம் ப்ரகரணத்தில் எட்டாம் பத்தின் ஸாரார்த்த முரைக்கும் எட்டாவது சூர்ணியில் “அமாநுஷ போகமாக்கினவன்” என்றவிடத்து மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திலும் விசேஷித்துக் காணலாம். ஸ்ரீராமாயணப் பதிப்புகளிலோவென்னில், இந்த ஆதூர்வியில்லாமல் “உஷித்வா த்வாதச ஸமா இக்ஷ்வாகூணம் நிவேசநே” என்றிவ்விதமாகக் காண்கிறது. பூர்வாசாரியர்களின் காலத்திற்கு ஸந்திஹிதரான ஸ்ரீகோவிந்தராஜரும் பூருவர்கள் கொண்ட பாடத்தையிட்டு வியாக்கியானம் செய்யவில்லை. உஷித்வா இத்யாதியாக மேலே காட்டின பாடமே அவருடைய வியாக்கியானத்திலும் ஏறியுள்ளது. ராகவஸ்ய நிவேசநே என்ற ஸ்தானத்தில் ‘இக்ஷ்வாகூணம் நிவேசநே’ என்று வைத்து “வ்ரீடயா பர்த்ருநாம அக்ரஹணம்”—[வெட்கத்தினால் பர்த்தாவின் திருநாமத்தைக் கூறவில்லை] என்று மெழுதியுள்ளார் கோவிந்தராஜர். இதற்கடுத்த முன் ச்லோகத்தில் “ஸீதா நாமநாஸ்யி பத்ரம் தே ராமபார்யா த்விலோத்தம” என்று ஸ்பஷ்டமாக பர்த்தாவின் நாமக்ரஹணம் செய்யப்பட்டே யிருக்கிறது. கோவிந்தராஜர் அதைக் குறிக்கொள்ளாதவருமல்லர்; ‘கஸ்யேத்யஸ்ய உத்தரமாஹ—ராமேதி’ என்று அவ்விடத்தில் வியாக்கியானமெழுதி யுள்ளார். பர்த்தாவின் நாமத்தை அடிக்கடி சொல்ல வேண்டிய ஆவச்யகதையுமில்லை. பூருவாசாரியர்கள் கொண்டருளின பாடத்திற்கு மாறான பாடம் கோவிந்தராஜர்க்கு எங்ஙனே ப்ராப்த மாயிற்றென்று தெரியவில்லை. ஐந்தாறு, அறுநாறு வருடங்களுக்கு முந்தியே ஸ்ரீராமாயணதிகளில் பாடபேதங்கள் விநாயத் தொடங்கி விட்டதாக நாம் நிச்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதுவொரு தனிப்பட்ட ஆராய்ச்சி. இது செய்யுமிடத்து மிக மிக வருத்த முண்டாகிறது. வான்மீகி முனிவரின் திருவாக்கில் ஏதோ ஒரு விதமான பாடம் வெளிவந்திருக்க வேணுமே யொழியப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பாடங்கள் வெளிவந்திருக்க நியாயமில்லை. வினைந்திருக்கின்ற பாடபேதங்களோ அபரிமிதம். இதன் தத்துவத்தை எம்பெருமானே உணரவேணும். ... *

12. தொழங்காதல் களிறளித்த விருந்து

திருவாய்மொழியில் (3-1-9) *மழுங்காத வைநுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய் தொழங் காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில். தொழம்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே* என்கிற பாசரம் பரம போக்யமானது. எம்பெருமான் ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டு அரை குலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்து விழுந்தானென்கிற இதிறாஸம் ப்ரஸித்தமானது. எதற்காக ஓடிவர

வேண்டும்? *கருதுமிடம் பொருதுவரவல்ல திருவாழியாழ்வானைத் திருநாட்டிலிருந்தே ஏவினால் அவன் ஒரு நொடியில் யானையின் இடரைத் தீர்த்துவரமாட்டானோ? அவனுக்குத்தான் ச்ரமம் கொடுக்க வேண்டுமோ? ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கருவியாயுள்ள ஸங்கல்பத்தினால் யானையினிடரை அவலீலை யாகத் தீர்த்திருக்கலாமே. இவ்விரண்டுபடியுமின்றிக்கே அறப்பதறியோடி வந்தது எதற்காக? என்று நம்மாழ்வார் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு ஸமாதானத்தையும் தாமே யருளிச் செய்துள்ளாரிப்பாசுரத்தில். *தொழுங்காதல் கவிநிப்பான் புள்ளுந்து தோன்றினையே* என்கிற இரண்டாமடிதான் ஸமாதானம், கஜேந்திராழ்வான் தன் நெதிரே வந்து நின்ற பகவானை நோக்கி, *நாலும் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ரானூர்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோர்ப்பீதம் தவ* என்றான். [என்றேனு மொருநாள் அழிந்தே போகக்கூடியதான இவ்வுடலுக்காக நான் கரையவில்லை; எம்பெருமானே! உன்னை ஸேவித்து உன் பொற்றாமரையடிகளில் இத்தாமரை மலர் களைப் பணிமாறுவதற்காகவே கரைந்தேன் என்றான்.] இப்படிப்பட்ட ஆவல் கொண்ட பக்த சிகாமணிகளின் ஆசையை ஸங்கல்பத்தினால் தலைக்கட்ட முடியா தென்பதையும் இப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளில் ஆழ்வார் தாமே விவரித்துக் கூறி யுள்ளார். நேரில் அவதரித்துத் திருமேனியைக் காட்டியே அன்பர்களைக் காக்க வேண்டும்—என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தருளவில்லையானால் பகவத் கீதையில் (4) அவதாராத்யாயத்தை நிர்வஹிக்கவே முடியாது. *

13. உபநிஷத்துக்களின் விருந்து

உபநிஷத்துக்க ளென்பவை வேதத்தில் சேர்ந்தவையோ? தனிப்பட்ட வையோ? என்று பலர் கேட்பதுண்டு; கேண்மின். வேதமானது பூர்வபாகமென்றும் உத்தர பாகமென்றும் இருவகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்ட மெனப்படும். உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மெனப்படும். இந்த ப்ரஹ்மகாண்டத்திற்கே உபநிஷத் தென்று வ்யவஹாரம். “உப நிஷீததி அஸ்யாம் பகவான்” என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் உபநிஷத் சப்தம் நிஷ்பந்நமாகிறது. பகவான் வெகு ஸமீபத்தில் உறைகின்றவிடம் உபநிஷத் தென்பது. இத்தால் கர்மகாண்டத்தில் பகவான் தூரஸ்தனையிருக்கின்ற னென்றும், ப்ரஹ்ம காண்டத்திலேயே ஸமீபஸ்தனையிருக்கின்றனென்றும் சொல் லிற்றாகிறது. க்ருஷ்ண யஜுர்வேதிகளுக்கு தைத்திரீயோபநிஷத்தும், சுகல் யஜுர் வேதிகளுக்கு ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தும் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தும், ஸாமவேதி களுக்குச் சாந்தோக்யோபநிஷத்தும்.....இப்படி ஒவ்வொரு சாசிகளுக்கும் ஒவ் வோருபநிஷத்து ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே வேதமோதுபவர்கள் தங்கள் தங்கள் சாசைக்கு உரிய உபநிஷத்பாகத்தையும் சேர்த்தே ஒதி வருகிறார்கள். வேதமோதின் வர்கள் என்று பெயர் பெற்ற யாவரும் கர்மகாண்டத்தில் தான் அதிகமாக உழைக் கிறார்களென்றும் உபநிஷத்பாகமெனப்படுகிற ப்ரஹ்ம காண்டத்தில் ஸ்வல்பமே உழைக்கிறார்களென்றும் காண்கிறோம். பகவத் ஸந்நிதிகளில் வேதபாராயண கோஷ்டியென்று ஆங்காங்கு நடந்து வருகிறதல்லவா? அந்த வேதமெல்லாம் கர்ம காண்டமேயொழிய ப்ரஹ்மகாண்டமன்று. கர்ம காண்டத்தில் பகவான் தூரஸ்தனைய், உபநிஷத் பாகத்திலேயே ஸமீபஸ்தனையிருக்க, அவ்வுப நிஷத்துக்களை பகவத் ஸந்நிதிகளில் [விதிபுத்ஸவங்களில் பெரிய கோஷ்டியாகப்] பாராயணம் செய்வ தன்றோ பொருத்தமானது. அதை விட்டுக் கர்மகாண்டத்தையே எங்கும் பிரபல மாகப் பாராயணம் செய்து வருவது ஏன்? தவிரவும் பதம் க்ரமம் ஐடை கனம் வர்ண க்ரமம் லக்ஷணம் என்னும் விசேஷங்களும் கர்ம காண்டத்திற்கே ஏற்பட்டிருப்பன. உபநிஷத்துக்களுக்கு இவையொன்று மில்லை. பகவத் ஸந்நிதிகளில் தைத்திரீயோப நிஷத்து ஒன்று மட்டும் ஒதப்பட்டு வருகிறதே யன்றி மற்ற உபநிஷத்துக்களின் பாராயணத்திற்கு ப்ரஸத்தியே காண்பதில்லை. ஈச கேந கடப்ரஸந முண்டக மாண்டுக்

யாதி உபநிஷத்துக்களைக் கண்ட பாடம் செய்திருப்பவர்களும் தூர்பர்களாயிருக்கின்றனர் முக்கியமாகக் கர்ம காண்டத்தையே பகவதுத்ஸவங்களில் பாராயணம் செய்து வருவதற்கு யாது காரணம்? என்பது பலருடைய ஆசங்கை. இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின். கர்ம காண்டத்திற் காட்டிலும் ப்ரஹ்மகாண்டத்திற்கு ஏற்ற முள்ள தென்பது வாஸ்தவமானாலும் கர்மகாண்டமென்று இழிவாக நினைக்கப் படுவதில்லை. பட்டர் கர்ம காண்டத்தைப்பற்றி ஸாதிக்கையில் [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே உத்தரஸதகே] “த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிஶ்லீயதே பூர்வபாகஃ” என்று ஸாதித்திருக்கிறார். பூர்வ பாகத்தில் கருமங்களைப்பற்றி விசேஷமாகச் சொல்லியிருந்தாலும், அக்கருமங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் வாயு இந்திரன் வருணன் அக்கி முதலிய தேவதாந்தரங்களை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படுவனவாகக் காணப்பட்டாலும் அவை களெல்லாம் எம்பெருமானான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவாராதனத்தைச் சொல்லுவதில் உபஶ்ரீணங்கள் என்று அறுதியிடக் குறையில்லை. இதை நன்றாக உபபாதிக்கக் கேண்மின்; தைத்திரீய உபநிஷத்தில் “ஸ ஆத்மா; அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்று ஒதுப்பட்டிருப்பது ஸுப்ரஸித்தமானது. எம்பெருமானே உயிராயிருப்பவனென்றும் மற்ற தேவதைகளெல்லாம் உடலாயிருப்பன வென்றும் இதில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. உலகில் உடலுக்கு இடுமதெல்லாம் உயிருக்கே த்ருப்தி யளிப்பவை யென்பதைக் காணுகின்றோம். உண்ணுஞ்சோறு, பருகும்நீர், தின்னும் வெற்றிலை. ஆடையாபரணங்கள் முதலானவை உடலில் சேர்க்கப்பட்டாலும் இவை யெல்லாம் உயிரை நோக்கியே சேர்க்கப்படுகின்றன வென்பதும், இவற்றிலுண்டாகும் த்ருப்தி உயிருக்கே யென்பதும் நிஸ்ஸந்தேஹமான விஷயமல்லவா? இது போல தேவதாந்தரங்களுக்கு இடுமவை யெல்லாம் தேவதாஸார்வபௌமனாய் ஸகல தேவதாந்தராத்மாவான நாராயணனுக்கே சேருமென்பதும் நிஸ்ஸந்தேஹம். “ஆகாசாத் பதிகம் தோயம் யதா கச்சதி ஸாகரம், ஸர்வதேவநமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதி கச்சதி” என்று த்ரிமதஸ்தர்களான ஸகல ப்ராஹ்மணர்களும் முச்சந்தியும் சொல்லி வருவது கொண்டும் இதை யுணரலாம். * இறுக்குமிறை யிறுத்துண்ண * இத்யாதி *

14. ஆஸ்திக ஸமஷ்டி ஸந்தோஷ விருந்து

இக் காலத்தில் ஆஸ்திகர்கள் விஞ்சியிருக்கிறார்களா? நாஸ்திகர்கள் விஞ்சியிருக்கிறார்களா? என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால், இக்காலத்தில் என்று என்ன? எக்காலத்திலுமே நாஸ்திகர்களின் விஞ்சுதலே அதிகமென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நூற்றில் 99 பங்கு நாஸ்திகர்களும் ஒரு பங்கு ஆஸ்திகர்களுமாகத் தேறுவதுதான் எக்காலத்திலுமுள்ளது. எதற்கும் நாளடைவில் ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்படுவது இயல்பு. அந்த ரீதியில் பார்த்தாலும் நாஸ்திகர்களுக்கு ஏற்றம் மிகுகின்றது. இக் காலத்தில் ஆஸ்திகர்களுக்கு நூற்றில் ஒருபங்கு என்பது தேறாது, ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு என்று தேறிலில் அதிசயம். ஆதிகாலத்திலேயே நாஸ்திக மதத்திற்கே லோகாயதமம் என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது [லோகே ஆயதம்—லோகாயதம்] என்று வ்யுத்பத்தி கூறப்படுகிறது. இதனால் உலகத்தில் மிகப் பரம்பிய மதம் நாஸ்திகமதமே யென்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. நாஸ்திகர்களின் ஆயிரக்கணக்கான சுலோகங்களில் ஒரு சுலோகம் மட்டும் காட்டுகிறே மிங்கு: “யாவஜ்ஜீவம் ஸுகம் ஜீவேத் நாஸ்தி ம்ருத்யோரகோசர: பஸ்மீபூதஸ்ய தேஹஸ்ய புநராகமநம் குத:” என்பது நாஸ்திகர்களின் தலையான வாதமடங்கிய சுலோகம். இதன் பொருளாவது உயிருள்ள வரையில் ஆமந்தமாக வாழ வேண்டியது; நாவுக்கு இனிமையான தின்பண்டங்களை எந்த இடத்திலும் எந்த சமயத்திலும் எந்த நிலைமையிலும் உண்டு களிக்கவேண்டியது; ஏகாதசி யென்றும் அமாவாஸ்யை யென்றும் விரதநாட்களென்றும் பார்த்து உணவையோ மற்றுமுள்ள

போகங்களையோ சுருக்கிக் கொள்வது பேதைமை; எதையும் எக்காலத்திலும் மனம் போனபடி தாராளமாக அனுபவிக்கவேண்டியது. உலகிற பிறந்தாரனைவரும் ஒருநாள் யமனிடத்துச் சென்று சேரவேண்டியவர்களே; யமனுக்குத் தப்பிப் பிழைப்பார் ஆருயில்லை; நீருகியொழிந்த தேஹம் திரும்பி வரமாட்டாது. கிடைத்திருக்கும் தேஹத்தைப் பழுதாக்காமல் விஷயங்களை யதேஷ்டமாக புஜித்துக் களிக்க வேண்டியதே என்பது மேலெடுத்த சுலோகத்தின் பரமதாற்பரியம். இங்ஙனே வாதஞ்செய்யும் நாஸ்திகர்களே எங்கும் நிரம்பி யிருக்கின்றார்கள். ஸங்கல்பஸூரீ யோதயத்திலுள்ளதான “ஸர்வத: கரவீராதீர் ஸூதே ஸாகரமேகலா. ம்ருதஸஞ் ஜீவரீ யத்ர ம்ருத்யமாண தசாம் கதா” என்கிற ச்லோகரத்தினமும் இவ்விஷயத்தையே ஸ்வாபதேசார்த்த முறையில் காட்டுகின்றது. “பூயாநஹோ பரிகர: ப்ரதிகூலபகேஷ” என்கிற கூரத்தாழ்வானுடைய திவ்யஸூக்தியும் இத்தகைத்தே. இப்படியாக நாஸ்திகர்கள் மலிந்த இக்காலத்தில் ஆஸ்திக்யம் குன்றாமல் செழித்தோங்கி வளர்ந்து வருமாற்றைக் கண்டு களிக்கவேண்டும். ஸ்ரீ ராமநவமியுத்ஸவமென்கிற வியாஜத்தினாலும் நவராத்திரி யென்கிற வியாஜத்தினாலும் எத்தனை நகரங்களில் எத்தனை அக்ரஹாரங்களில் எத்தனை க்ராமங்களில் எத்தனை ஸபைகள் ஏற்பட்டு எத்தனை பக்தர்கள் கூடி பகவத் கதாச்ரவணங்கள் பண்ணி ஆனந்தித்து வருகிறார்களென்பது கணக்கிட முடியாமலிருக்கிறது. ஒவ்வோரிடத்திலும் ஆஸ்திக ஸமாஜமென்றும் வைதிகஸபையென்றும் ஸ்ரீ ராமபக்த ஸங்கமென்றும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பக்தி விவார்த்திரீ ஸபையென்றும் இப்படி நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான பெயர்களால் ஸபைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு அவை ஸ்பர்த்தையினால் நாடோறும் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டும் வருவதைக் காணுகின்றோம்.

“பச்யதி புத்ரம், பச்யதி பெளத்ரம்” என்று வேதம் சொன்னபடி நாம் புத்ர பெளத்ரர்களைப் படைப்பது அதிசயமன்று; நம் வீட்டில் பூனையின் முன்னே எலிகளும் பிள்ளை பேரண்களைப் பெற்று விளங்குவதைப் பார்த்து வருகிறோம். பூனை எப்போதும் எலிகளைப் பிடிப்பதிலேயே நோக்குடையது. வீடுதோறும் இரண்டு மூன்று பூனைகளும் உள்ளன. இவை வாழ்மிடங்களில் எலி நடையாடுவதற்குப் ப்ரஸக்தியே யிராது. அப்படி யிருந்தும் பூனைகளுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் எலிகள் புத்ர பெளத்ர ஸந்தானங்களைப் பெற்று மகிழவும் காண்கிறோம். இது போலவே நாஸ்திகர்களின் ப்ராபல்யம் ஒங்குமிடங்களிலும் அவர்களுடைய தூர்வாதங்களுக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஆஸ்திகர்கள் தலையெடுத்து விளங்குவது மிகவும் அதிசயிக்கத் தக்கதே. பலவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னம் நம்மாழ்வார் திருவவதரித்து “பொலிக பொலிக பொலிக! போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம். நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக் கிங்கு யாதொன்றுமில்லை. கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்டின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல், மலியப்புருந்திசைபாடி யாடியுழிதரக் கண்டோம்.” என்று மங்களாசாஸனம் செய்தருளினதன் ப்ரபாவமேயிது வென்று அறுதியிடத்தட்டில்லை. நாஸ்திகர்களின் ப்ராசுர்யத்தைப் பற்றி நாம் சிறிதும் கவலைகொள்ள அவசியமில்லை. இருள் எவ்வளவு கனத்திருந்தாலும் சிறிது வெளிச்சம் கண்டவாறே அகன்றொழியு மன்றோ. ஒரு ஆஸ்திகர் இருந்தாலும் அங்குப் பல நாஸ்திகர்கள் தொலையக் கூடுமென்பது கட்கூடு. *

15. சபரீஸம்யக் பூஜா விருந்து.

ஸ்ரீராமனுக்கு சபரியைப்பற்றி முன்னம் தெரிவித்தவன் கபந்தன். அவனது வாக்கில் “ச்ரமணீம் தர்மநிபுணம் அபிகச்ச” என்று வந்திருப்பதும், பிறகு “ஸோப்ய கச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம் சத்ருஸூதந:” என்று ருஷி வாக்கில் வந்திருப்பதும் உற்று நோக்கத்தக்கவை. “ச்ரமணீம் தர்மநிபுணம் அவேக்ஷஸ்வ” என்றோ ‘கடாக்ஷய’ என்றோ கபந்தன் சொல்லியிருக்கலாம். இங்ஙனன்றிக்கே ‘அபிகச்ச’

என்று அவன் சொன்னதும் 'அப்யகச்சத்' என்று ருஷி சொல்லுவதும் ஸாமான்ய மானதன்று. ஒரு தேவதா விசேஷத்தில் செய்யும் வழிபாடுதேனையே அபிகமனம் என்று சொல்லுவது முறை. அந்தரங்க ப்ரதிபத்தியோடு செய்யும் அனுகுதல் அபிகமன மெனப்படும். அத்தகைய வழிபாட்டுக்குரிய விலகண வ்யக்திவிசேஷம் சபரியென்பவள் என்று விளங்கிற்று. இங்கு மஹாதேஜா: என்றும் சத்ருஸூதந: என்றும் பெருமானுக்கு இரண்டு விசேஷணங்களிட்டது பாதபூரணர்த்தமன்று, ஸாபிப்ராயம். சபரியின் ஆச்ரமத்தருகு எழுந்தருளும்போதே பெருமானுடைய திருமுக மண்டலம் மிகவும் தேஜஸ்வியாயிற்றென்கிறது மஹாதேஜா: என்பதனால். சரம பர்வ நிஷ்டையைக் காணப்பெறுகிறோமென்று மகிழ்ச்சி முகத்திலே தெரியலாயிருந்தது. ப்ரதம பர்வ நிஷ்டர்களான பகவத் பக்தர்களைக் காண்பது அரிதன்று; சரமபர்வ நிஷ்டர்களெனப்படுகிற ஆசார்ய சக்ருஷா நிரதர்களுடையும் ஆசார்யாபிமாந பாத்ர பூதர்களுடையும் காண்பது பெருந்தவப் பயனென்பர். இதற்கு மேல் சத்ருஸூதந: என்று, அந்த சபரிக்கு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களாய்ச் சில விரோதிகளிருந்தனவாக அவனுடைய வாக்கில் நின்றுமே தெரிய வருவதால், அந்த விரோதி நிரஸநத்தைத் தம்முடைய க்டாக்ஷவீக்ஷணத்தினால் செய்தருள்வதாக ஸங்கல்பித்தார் பெருமாள் என்று தெரிவிக்கின்றது. இதற்குமேல் 'சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராம:' என்றதைப்பற்றிச் சில ஆராய்ச்சிகள் செய்யப் ப்ராப்தமாகிறது. ஸ்ரீ ராமாயணத்திலும் கம்ப ராமாயணத்திலும் பெருமாள் சபரியிடம் கலந்து பரிமாறின வரலாறு விசேஷித்து ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லையாயினும், இதர ராமாயணங்களிலுள்ளதைக் கொண்டோ, இவ்விடத்தில் "சபர்யா ஸம்யக் பூஜித:" என்றிருப்பதை ஆழ்ந்து நோக்கியோ நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த விசேஷம் யாதெனில்; ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (233) "பெருமாள் ஸ்ரீ சபரி கையாலே அமுது செய்தருளினார்" என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் — "ரகு குல திலகராய் ஆசாரப்ரதானரான பெருமாள் 'சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:" என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குரு சக்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்த் தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த பலமுலாதிகளெல்லாம் இங்குத்தை கென்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவு பார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன் ஆதராநுகுண மாகத் தன் கையாலே அமுது செய்யப்பண்ண அதிஸந்தஷ்டராய் அமுது செய்தார்" என்றுருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் விசேஷித்து அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. இதில் "தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த" என்கிற வார்த்தையை மாமுனிகள் மூல ப்ரமாண மொன்றின்றி யருளிச் செய்யார். "பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததாச:" என்று வேதமோதின ப்ரபலப்ரமாணம் இருந்தே தீரும். இதை யநுஸரித்தே கோவிந்த ராஜார்யரும் "ராமஸ் ஸமாகமிய்யதீதி ஸ்வாதாநி பலாநி ஆஸ்வாத் யாஸ்வாத்ய பரீக்ஷ்ய நிக்ஷிப்தவதீ இதி ப்ரஸீத்தி:" என்றெழுதி வைத்துள்ளார். இப்பொருளெல்லாம் (ஸம்யக்) என்பதில் அடங்கியேயுள்ளது. கீழே சரபங்க முனிவர் அகஸ்த்ய முனிவர் முதலானார் செய்து ஸாமான்ய பூஜை; சபரியின் பூஜையே பெருமாள் திருவுள்ளத்தால் ஸம்யக்பூஜை என்னலாம்படியுள்ளது. *

16. குஹ சபரீதாரதம்ய விருந்து

வேதாந்த வாசிரியர் தயாசதகத்திலே "நிஷாதாநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபி சபரி" என்று ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் விசேஷாநுக்ரஹ பாத்ர பூதவ்யக்திகள் மூவரையெடுக்கின்றவர் குஹப் பெருமானையும் சபரியையும் எடுத்திருக்கின்றார். இவ்விரு வர்க்குமுள்ள வாசியைச் சிறிது ஆராய்வோம். சபரியிடத்தில் பெருமாள் இவ்வளவு கலந்து பரிமாறக் காரணமென்ன? என்று ஆலோசிக்கும்போது குஹனிடத்தில் பெருமாள் நடந்துகொண்ட விதமும் ஆலோசிக்கப் படவேண்டும். குஹன் சில உணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்து இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றியருள

வேணுமென்று வேண்ட, அதற்குப் பெருமாள் கூறின மறுமொழி (அயோ. 50) “யத் த்விதம் பவதா கிஞ்சித் ப்ரீத்யா ஸமுபகல்பிதம், ஸர்வம் தத் அநுஜாநாமி ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே. அச்வாநாம் காதநேநாஹமர்த்தீ நான்யேந கேநசித். ஏதாவதாத்ர பவதா பவிஷ்யாமி ஸுபூஜித்” என்பது. நான் இந்த வனவாஸத்தில் யாரிடத்திலும் ஏதும் பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று விரதம் கொண்டிருக்கிறேன்; நான் எந்த ரதத்தில் வந்தேனோ அந்த ரதம் இன்னும் அயோத்திக்குத் திரும்பிப் போகாமையினாலே தேர்க்குதிரைகள் விடாய்த்திருக்கின்றன; அவற்றுக்கு வேண்டிய உணவுகளையே நான் விரும்புவன் என்று சொல்லி அவற்றைத் தாம் கைப் பற்றாமலேயிருந்தவிட்டார் பெருமாள். இங்குப் பெருமாள் “ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” [நான் தானம் வாங்கக் கூடாதென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.] என்பது அவசியம் சொல்லியாகவேண்டிய வார்த்தையோ? குஹன் மதுபர்க்கம் முதலிய சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்கவந்தானே யல்லது தன தான்ய வஸ்த் ராதிகள் ஏதுவும் கொடுக்க வந்திலன்; அவற்றைக் கொடுக்கவந்தால் அப்போது நான் ப்ரதிக்ரஹம் பண்ணுவதில்லையென்று சொல்லி மறுக்க நியாயமுண்டு; தேன் முதலிய காட்டுணவுப் பொருள்களையே கொடுக்க வந்தபோது “ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று சொல்லி மறுத்ததானது அவசியம் ஆராயத்தக்கதன்றோ? குஹனிடம் இப்படிச் சொன்னவிவரே சபரியிடம் மறுத்துக் கூறாமல் “அர்ச்சிதோஸ்மி த்வயா பக்த்யா” என்று சொல்லி அவளுடைய ஸமர்ப்பணையை உகந்து ஏற்றுக்கொண்டார். ஸ்ரீவசன பூஷண வியாக்கியானத்தில் “குரு சுச்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகை யாய்” என்று மாமுனிகள் மருமமாக வருளிச்செய்திருப்பது உயிரான வார்த்தை. சபரியிடம் மிகச் சிறந்ததொரு தருமம் குருசுச்ருஷை யென்பதிருந்தது. இதைக் கபந்தன் பெருமானுக்குத் தெரிவித்தான். “ச்ரமணீ சபரீ நாம காகுத்ஸ்த சிரஜீவிநீ, த்வாம் து தர்மே ஸ்திதா நித்யம்” என்றும், “ச்ரமணீம் தர்மநிபுணம் அபி கச்ச” என்றுமுள்ள கபந்தனது வார்த்தைகளில் தர்ம சப்தத்தினால் விவக்ஷிதம் குரு சுச்ருஷையேயாகும். பெருமானும் சபரியைக் கண்டவுடனே கேஷமம் வினவுகையில் “கச்சித் தே குருசுச்ருஷா ஸபிலா சாருபாஷிணி” என்று உன்னுடைய குருசுச்ருஷை கிறைவேறியதா? என்று கேட்டிருக்கிறார். அவளும் தான் செய்த குரு சுச்ருஷையைப் பற்றி ஆனந்தமாக விடை கூறியிருக்கிறாள்; ‘இங்கு என்னுடைய பணிவிடையைக் கொண்ட ஆசாரியர்கள் திருநாடு சென்றிருக்கிறார்கள்; அவர்களின் திருவடிவாரம் சென்று சேர எனக்கு அனுமதி தந்தருளவேணும் என்றும் கோரி யிருக்கிறாள். இத்தகைய தருமம் குஹனிடத்தில் இல்லாமைபற்றியே அவன் தந்த வுணவுகளைத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்பர் பேராசிரியர்கள். ஆர்ஜவமே வடி வெடுத்த பெருமாள் குஹனிடத்தில் “ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று சொன்னது கபந்தானே, இது கூடுமோ? என்கிற சங்கையொன்று சேஷித்து நிற்கிறது. கேண்மின்; இந்த வார்த்தைக்கு ‘நான் யாரிடத்திலும் ஏதுவும் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்’ என்றே பொருள்பட வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ‘உன் னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை’ என்று சொல்லுவதாகவும் பொருள்படும். அப்படி விருப்பமில்லாமைக்குக் காரணம் கீழே நாம் விவரித்ததே. *

17. நூற்றெட்டுத்திருப்பதி விளக்க விருந்து

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய ப்ரவர்த்தகர்களான ஆழ்வார்களின் மங்களா சாஸனம் பெற்ற கோயில்கள் திவ்ய தேசங்களென்றும் திருப்பதிகளென்றும் வழங்கப்பெறும். இவை நூற்றெட்டு எனப்படும். இப்பூமண்டலத்தின் பகுதிகளை

- | | | |
|-------------|----------------|-------------|
| 1. சோழநாடு. | 2. பாண்டிநாடு. | 3. மலைநாடு. |
| 4. நடுநாடு. | 5. தொண்டைநாடு. | 6. வடநாடு. |

என ஆறுகப் பிரித்து, சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் 40; பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் 18; மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் 13; நடுநாட்டுத் திருப்பதிகள் 2; தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் 22; வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் 13; ஆக மொத்தம் திருப்பதிகள் 108 என்று கொண்டார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள். இவற்றின் விவரணம் வருமாறு; சில திவ்யதேசங்களுக்கு ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் பதிகப் பாடலில்லாமல் துண்டுப் பாசுரங்களாக இருக்கும். சில திவ்ய தேசங்களுக்கு 10 பாசுரம், 20 பாசுரம், 30 பாசுரம், 40 பாசுரம், 80 பாசுரம், 90 பாசுரம், 100 பாசுரம், 130 பாசுரம் ஆகவிப்படி பதிகக் கணக்கில் பாடல் உண்டு. இதைப்பற்றின விவரணமும் கூடவே தெரிவிக்கப்படுகிறது.

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் 40; அவையாவன :

- | | |
|------------------------------------|-------------------------------------|
| 1. ஸ்ரீரங்கம் (13 பதிகம்) | 22. திருநாகை (ஒரு பதிகம்) |
| 2. உறையூர் (துண்டு) | 23. திருக்கண்ணங்குடி " |
| 3. கரம்பனூர் ஹெ | 24. திருக்கண்ணமங்கை " |
| 4. திருவெள்ளறை (2 பதிகம்) | 25. திருக்கண்ணபுரம் (12 பதிகம்) |
| 5. அன்பில் (துண்டு) | 26. திருவாலிதருநகரி (3 பதிகம்) |
| 6. திருப்பேர் நகர் (2 பதிகம்) | 27. தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம் " |
| 7. கண்டியூர் (துண்டு) | 28. காழிச்சீராமவிண்ணகரம் (1 பதிகம்) |
| 8. தஞ்சைமா மணிக்கோயில் ஹெ | 29. தலைச்சங்கநான்மதியம் (துண்டு) |
| 9. கூடலூர் (ஒரு பதிகம்) | (திருநாங்கூர் திருப்பதிகள் 11.) |
| 10. கபித்தலம் (துண்டு) | |
| 11. புள்ளம்பூதங்குடி (ஒரு பதிகம்) | 30. மணிமாடக்கோயில் (ஒரு பதிகம்) |
| 12. ஆதனூர் (துண்டு) | 31. வைகுந்தவிண்ணகரம் " |
| 13. திருக்குடந்தை (ஒரு பதிகம்) | 32. அரிமேயவிண்ணகரம் " |
| 14. திருவிண்ணகர் (நான்கு பதிகம்) | 33. திருத்தேவனூர்தொகை " |
| 15. திருவெள்ளியங்குடி (ஒரு பதிகம்) | 34. வண்புருடோத்தமம் " |
| 16. நாதன்கோயில் " | 35. செம்பொன்செய்கோயில் " |
| 17. திருநறையூர் (பத்து பதிகம்) | 36. திருத்தெற்றியம்பலம் " |
| 18. திருச்சேறை (ஒரு பதிகம்) | 37. திருமணிக்கூடம் " |
| 19. தேரமுந்தூர் (நான்கு பதிகம்) | 38. காவளம்பாடி " |
| 20. திருவிந்தனூர் (ஒரு பதிகம்) | 39. திருவெள்ளக்குளம் " |
| 21. சிறுபுலியூர் " | 40. பார்த்தன்பள்ளி " |

ஸ்ரீராமாநுஜன் 195—எழுபத்துநான்கு விருந்துகள்

பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் 18; அவையாவன :

41. தென்மதுரை	(துண்டு)	50. திருக்குறுங்குடி	(3 பதிகம்)
42. திருமோசூர்	(ஒரு பதிகம்)	51. திருக்குருகூர்	(ஒரு பதிகம்)
43. திருமாலிருஞ்சோலை	(9 பதிகம்)	52. திருக்கோனூர்	"
44. திருமெய்யம்	(துண்டு)	53. துலைவில்லிமங்கலம்	"
45. திருக்கோட்டியூர்	(2 பதிகம்)	54. தென்திருப்பேரை	"
46. திருப்புல்லாணி	"	55. பெருங்குளம்	(துண்டு)
47. திருத்தண்கால்	(துண்டு)	56. ஸ்ரீவைகுண்டம்	"
48. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்	"	57. வரகுணமங்கை	"
49. வானமாமலை	(ஒரு பதிகம்)	58. திருப்புகிங்குடி	(ஒரு பதிகம்)

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் 13; அவையாவன :

59. திருவனந்தபுரம்	(ஒரு பதிகம்)	66. குட்டநாட்டுதிருப்புவியூர்	(1 பதிகம்)
60. திருவாட்டாறு	"	67. திருக்கடித்தானம்	"
61. திருவண்பரிசாரம்	(துண்டு)	68. திருக்காட்கரை	"
62. திருச்சிறுதுறை	(ஒரு பதிகம்)	69. திருமுழிக்களம்	"
63. திருவண்வண்டுர்	"	70. திருவித்துவக்கோடு	"
64. திருவாறன்விளை	"	71. திருநாவாய்	"
65. திருவல்லவாழ்	(2 பதிகம்)		

நடுநாட்டுத் திருப்பதிகள்—(2) 72. திருக்கோவலூர், 73. திருவயிந்திரபுரம்,
(ஒரு பதிகம்) (ஒரு பதிகம்)

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் 22; அவையாவன :

74. அத்திகிரி	(துண்டு)	85. பாடகம்	(துண்டு)
75. திருவெஃகா	"	86. நிலாத்திங்கள் துண்டம்	"
76. அட்டபுயகரம்	(ஒரு பதிகம்)	87. கள்வர்	"
77. வேளுக்கை	(துண்டு)	88. திருப்புட்குழி	"
78. திருத்தண்கா	"	89. திருக்கடிகை	"
79. ஊரகம்	"	90. திருவெவ்வுனூர்	(ஒரு பதிகம்)
80. நீரகம்	"	91. திருநின் மலூர்	(துண்டு)
81. காரகம்	"	92. திருநீர்மலை	(ஒரு பதிகம்)
82. கார்வானம்	"	93. திருவிடவெந்தை	"
83. பரமேச்சுவரின்ணகரம்	(1 பதிகம்)	94. திருக்கடன்மல்லை	(2 பதிகம்)
84. பவளவண்ணம்	(துண்டு)	95. திருவல்லிக்கேணி	(ஒரு பதிகம்)

வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் 13; அவையாவன :

96. திருவேங்கடம்	(8 பதிகம்)	99. வடமதுரை	(துண்டு)
97. சிங்கவேள்குன்றம்	(ஒரு பதிகம்)	100. திருவாய்ப்பாடி	"
98. துவரை (தவாரகை)	(துண்டு)	101. விருந்தாவனம்	(ஒரு பதிகம்)

102. திருவயோத்யை	(துண்டு)	106. வதரியாச்சிரமம்	(2 பதிகம்)
103. நைமிசாரணியம்	(ஒரு பதிகம்)	107. சாளக்கிரமம்	(ஒரு பதிகம்)
104. கண்டமென்னுங்கடிநகர்	„	108. கோவர்த்தனம்	„
105. பிரிதி	„	ஆக திருப்பதிகள் 108	

(இவற்றுள் விருந்தாவனத்தையும், கோவர்த்தனத்தையும் நீக்கி திருப்பாற்கடலையும், திருநாட்டையும் கூட்டிக்கொள்வதுமுண்டு.)

இந்த ஸ்தலங்கள் தவிர, திருநாராயணபுரம், ராஜமன்னார் ஸன்னிதி, மதுராந்தகம் முதலான ஸ்தலங்களும், ஸ்ரீபெரும்பூதூர், திருமழிசை, பச்சைபெருமாள் கோயில், பூவிருந்தவல்லி, மயிலேகேசவப்பெருமாள் ஸன்னிதியாகிய பேயாழ்வாரவதாரஸ்தலம், திருமண்டங்குடி, (திருவஞ்சிக்களம்,) மழலைமங்கலமென்கிற மதுரமங்கலம் முதலான ஆழ்வாராசார்ய அவதாரஸ்தலங்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு திவ்யதேச ஸமானங்களாகக் கொண்டாடப்படுமவை. வடநாட்டில், ஆழ்வார்கள் பாடின ஸ்தலங்களாக மேலே குறிப்பிட்டவை தவிர ஸிம்ஹாசலம் ஸ்ரீகூர்மம், ஸ்ரீஜகந்நாதம் புஷ்கரம் முதலான கேஷத்ரங்களும் அப்படிப்பட்டவையே. இவையெல்லாவற்றையும் பற்றின விசேஷங்களையும் இவற்றுக்குப் போகும் மார்க்க ஸௌகரியங்களையும் மற்றும் வஸதி ஸௌகரியங்களையும் நாம் விரிவாகத் தெரிவித்து கேஷத்ர தீர்த்த யாத்திரை விளக்கு, தக்ஷிணோத்தர யாத்ராவிசேஷம் முதலான பெயர்களால் சில புத்தகங்களைப் பல பாஷைகளிலும் அச்சிட்டிருக்கிறோம். அவற்றுள் எல்லாம் விசதமாக அறியத்தகும்.

இத்தலங்களுள் ஆழ்வாராசார்யர்களின் அவதார ஸ்தலங்கள் யாவும் தென்கலை ஸம்பிரதாய அனுஷ்டானங்கள் பொருந்தியவை. நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் சோழநாட்டில் ஏழெட்டுத் திருப்பதிகளும், நடுநாட்டில் திருவயிந்திரபுரமொன்றும், தொண்டை நாட்டில் திருவெவ்வுருரொன்றும் ஆக பத்து திவ்ய தேசங்களுக்கு உட்பட்ட ஸ்தலங்கள் சென்ற நூற்றாண்டில் ஸம்பந்தாயாநுஷ்டான வேற்றுமையை ஆக்ரமண முறையில் பெறுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதைப்பற்றின விவரணங்கள் நம்முடைய பல நூல்களில் விசதமாகக் காணத்தக்கவை. ... *

18. நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த விருந்து

ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தங்கள் நாலாயிரம் என வழங்கப்பட்டு வருவதானது “ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் நாலாயிரம் பாசுரங்கள் கொண்டது” என்கிற கருத்தினாலன்று. முதலாயிரம், பெரியதிருமொழியாயிரம், இயற்பா ஆயிரம், திருவாய் மொழியாயிரம் என நான்கு ஆயிரங்களாக வகுப்புண்டது பற்றியே நாலாயிரமென வழங்கி வருவது. ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி ‘நாம் நாலாயிரம் பாட்டுகள் பாடக்கடவோம்’ என்று ஸங்கேதம் செய்து கொண்டார்களில்லை. வெவ்வேறு கால விசேஷங்களில் அவர்களது திருவாக்கில் திருவவதரித்த பாட்டுக்களை ஸ்ரீமந்

நாதமுனிகள் தம்மால் யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட நம்மாழ்வாரால் உப தேசிக்கப்பெற்று, வடமொழி வேதத்திற்கு வியாஸ முனிவர் பாகுபாடுகள் செய்தது போலத் தாமும் தமிழ்வேதமான விதனைப் பலவகைப் பொருத்தங்களை நோக்கிப் பெள்ர்வாபர்ய வ்யவஸ்தைகளும் ஆயிரமாயிரமான வ்யவஸ்தைகளும் செய்தருளினார். அந்த வ்யவஸ்தையின்படியே நான்கு ஆயிரங்களாகப் பிரியலுற்ற காரணம் பற்றியே நாலாயிரமென வழங்கிவரத் தொடங்கியது. பெரியதிருமொழி யாயிரத் திலும் திருவாய்மொழி யாயிரத்திலும் ஆயிரத்திற்கு மிகவும் மேற்பட்ட பாட்டுக்கள் இருந்தாலும் ஆயிரமென்கிற வ்யபதேசத்திற்கு எப்படி அவத்யமொன்றுமில்லையோ, அப்படியே முதலாயிரத்திலும் இயற்பா ஆயிரத்திலும் ஆயிரத்திற்கு மிகவும் குறைந்த பாட்டுக்களிருப்பினும் ஆயிரமென்கிற வ்யபதேசத்திற்குக் குறையொன்றுமில்லையென்பர் பெரியோர். நூறு ஆயிரம் முதலான பெரிய தொகைகளில் சிறிது ஏற்றத் தாழ்வு இருந்தாலும் அதைப் பொருள்படுத்தாமல் பெரிய தொகையை யிட்டே வழங்குவது எங்குமுள்ளது இத் தத்துவத்தை யுணராமல், நாலாயிரமென வழங்கு தற்கேற்ப ஸரிஸமமாக நாலாயிரம் பாட்டுக்கள் இருந்து தீரவேணுமென்று கொண்டு பிற்காலத்தவர்கள் திருமடல்களைப் பல பாட்டுக்களாக ஒடிப்பது சாஸ்த்ர விருத்தமும் ஸம்பந்தமாய் விருத்தமுமாகும். வேதாந்த வாசிரியர் பிரபந்த சாரத்தில் (திருமடல்களை) ஒருவிதமாகப் பிரித்தாரென்றும், அப்பிள்ளை யென்பவர் வாழி திருநாமத்தில் மற்றொரு விதமாகப் பிரித்தாரென்றும் சொல்லுவது மெழுதுவதும் ஏற்கத் தக்கதன் மென்பதை அடியேன் பல நூல்களில் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறேன்; பிரபந்தசாரம் பின்புள்ளார் கற்பித்ததே யொழிய வேதாந்த குரு மொழிந்த தன்மென்பதைப் பேர்க்கவும் பேராத பிரமாணங்களினால் மூதலித்திருக்கிறேன். அதைப்பற்றி இங்கு ஸாரமாக வொன்றே தெரிவிக்கிறேன். வேதாந்த வாசிரியர் பிரபந்தசார மென்றொரு நூலைச் செய்து அதில் திருமடல்களை இத்தனை யித்தனை பாட்டுக்க ளென்று பிரித்துக் காட்டினது உண்மையாயிருந்தால் அது அவருடைய காலத்தில் ஸகலாசார்ய ஸம்மதமாகவே யிருந்திருக்கும். தாமாக வொரு புதிய அபிப்பிராயங் கொண்டு ஸ்வேச்சையாகப் பிரித்துக் காட்டியிருக்கவே மாட்டார். ஸ்ரீவைஷ்ண வாசார்ய ஸங்கேத வரம்பைக் கடப்பவரல்லரவர். ஆழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலங் களிலும், அவதார நாட்களிலும் கர்த்தருநாம நிர்தேசம் அடியோடு இல்லாத திருவர் தாதிகள். திருச்சந்தவிருத்தம், அமலனாதிபிரான், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவெழுந்ற்றிருக்கை, திருமடல்கள், இராமாநுச நூற்றந்தாதி ஆகிய இவற்றின் கர்த்தரு நாமங்களிலும், பரம்பரையாகவந்த பல ஐதிஹ்யங்களிலும்; திவ்யப்ரபந் தார்த்த விசேஷங்களிலும் எப்படி அபிப்ராயபேதம் கொண்டிலரோ, அப்படியே திருமடல்களின் பாட்டுக்கை விஷயத்திலும் அபிப்ராயபேதம் கொண்டிருக்க அணு மாத்ரமும் அவகாச மிருந்திராது. ஆக, சிறிய திருமடல் நாற்பது பாட்டென்றும், பெரிய திருமடல் 78 பாட்டென்றும் அவர் காட்டியிருந்தது உண்மையாகில், பிற பட்டவர்கள் யாரும் அதில் வைமத்யம் கொள்ள நேர்ந்திருக்கவே மாட்டாது. “தேசிகர் அப்படி கணக்கிட்டார்; அப்பிள்ளை இப்படி கணக்கிட்டார்” என்கிற வேற்றுமைப் பேச்சு விளைந்திருக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது. வேற்றுமை காணப் படுவது கொண்டே இவை கற்பனைகளத்தனை என்று கல்வெட்டுச் செய்யக் குறை

யில்லை. ஆக, திருவெழு கூற்றிருக்கைபோலவே திருமடல்களும் தனித்தனி ஒரே பாட்டென்று திண்ணமாக வெண்ணுக. ... *

19. க்ரந்தோபகாரக பூர்வாசார்ய ப்ரபாவ விருந்து

ஆசாரியர்கள் ஜீவித்திருக்கும் நாளில் தம்மை அடி பணிந்தவர்களுக்கு உஜ்ஜீவனோபாயமாக உபதேசங்களைச் செய்வது உபகாரமெனப்படும். பிற்காலத்தவர்களும் நெடுநாள் வாழும்படி நூல்களை இயற்றி வைப்பது மஹோபகார மெனப்படும். இத்தகைய மஹோபகாரம் செய்தருளின ஆசாரியர்களையும் அவர்களின் உபகார விசேஷங்களையும் ஈண்டு விவரிப்போம். [ப்ரக்ருதம் ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தோபகாரம் பேசப்படுகிறது. [ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள்] இப்பேராசிரியர் ந்யாயதத்வம் என்றொரு மஹா க்ரந்தமருளிச் செய்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. ஆனால் அது நெடுநாளைக்கு முன்னமே லுப்தமாய் விட்டதால் நம்போல்வார்க்கு அதை ஸேவிக்க பாக்கியமில்லை யாயிற்று. அந்த மஹா க்ரந்தத்தின் மங்களச்லோகம் மாத்திரம் தெரிய வருகிறது. அது வருமாறு—* யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷண ஸதா ஸ்வத:, தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ப்ரசக்ஷமஹே * என்று. [ஆளவந்தார்] ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்குப் பிறகு உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பி யென்னு மாசிரியர் இருவர் இருந்தார்கள். அவர்கள் பணித்த க்ரந்தமாக ஒன்றும் தெரிய வரவில்லை; ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்குப் பின் ஆளவந்தாரே [ஸ்ரீயாமுநாசார்யர்] க்ரந்த மருளிச் செய்தவர். இவரருளிச் செய்த ப்ரபந்தங்கள் ஆகமப்ராமாண்யமும் புருஷ நிர்ணயமும் ஆத்ம ஸித்தி ஈச்வரஸித்தி ஸம்வித்ஸித்தியென்கிற ஸித்தித்ரயமும், ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமும் ஸ்தோத்ரமும் சதுச்ச்லோகியும் ஆக எட்டு. இவற்றில் புருஷநிர்ணயமென்கிற க்ரந்தம் இப்போது தூர்லபம். வெகு காலத்திற்கு முன்னமே லுப்தமென்கிறார்கள். ஆகமப்ராமாண்யமும் ஸித்தித்ரயமும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமும் ஸ்தோத்ரத்ரதமும் சதுச்ச்லோகியுமே இப்போது பிரசாரத்திலிருப்பவை. முந்தின இரண்டு திவ்யக்ரந்தங்களுக்குப் பூருவர்களின் வியாக்கியானம் அவதரிக்கவில்லை. பிந்தின மூன்று க்ரந்தங்களுக்கு உண்டு. [எம்பெருமானார்] ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவர்களில் திருக்கச்சி நம்பிகள் தேவராஜாஷ்டக மருளிச் செய்தது தவிர, வேறு ஓராசார்யரும் ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச்செய்ததாகத் தெரியவில்லை. எம்பெருமானாருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பற்றியே இனி ப்ரஸ்தாவிக்கப் ப்ராப்தமாகிறது. ஸ்வாயிதின், திவ்யக்ரந்தங்கள் நவரத்னமோ! நவநீதியோ! என்னலாம்படி ஒன்பதாக அமைந்திருக்கின்றன. கீதாபாஷ்யம், ஸ்ரீ பாஷ்யம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், சரணுகதிகத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம்—என்பன. இவற்றுள் சரணுகதி கத்யம் முதலிய மூன்று கத்யங்களை ஒன்றுசேர்த்து கத்யத்ரயமென்று ஒரே க்ரந்தமாக வழங்குவர்களாயினும் அவை தனித்தனி க்ரந்தங்களேயாம். குருபரம்பராஸாரத்தில் அப்படியே கணக்கிடப்பட்டிருப்பது காணலாம். இந்த ஒன்பது க்ரந்தங்களுள் வேதாந்ததீபம் வேதாந்தஸாரம் நித்யம் ஆகிய மூன்று க்ரந்தங்களுக்குத் தவிர மற்றவற்றுக்குப் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திருக்கின்றன. கீதாபாஷ்யத்திற்கு தேசிகனருளிய தாத்பர்யசந்த்ரிகை, ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு ச்ருதப்ரகாசிகையும் ச்ருதப்ர

தீபிகையும். [ச்ருதப்ரதீபிகையென்பதும் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரே அருளிச்செய்த ஸங்க்ரஹவ்யாக்கியானம். இது சதுஸ்ஸூத்ரி வரையிலுமே தெலுங்குவிபியில் நெடுநான்குமுன் அச்சேறியிருக்கிறது.] ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு, ச்ருதப்ரகாசிகைக்கும் முன்னே வியாக்கியானமவதரித்திருந்ததாக ச்ருதப்ரகாசிகையினால் தெரியவருகிறது. ஜிஜ்ஞாஸாதி கரணத்தில் “த்விசந்த்ரஜ்ஞாநாதாவபி அங்குல்யவஷ்டம்ப திமிராதிபி:”. இய்யாதி யருளிச்செய்துகொண்டுபோகையில் “அதவா கிமநேந பஹுநோபபாதந ப்ரகாரேண” இய்யாதி வாக்யபாடம் உண்டா இல்லையா என்பதை விமர்சியாசினற ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் “அதவா கிமநேநேத் யாதிபாடோ பஹுஷு கோசேஷு த்ருச்யதே” என்று ஸாதித்து விட்டு உடனே “வ்யாக்க்யாத்ருபி: வ்யாக்க்யாதச்ச” என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இதனால் தமக்கு முன்னே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வியாக்கியானித்தவர்கள் சிலருண்டென்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டதாகிறது. ச்ருதப்ரகாசிகை அவதரித்தபிறகு அது மறைந்திருக்கக்கூடும். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற்கு ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரே தாத்பர்யதீபிகை யென்கிற வியாக்கியான மருளிச் செய்திருப்பது ப்ரசாரத்திலுள்ளது. கத்யத்ரயத்தில் சரணுகதிகத்யத்திற்கு மாத்திரம் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருடைய வியாக்கியானமுள்ளது. மூன்று கத்யங்களுக்கும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் மணிப்ரவாள வியாக்கியானமும் தேசிகனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானமுமுள்ளது. மணிப்ரவாள வியாக்கியான மருளிச்செய்தவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையா ஆச்சான் பிள்ளையா என்பது நிஷ்கர்ஷிக்கப்படாத விஷயம். தேசிகனருளிச் செய்த பாஞ்சராத்ர ரகக்ஷயில் மூன்றாமதிகாரம் மிக விபுலமானது; அதற்கு நீத்ய வ்யாக்க்யாநாதிகார மென்று பெயரிடப்பட்டு நித்யத்திலேநேக விஷயங்கள் சர்ச்சிக்கப்பட்டிருப்பதால் நித்யத்திற்கும் ஒருவாறு வியாக்கியான முண்டென்று கொள்ளலாம். [கூரத்தாழ்வான்] கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்த க்ரந்தங்களில் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் வரத ராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் ஆகிய பஞ்சஸ்தவமே யுள்ளது. யமகூரத்தாழ்வான் என்கிற பெரிய க்ரந்தம் வியாக்கியானத்தோடுங்கூட (தெலுங்கு விபியில்) அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது: அது [மூலமும் வியாக்கியானமும்] கூரத்தாழ்வானருளியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கூரேச விஜயமும் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதில் “வித்யாரண்யோஜ் ஜிதத்வாத் நமக சமகயோ:” என்பது முதலான ச்லோகங்களிருப்பது கொண்டு அது கூரத்தாழ்வானுடைய க்ருதியன்றென்று பெரியோர்களால் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வித்யாரண்யருடைய காலம் கூரத்தாழ்வானுடைய காலத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டதன்றோ. தாடி பஞ்சகம் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்ததென்று சிலர் சொல்லுவார்; ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலான சில ஆசார்யர்களின் தனித்தனி ச்லோகங்கள் ஒன்று சேர்த்து அது ஸந்திக்கப்படுவதாகவே பெரியார்களின் முடிவு. [ஸ்ரீபராசரபட்டர்] ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரரான ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்தோத்ரம், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம், அஷ்ட ச்லோகி, பகவத் குணதர்ப்பண மென்கிற ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம், க்ரியா தீப மென்கிற நித்ய க்ரந்தம், லக்ஷ்மீ கல்யாண மென்கிற நாடகம் (லுப்தம்) நம்பெருமாள் திருமஞ்சன ச்லோகங்கள்—இவை யருளிச் செய்தார்.

[வேதாசார்யபட்டர்] பட்டருடைய திருத்தம்பியாரான சீராமப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரான வேதாசார்யபட்டர் க்ஷமாஷோடசியருளிச் செய்தார். [நஞ்சீயர்] பட்டர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்த நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களாவன—திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்கள் தவிர நித்யம், ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம் என்று சில க்ரந்தங்களும் இவரருளிச் செய்தனவாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவை லுப்தம். அச்சிடப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யம் உண்மையில் இவருடைய தன்ம, அந்யதீயம்—என்பது ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்ட விஷயம். [எங்களாழ்வான்] 'விஷ்ணுசித்தார்யர்' என்பது இவருடைய அபர நாமதேயம். 'தினவடங்கச் சொல்லுவர் திருவெள்ளறைச் சோழியர்' என்று ஸுப்ரஸித்தமான உலகவழக்கினால் இவருடைய ஜ்ஞாநாதிசயமறியத்தக்கது. ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயமென்று மிகவும் ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வியாக்கியானம் இவரருளிச்செய்தது. [நடாதூரம்மாள்] எங்களாழ்வானுடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த அம்மாள் தத்வஸாரம், ப்ரபந்த பாரிஜாதம், பரத்வாதிபஞ்சகம், ப்ராதரது ஸந்தேய ச்லோகமாலா இவையருளிச் செய்தார். இவற்றுள், தத்வஸாரம் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ஹித்த ச்லோகரூபமான மிகச் சிறந்த க்ரந்தம். இது வியாக்கியானத்தோடுகூட முத்ரிதமானதே. ப்ரபந்த பாரிஜாதமும் அநேக ப்ரமேய ஸங்க்ராஹகமாய் ச்லோகபத்தமான உத்தமக்ரந்தம். [ஸ்ரீஸுதீர்ஷ்யபட்டர்] இவர் நடாதூரம்மாள் திருவடிகளிலே யாச்ரயித்து தீபாதுத்பந்தப்ரதீபம் போலே மிக விளங்கினவர். ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு மிக விரிவான வியாக்கியானமான ச்ருத ப்ரகாசிகையும், அதிஸம்க்ஷிப்த வியாக்கியானமான ச்ருத ப்ரதீபிகையும், வேதார்த்த ஸங்க்ராஹத்திற்கு வியாக்கியமானமாக தாத்பர்ய தீபிகையும், சரணுகதி கத்யத்திற்கு ஸம்க்ஷிப்தமான பாஷ்யமும், ஸுபாலோபநிஷத்பாஷ்யமும் அருளிச்செய்தாரென்று முன்னமே தெரிவித்தாயிற்று. [வேதாந்தவாசிரியர்] ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் அதிக ஸங்க்யையான க்ரந்தங்களருளிச் செய்தவர் இவ்வாசிரிய ரொருவரேயாவர். ஸ்தோத்ர விபாகத்தில் முப்பத்திரண்டு ஸ்துதிகள்; காவ்யநாடக விபாகத்தில், ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயநாடகம், யாதவாப்யுதய காவியம், ஹம்ஸ ஸந்தேசம், ஸுபாஷிதநீவீ; வ்யாக்க்யானவகுப்பில், ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் பாஷ்யம், ஸ்தோத்ர பாஷ்யம், சதுச் ச்லோகீபாஷ்யம், கத்யத்ரயபாஷ்யம், கீதார்த்த ஸங்க்ராஹ ரகக்ஷ, கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகை; தத்வடிகை; ஸ்வதந்த்ர க்ரந்தமாக சததுஷணீ, தத்வ முக்தாகலாபம் [அதற்கு வியாக்கியானமாக] ஸர்வார்த்த ஸித்தி, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜம், ந்யாயபரிசுத்தி, ஸேச்வர மீமாம்ஸை, மீமாம்ஸாபாதுகா, ஸச்சரித்ரரக்ஷா, ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா, நிக்ஷேபரக்ஷா. யஜ்ஞோபவீத ப்ரதிஷ்டா, வைச்வதேவ காரிகா, வியாக்கியானத்தோடு கூடிய பூகோள நிர்ணயம். ஆக இவ்வளவு க்ரந்தங்கள் இவரருளிச் செய்தவை. இவற்றை யெல்லாம் 'வேதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலா' என்கிற தொகுதியில் நாம் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறோம். [வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர்] இவர் நாயனராச்சான் பிள்ளையின் திருவடிகள். இவர், தத்வதீபம், தீபப்ரகாசம், (தத்வ நிருபணம்) ரஹஸ்யத்ரய காரிகாவலீ, தீபஸங்க்ராஹம் முதலான க்ரந்தங்களியற்றியுள்ளார்.

[மணவாளமாமுனிகளைப்பற்றி மேல் 54 ஆம் விருந்தில் காண்க.]

... *

20. ப்ரபத்தியின் உபாயத்வ பூர்வபக்ஷ விருந்து

நமக்கெல்லாம் முமுக்ஷுக்களென்று பெயர். மோக்ஷார்த்திகளென்றபடி. ஒரு பயனை விரும்புகிறவர்கள் ஒரு ஸாதனத்தை அவலம்பித்தே யாகவேனுமென்பது உலக வியப்பு. நாம் ஒரு கிராமத்தையடைய வேனுமானால் அதற்கு வண்டியையோ பாதசாரத்தையோ ஸாதனமாகப் பற்றியே யாகவேணும். ஒன்றுமே செய்யாமலிருந்தால் க்ராமம் சென்று சேரமுடியா தென்பது சொல்லவேனுமோ? இது ஒன்றேயன்று. எவ்விதமான பேறு பெறவேனுமா னாலும் அதற்கொன்று உபாயமாக இருந்தே தீரணும். ஸந்தானமுண்டாக வேனுமானால் விவாஹம் செய்துகொள்ளவேணும். வியாதி தீரவேனுமானால் ஔஷத ஸேவை பண்ண வேணும். என்றிவ்வாறு பார்க்குமளவில் உபாயமில்லாமல் ஒரு பலனும் பெறமுடியாது. ஒவ்வொரு பேற்றுக்கும் ஏதேனுமோருபாயம் இருந்தே தீரவேணும். ஒரு ஸாதநாநுஷ்டான முயில்லாமல் நமக்கு க்ராமப்ராப்தி யுண்டாய்விடுமானால் மோக்ஷப்ராப்தியும் ஸாதநாநுஷ்டான மில்லாமலே உண்டாய்விடலாம். அப்படி உண்டாய்விடுகிறதென்னில் இன்னுரினையாரென்கிற வாசியின்றிக்கே அனைவர்க்கும் மோக்ஷப்ராப்தியுண்டாகலாம், இதுதான் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க மென்பது. இது வாராதபடி தடுக்க, முக்திக்கு ஒரு ஸாதனமுண்டென்று கொண்டுதானாக வேண்டும். நாம் கர்மயோகஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களை அஜ்ஞானத்தாலோ ஸ்வரூப விரோதத்தாலோ ஸ்வாதிகார விரோதத்தாலோ விட்டவர்கள். அவற்றை விட்டு ப்ரபத்தியைப் பற்றினவர்களென்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். இதை யுங் கூட உபாயமன்றென்று கழித்துவிட்டால் வேறு எதுதான் உபாயம்? எம்பெருமானைத்தான் உபாயமாகச் சொல்லு கிறோமேயென்னில், அவன் எப்போதும் யார்க்கும் எரித்தனாகவேயுளானதலால் அவனை உபாய மாகச் சொல்லி லாபமென்ன? ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க தேரஷ பரிஹாரமில்லையே. எம்பெருமான் எரித்தனாகவே யிருந்தாலும் அவனை உபாயமாகப் பற்றவேண்டிய காரியமொன்று இருப்பதனாலே அது செய்யாதார்க்கு மோக்ஷமில்லை யென்றும் சொல்லுகிறோமாதலால் ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரம் வந்துவிடுகிறதென்னில், அவனை உபாயமாகப் பற்றுதலென்கிற காரியத்திற்கு உபாயத்வம் இசைந்தபடியாகத்தானே தேறிற்று இந்த உபாயத்வம். ஸ்ரீபாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகாதிகளாலும் உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்த ஸகலாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலும் ஸ்பஷ்ட மாகத் தேறியுமிருக்கிறது. திருக்கச்சிநம்பியாறு வார்த்தைகளில் “மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத்” என்பதும் ஒரு வார்த்தையென்று மறுக்க முடியாமலிருப்பதால் ப்ரபத்தி உபாயமன் றென்று கொள்வது தவறு என்கைக்கு இது ஒன்றே போதுமே. ப்ரபத்த்யுபாயம், ப்ரபத்த்யு பாயம் என்று பன்முறையும் ஸ்ரீ வசநபூஷணதிகளிலுமிருப்பதாலும், *சதுர்விதமான தேஹ வர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷஸாதந* இத்தயாதியான ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையில் நான்கு நான்கான பலவற்றையும் எடுத்துக் காட்டுகிற அடைவில் ஸாதனங்களையும் நான்காகக் காட்டி யிருக்குமிடத்தில் “கர்மஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளென்கிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம்” என்று மணவாளமாமுனிகளும் வியாக்கியாஸித்தருளி யிருக்கையாலும் ப்ரபத்தியை உபாயமென்று தான் சொல்லவேண்டும்; அன்றென்பதில் ஔசித்யமில்லையே; ஸகலப்ரமாண விரோதமும் காண்கிறதே. என்பது பூர்வபக்ஷமாக நெஞ்சிற் கொள்ளத்தக்கது. (மேலே வித்தாந்தம் காண்பது.)

21. ப்ரபத்தியநுபாயத்வ ஸித்தாந்த விருந்து

குளத்திலிருந்து நாம் தீர்த்தம் கொள்வது இரண்டு விதம்: குளத்தில் தீர்த்தமிருக்கிற படியே அதைப் பாத்திரத்தில் மொண்டுவருவது ஒருவிதம். பலகால் வடிக்கட்டிக்கொண்டு

வருவது மற்றொரு விதம். * அஸார மல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்* என்கிற வசனம் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபர்நம். அஸாரத்தையும் அல்பஸாரத்தையும் தள்ளுகிறாப்போல ஸாரத்தையும் ஸாரதரத்தையும் உள்ள வேண்டுமென்றும் ஸாரதமத்தையே கொள்ளவேண்டுமென்றும் சிஷிக்கிறார்கள். இதனால், சாஸ்த்ரங்களில் அர்த்தங்கள் கலந்த கட்டியாயிருக்குமென்றும் அவற்றை நன்கு ஆய்ந்து உத்தமோத்தமமான அர்த்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ரமே தெரிவிக்கிறதாகத் தேறுகிறது. கம்பீரமான சாஸ்த்ரங்களில் இன்று நாம் புதிதாக ஆராய்ச்சி செய்ய அசம்முமில்லை, நமக்கு அதிகாரமுமில்லை சாஸ்த்ரக் கடலில் ஆழ இழிய வல்லவர்களான கூரத்தாழ்வான், பட்டர் பிள்ளை லோகாசாரியர், வேதாந்த தேசிகன், மணவாளமாமுனிகள்போன்ற மஹாசாரியர்கள் நன்கு ஆராய்ந்து கடல்கடைந்து அமுதம் கொடுக்குமபோலே வடிக்கட்டித் தேறின மஹார்த்தத்தை அருளியிருக்கையாலே இதில் உண்மையுணர நமக்கொரு சிரமமுமில்லை. முதலில் வேதாந்த தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே தெரிவிக்கிறேன்; அவர் தாம் வேதாந்தாசிரயராகையாலே வேதாந்த விருத்தமாக அருளிச்செய்யவில்லார். ஆகவே அவர்தமக்கு முக்யஹஸ்தாவலம்பமாயிருந்த வேதாந்த வாக்யங்களையும் கொண்டே அருளிச்செய்கையாலே அவருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திக்குமேல் வேறு ஒரு வேதாந்தத்திற்கும் நாம் சென்று உழலவேண்டா. அவர் தாம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் உபாய விபாகாதிகாரத்தில் முகப்பிலேயே ஒரு அற்புதமான ச்லோகமருளிச் செய்திருக்கிறார்; அஃதொன்றே கலங்கினவர்களுக்கு நல்ல தெளிவை யுண்டாக்கவல்லது. அந்த ச்லோகமிது:

“உபாய: ஸ்வப்ராப்தே ருபநிஷ ததீதஸ் ஸபகவாந்
ப்ரஸுத்தயை தஸ்யோக்தே ப்ரபதந நிதித்யாஸநகதி,
ததாரோஹ: பும்ஸாம் ஸுக்ருத பரிபாகேந மஹதா
நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயம் அகில நிர்மாண நிபுண:”

என்று.

இதன் கருத்தாவது—எம்பெருமானையடைவதற்கு அவன்தானே உபாயமாக வேதாந்தங்களில் ஒதப்பட்டிருக்கிறான். பக்தி ப்ரபத்திகள் உபாயமல்ல; ஆனால் அவற்றைச் செய்தால் அவை அவன் திருவுள்ளமுகப்பதற்கு ஹேதுவாகும். அந்த பக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒருவனுக்கு நிஷ்டையுண்டாக வேண்டுமானால் லேசாக உண்டாய்விடாது; மஹத்தான ஸுக்ருதத்தின் பலனாகவே அது விளையக்கூடியது. இந்த ஸுக்ருதத்தை நாமே ஸம்பாதித்துக்கொள்ளலாமென்று நினைக்க வொண்ணாது; அப்பெருமான் தானே அதற்கும் மூலகாரணம் என்றதாயிற்று. இந்த ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு பதமும் உயிராயிருக்கச் செய்தேயும் “நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயம் அகில நிர்மாண நிபுண:” என்கிற சரம சரணமானது ஜீவநாடியாயிருக்கும், ஸகல விவாதங்களும் இதில் முடிந்துவிடும். “தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபபதி விலயம்.....கல்லோல கோலாஹல:” என்று தேசிகன் தாமே வேறொரு விஷயத்திற்கு ஸாதித்த கணக்கிலே, ப்ரபத்த்யுபாயத்வவாதி ஹேதுக கதா கல்லோல கோலாஹல ஸர்வஸ்வமும் இந்த வொரு பாதத்திலே சாந்தமாய்விடும். “ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின் க்ருஷி பலம்” என்று முமுக்ஷுப்படியில் பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச் செய்ததையே. ஸ்வாமி அப்படியே ச்லோகமாக்கி வைத்தார். அங்கு பிள்ளை லோகாசாரியர் ஆறு குர்ணைகளாலே அருளிய அர்த்தங்களையே தேசிகன் ஒரு பெரிய ச்லோகமாக்கி வைத்தருளினாராயிற்று. அந்த ஆறு குர்ணைகளாவன:—

“இத்தால் ஓரஜ் என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷி பலம். * அதுவுமவனதின்னருளே. * இத்தை யொழியவும் தானே காரியம் செய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது உபாய நைரபேக்ஷயம் ஜீவியாது.”
என்னுமியை.

இந்த ஆறு குர்ணைகளுள் தேசிகன் நிதியாகக்கொண்ட குர்ணை “ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷி பலம்” என்பதே. அதன் கருத்தை மணவாள மாமுனிகள் விவரித்தருளினார். “கரணகளேபர விதரனாய் போக மோக்ஷ குர்யனாய் அசிதவிசேஷிதனாய்க் கிடக்கிற தசையிலே கரண களேபர விசிஷ்டனாய் ஜ்ஞாந விகாஸயுக்ததும்படி ஸ்ருஷ்டித்து * எதிர் குழல் புக்கென்கிறபடியே இவனை அங்கிகரிக்கக்கடவான் அவன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி அவதரித்தவிடங்களிலே ஆச்ரயணருசி விச்வாஸ ஜநகமான தன் குணசேஷிதாதிகளைப் ப்ரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பவித்தது இது என்கை.” என்று ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் இதில் அடங்கி விட்டன. “தத்ராபி ஸ்வயம் நிதாநம்” என்று வேதாந்தருகு நிஷ்கர்ஷித்தருளின பிறகு, நம் தலையிலே ஒன்று கிடப்பதாகவும் அது ஸாதநமாகிறதாகவும் வாய் திறக்க வழியுண்டோ ?.....

22. ந்யாஸதசக ஸ்ரீஸூக்தி விருந்து.

முந்தின விருந்தில் நிஷ்கர்ஷித்த அர்த்தத்தை ந்யாஸதசகத்திலும் வெகு அற்புதமாக அமைத்துக் காட்டுகிறார் தேசிகன். *ஸ்வாமிந் ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்ப்பரம், ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யஸி மாம் ஸ்வயம்” என்று. இந்த ச்லோகத்தில் எத்தனை ஸ்வபதமுள்ளதென்று எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். இந்த சேதநன் தலையிலே ஒன்றும் கிடையாதென்பதை வேரறுக்கவன்றோ ஒன்பது ஸ்வபதங்களையிட்டிருக்கிறார். இதில் உயிரான உத்தரார்த்தத்தை புந:புநர் மனனம் பண்ணவேண்டும். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணும்படி புத்தியைக் கொடுத்ததும் அவனே; ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணிக் கொண்டதும் அவனே; அதனாலாகும் பலனைப் பெற்றுக் களிப்பதும் அவனே—என்றன்றோ ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீவசந்நுஷணத்தில் “ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே” என்ற குர்ணையின் ஸ்வச்சப்ரதிச்சந்தமன்றோ இது. இப்படி இப் பேராசிரியர்கள் அருளிச்செய்வதற்கு யாது காரணமென்னில்; எம்பெருமானருடைய திவ்ய ஸூக்தியே காரணம். கீதையில் (8—14 ல்) “மத்ப்ராப்த்யநுகுண—உபா ஸநஸ்பாகம் அஹமேவ ததாமீதி அர்த்த:” என்றன்றோ பாஷ்யகாரர் பணித்தது. *யமேவைஷ்வநுணுதே தேந லப்ய: * என்னும் ச்ருதி மூலமான இவ்வர்த்தம் யதார்த்தவாதமே யொழிய அதிவாதமன்று—என்று அங்கு தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகனுமருளிச் செய்தபடியால் இவ்வர்த்தம் அசைக்க முடியாதபடி யன்றோ ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டை பெற்றுவருது. கூரத்தாழ்வானும் “வரத! தவகலு ப்ரஸாதாத் ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்” என்கிறார். பேரருளாளனே! என் வாயில் சரணமென்கிற சொல்லை வருவித்ததும் நீயேயன்றோ. இவ்விதமாக நீ அநுக்ரஹம் செய்யாவிடில் என் வாயில் சரணமென்கிற சொல்தானும் வருமோ? என்கை. நம்மாழ்வார் *உணர்விலும்ப ரொருவனை.....என்னுணர்விலுள்ளே யிருத்தினேன்* என்று, தாம் ஏதோசெய்ததாக முதலில் சொல்லிவிட்டு உடனே “அதுவும் அவனதின்னருளே” என்று உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிட்டருளினார். ஆக இவ்வளவையும் தேசிகன் “ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம்

ஸ்வஸ்மிக் ஸ்வஸ்யஸிமாம் ஸ்வயம்" என்று தாமது திருவுள்ளத்தில் நன்கு தேக்கிக்கொண்டிருப்பவராதலால் *நிதானம் தத்தராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண்* என்றும் சீமைத் தீர்ப்பாக முடித்துப் பேசினார். நிதானம் என்கிற சொல்லின் பொருள் தெரியுமன்றோ? "நிதானத்து ஆதிகாரணம்" என்பது அமரகோசம். எம்பெருமானே மூல ஸுக்ருதென்றபடி. ஒருவன் கடையிலே போய் கடைக்காரன் கொடுத்த காசைக் கொண்டு ஒரு பீதாம்பரம் வாங்கி யணிந்துகொண்டு 'இதை நான் விலை கொடுத்து வாங்கினேன்' என்று சொல்லத் துணிவது? எம்பெருமான் தானே ஸ்வார்த்தமாக நம் வாயில் சரணமென்கிற சொல்லு வருவித்துக் கொள்வதும் கைகூப்பும்படி செய்வதும் கீழே விழுந்து இறைஞ்சும்படி செய்வதுமான செயல் இது என்று தேறிவிட்டபின் உபாயமென்று வாய் நிறக்க யோக்கியதை யுண்டோ? ஆனால், உபாயமென்று பல மஹான்களும் சொல்லியிருக்கின்றார்களேயென்று சிலர் கலங்கக்கூடும். இந்த கலக்கத்தையும் நன்கு சமீப்பிக்கிறேன். ஸ்ரீவசந்பூஷணத்தில், (55) "இதுதனக்கு ஸ்வ ரூபம் தன்னைப் பொருத்தொழிகை" என்ற சூர்ணையின் மணவாள மாமுனிகள் வியாக்கிரியானம். ".....உபாய வரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடி யிருக்கை; அதாவது, ஆபாத ப்ரதீதியிலொழிய உள்ளபடி நிருபித்தால் ஸ்வஸ்மிக் உபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடியிருக்கையென்றபடி." என்பதாம்.....

23. உபதேச ச்ரவண ஆவச்யகத்வ விருந்து

நம் ஆசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டும் பிரமாண வசனங்களுள் *சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம் புத்தேச சலநகாரணம், உபதேசாத் ஹரிம் புத்த்வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு,* என்பது மொன்று. அதன் பொருளாவது, சாஸ்த்ரங்களை வாசித்து ஞானம் பெறுவதென்பது மிகவும் கடினமானது; சிரமப்பட்டுப் பெற்றாலும் ஞானம் சலிப்பதற்கே ஹேதுவாகும்; தெளிவு உண்டாகாது. ஆகவே மஹாசாரியர்களின் திருவடிவாரத்தில் காத்திருந்து அவர்களிடம் உபதேசங்கள் கேட்டு அவ்வழியாலே பகவானைப் பறிந்துகொண்டு ஸகல கர்மங்களிலும் ஓய்ந்திருக்கவேண்டும்-என்பதாம். இதனால் சாஸ்த்ரங்களை வாசிக்கக் கூடாதென்று கட்டளை யிடுவதாக நினைக்கலாகாது. எத்தனை சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்தாலும் ஆசாரியர்கள் ஸாரமான பொருளைத் திரட்டி யெடுத்து உபதேசிக்கக் கேட்டாலொழியத் தெளிவு பிறவாது. ஆகவே உபதேசம் கேட்பதுதான் முக்கியம் என்னுமீவ்வளவே இந்த வசனத்தின் கருத்தாகத் தேறும். நமது ஸம்பிரதாயத்தில் ஆசாரியர்கள் பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்; இவர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசங்கள் செய்பவேனுமானால் சாஸ்த்ரஜ்ஞான ஸம்பந்நர்களாயிருந்தாலொழியச் செய்யமுடியாது. உபதேசம் கேட்கிற சிஷ்யர்கள் பிறகு ஆசாரிய பதவியில் அமர்ந்து தாங்கள் தம் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்ய வேனுமானால் தாம் சாஸ்த்ரஜ்ஞான ஸம்பந்நர்களாயிருந்தாலொழியச் செய்ய முடியாது. இப்படி சிஷ்யாசாரிய க்ரமம் தொடர்ந்து வருமிடத்து சாஸ்த்ரஜ்ஞான ஸம்பத்து இன்றியமையாததாகும். *சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம்* என்ற இந்த வசனமானது சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் ஸம்பாதுக்க வேண்டாமென்று சொல்லவந்தன்றென்றும் உபதேசம் பெற வேண்டியது ஆவச்யகம் என்பதை வற்புறுத்தவே வந்ததென்றும் கொள்ளக்கடவது.

24. உபதேசக்ரந்த ப்ரதர்சன விருந்து

நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் உபதேச க்ரந்தங்களென்று சில அருமை பெருமை.

வாய்ந்த நூல்கள் வழங்குவதுண்டே: முமுக்ஷுப்படி. தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஆசாரிய ஹ்ருதயம் என்றற்போன்ற திவ்யக்ரந்தங்களுக்கு உபதேசக்ரந்தங்களென்று பெயர். இவற்றால் உண்டாகும் ஞானம் மிகத் தெளிவாகவே யிருக்கும். இவற்றில் அருளிச் செய்யப்படுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் நாநாசாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டனவேயன்றி ஒன்று கூட ஸ்வகபோல்கல்பிதமாக அருளிச் செய்ததன்று. அந்த சாஸ்த்ரங்களிலிருந்தே நாமும் தெரிந்துகொள்வோமே பென்று நம் போன்றவர்கள் நினைக்கலாகாது. அந்த சாஸ்த்ரங்கள் நமக்குத் தெளிவான ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டா. கடலின் நீரைக் கொண்டுதான் மேகம் வர்ஷிக்கிறது; ஆனாலும் அந்தக்கடல்நீர் நமக்கு உபஜீவ்யமாகிறதில்லை. அது பாஷத்துக்கும் அபானத்துக்கும் உதவுவதில்லை. அதுபோல சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து நாம் நேராகக் கொள்ளும் பொருள்கள் நமக்குத் தெளிந்த ஞானத்திற்கு ஸாதனமாகமாட்டா. பரமகாருணிகர்களான பிள்ளை லோகாசாரியர் மணவாள மாமுனிகள் போன்ற பேராசிரியர்கள் ஸ்வயம் ஸகல சாஸ்த்ரஜ்ஞான ஸம்பந்நர்களாய் இருந்து நம் போன்ற மந்தமதிகளை உஜ்ஜீயிப்பிக்கக் கோவியே உபதேசக்ரந்தங்களென்று சிலவற்றை அவதரிப்பித்தருளினார்கள். நாம் தெளிந்த ஞானம் பெறவேணுமானால் நமக்கு அவையே தஞ்சம்; அந்தக்ரந்தங்களை நாம் வரியடைவே கற்றாலுங்கூட உபதேஷ்டாக்களான ஆசாரியர்களிடமிருந்து ஸாரஸங்க்ரஹமான சில உபதேசங்களைத் தனிப்படவும் கேட்டே தெளிவுபெற வேண்டியதாகும்.

25. பூர்வோத்தரவிரோத பரிஹார விருந்து

பிள்ளை லோகாசாரியர் முமுக்ஷுப்படியில் (ஆரம்பத்தில்) “மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசாரியன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் காரியகரமாவது” என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ரஸித்தம். இதன் கீழிலும் ‘திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணியநுஸந்திக்க வேணும்’ என்றார். அவ்விடத்து வியாக்யானத்தில் “இப்படி யநுஸந்திக்கவேணுமென்கையாலே ப்ரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்கலாகாதென்கிற நியமம் தோற்றுகிறது.” என்று மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்தார். இவற்றால், ஸக்ரமமாக அநுஸந்தித்தாலொழிய மந்த்ரம் காரியகரமாக தென்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. இது இப்படி இருக்க மேலே, 17-ம் குர்ணிகை) “சொல்லும் க்ரம மொழியச் சொன்னாலும், தன் ஸ்வரூபம் கெட) நில்லாது” என்றருளிச் செய்யப்படுகிறது. ‘ப்ரேமத்தோடே பேணியநுஸந்தித்தால்தான் காரியகரமாகும்’ என்ற முந்தின வார்த்தைக்கும், அக்ரமமாகச் சொன்னாலும் காரியகரமாகும் என்கிற பிந்தின வாக்கியத்திற்கும் பரஸ்பரம் விரோத முள்ளதாக ஸ்பஷ்டமாய்க் காண்கிறது. இதற்குப் பரிஹாரமாவது—‘திருமந்த்ரத்தை ப்ரேமத்தோடே பேணியநுஸந்திக்க வேணும்’ என்றும், ‘...ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் காரியகரமாவது’ என்றும் அருளிச் செய்ததானது, மந்த்ரத்தை யநுஸந்திக்க வேண்டிய அதிகாரிகளை நோக்கிச் சொன்னது, ‘சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெடநில்லாது’ என்றது மந்த்ரத்தின் பெருமை சொன்னது. இவை பரஸ்பர விருத்தங்களாகமாட்டா. இதற்கு இணங்க ஒரு லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறோம் காண்மின்: புக்ககம் செல்லுகிற பெண்ணைக் குறித்துத் தாய் தந்தையர் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது ‘பெண்ணே! நீ புக்ககத்தில் மிகவும் குணசாலியியாய் வாழவேண்டும்; தனிகை செய்கையில் மிகுந்த கவனிப்புடனிருக்கவேண்டும்; உப்புப் புளி காரங்களை திட்டமாகச் சேர்க்க வேண்டும்; இல்லையாகில் மாமியார் மாமனார் பர்த்தா முதலானவர்களின் அன்பை நீ பெற முடியாது’ என்று நன்மை சொல்லுகிறார்கள்.

இதில் ஒரு தவறுமில்லை: யுக்தமான வார்த்தைதானே இது. மற்றொருகால் மாமியார் மாமனார் முதலானருடைய நற்குண நற்செய்கைகளைப் புகழ்ந்து பேசும்போது 'இவர்கள் எமது பெண்தளிகையைச் சிறிதும் தூஷிப்பதில்லை; உப்புப் புளிகாரங்களை இரட்டிப்பாக இட்டு அவன் தளிகை செய்தாலும் பரம போக்கியமாக அமுது செய்கிறார்' என்று சொல்லுகிறார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம். இதிலும் தவறில்லை. இவ்வார்த்தைகளில் பரஸ்பர விரோதம் ஏதுமில்லையன்றோ. மகளிருக்கவேண்டிய விதத்தை சிசுப்பது முந்தின வார்த்தை; பெரியோர்களின் கம்பீர ஸ்வபாவத்தைத் தெரிவிப்பது பிந்தின வார்த்தை. நம்முடைய தோஷங்களையும் பெரியோர்கள் குணமாகக் கொள்ளுகிறார்களென்பதைக் கொண்டு நாம் குற்றம் செய்யலாகாது.

26. பகவத்க்ருபா ஸ்வரூபநிருபண விருந்து

எம்பெருமானே நிர்ஹேதுக க்ருபாநு வென்றும் அவ்யாஜதயாநுவென்றும் சொல்லி வருகிறோம். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் *அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகசரண்ய!* என்று அடிக்கடி எம் பெருமானே ஸம்போதிக்கிறார்; இதன் பொருள் என்ன? சிலரிடத்தில் ஏற்றமும், சிலரிடத்தில் தாழ்வுமாகிய வாசி பாராமல் எல்லாரையும் ஒருங்கே ரக்ஷிக்கவல்லவனே! என்பது இதன் பொருள். வேதாந்த தேசிகனும் *நிஷ்கிஞ்சநஹஸ்வயம் ரக்ஷாதிசக்ஷா ஸமதிகஸமிந்தாநயசஸே* என்று ஓலமிடுகிறார் ஒரு கைம்முதலுமில்லாதவர்களைத் தானாகவே மேல் விழுந்து ரக்ஷிப்பதிலேயே திசைக்கொண்டு அதனால் புகழ்மிக்கவன். எம்பெருமான்—என்பதன்றோ இதன் பொருள். இங்ஙனே நம் முன்னோர்கள் ஏககண்டமாக அருளிச்செய்யுமவற்றை உற்று நோக்குமிடத்து நம்மிடத்தில் ஒருவகையான கைம் முதலும் இருக்கலாகாதென்றும், ஏதாவது இருந்தால் அது எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இடையூறுகுமென்றும் தெரியவருகிறதல்லவா? இதுவே சாஸ்திரார்த்தமானால் *மம்நா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு இத்யாதிகளான *பல்லாயிரம் விதிகள் பழுதாகியொழியுமன்றோ? குருவியின் கழுத்திலே பனங்காயைக்கட்டினாற்போலே எத்தனை கர்த்தவ்யங்களை யேறிட்டு சாஸ்திரங்கள் விதித்திருக்கின்றன வென்று பார்த்தால் அவை கங்குகரையில்லாமலன்றோ காண்கின்றன. அவை யெல்லாம் அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகளென்றே சொல்லி விடுவது? நாம் அகிஞ்சனர்களாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திரார்த்தமா? விதி சாஸ்திரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு விஹிதங்களைக் குறையறச் செய்யவேண்டுமென்பது சாஸ்திரார்த்தமா? என்று வேதாந்திகளுக்குள் விசிகித்தை தோன்றக்கூடியதுண்டு. பகவத்விஷயம் ஈடு முப்பத்தாறுபிரப்படியில் (5-7-3.) *கருளப்புட் கொடி சக்கரப்படை *என்கிற வானமாமலைப் பாசரத்திற்கு அவதாரிகை இங்ஙனையுள்ளது;— *‘‘அருளாய் என்றீர்; அருளக்கடவோம்: அதிலொரு தட்டில்லை; ஆனாலும் *சாஸ்திரபலம் ப்ரயோக்தரி* *கர்த்தா சாஸ்திரார்த்தவத்த்வாத்* அன்றோ. அருள்பெறுவார் பக்கவிலேயும் சிறிது உண்டாக வேணுங்காணுமேயென்ன; இது மேலுத்தைக்கு இட்டமரியாதையோ? கீழுத்தைக்கு ஏதேனுமுண்டோ? ஆனபின்பு இத்தலையில் கிஞ்சித்காரம்தேடுதை விட்டுவிட்டு உன்க்ருபையாலே செய்தருளா யென்கிறார். இவ்வளவும் வர இதுக்கு முன்பு நீ நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்த பின்பு மேலும் நீ செய்தருளவேணு மென்கிறார்’’—என்று. இதைப்பற்றி அடுத்த விருந்து காண்க.....

27. ஆழ்வார்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் வாதப் பிரதிவாத விருந்து

ஸகல சாஸ்திர தத்வஜ்ஞர்களில் தலைவரான நம்பிள்ளையினுடைய இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியினால்’’ என்னவிதமான சாஸ்திரார்த்தம் தேறுகிற தென்று பார்க்கவேணும். இதில் எம்பெரு

மானுடைய வொருவாதமும் ஆழ்வாருடைய வொரு பிரதி வாதமும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எம்பெருமானுடைய வாதம் எவ்விதமானது? என்று முன்னம் பார்க்கவேணும்; ஆழ்வாருடைய பிரதிவாதம் எவ்விதமானது? என்று பின்னைப் பார்க்கவேணும்; ஆழ்வாருடைய பிரதிவாதம் யுத்தமான முறையிலுள்ளதா? என்று பிறகு பார்க்கவேணும். எம்பெருமானுடைய வாதம் என்னவென்றால்; பேறு பெற வேண்டியவர்கள் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமல் வாளா பெற்றுவிட முடியாது; பேறு பெறுதற்குரிய வழிகளை [ஸாதனங்களை] நான் சாஸ்த்ரங்களில் பஹுமுகமாகத் தெரிவித்திருக்கிறேன்; அவற்றையனுஷ்டிக்குமவர்களுக்குப், பேறுகிடைக்குமே பொழிய 'என் பக்கல் ஒன்றுமில்லை' என்பார்க்கு ஒரு பேறும் கிடைக்காது. ஒரு முதலுமில்லாதவர்களும் பேறு பெற்று விடுவ தென்றால் ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம் வரும். சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் கலங்கிப்போகும். அப்படியாகாமைக்காக நான் நூல்வரம்பு இட்டிருக்கிறேன்; அதைக் கடக்கலாகாது. அதைப் பரிபாலனம்பண்ணினார்க்கொழிய மற்றையோர்க்குப் பேறு கிடைக்காது; ஆழ் வீர! என்பக்கலில் ஒன்று மில்லை யென்று சொல்லிக்கொண்டு பேறுபெற விரும்புவது பயனற்றது-என்கிறவிது எம்பெருமானுடைய வாதம். இதில் ஒருவிதமான குறையும் சொல்ல முடியாது. *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார் இதை உள்ளபடி தெரிந்து கொள்ளாதவருமல்லர். *வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று புறநெறிகளை கட்டு, உணக்குமின் பசையற அவனுடைபுணர்வு கொண்டுணர்ந்தே* [திருவாய்மொழி 1-3-5] என்பது முதலான பாசரங்களில் இதனை ஆழ்வார்தாமே வெளியிட்டிருக்கிறார்; ஆனால் எம்பெருமானுடைய வாதத்திற்கு ஆழ்வார் செய்யும் பிரதி வாதம் என்னவென்றால். கேண்மின்;

பிரானே! எமக்கு நீ கரணகளேபரப்ரதானம் பண்ணி எம்மை நீ யுண்டாக்கினது நாங்கள் பிரார்த்தித்தோ? அல்லவே; "அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரஸயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகலே பரைர் கடயிதும் தயமாநமநா:" என்கிறபடியே உன்னுடைய நீர்ஹேதுக க்ருபையினாலன்றோ கரணகளேபரப்ரதானம் பண்ணிற்று. இதனால் ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலே உனக்கொரு நீர்ஹேதுக க்ருணையுண்டென்று தெரியவருகிறது. அந்த க்ருணை நித்யபூரீ நித்தியமங்களமாக எப்போதும் விளங்கக் கடவதேயன்றி ஒருகாலிருந்து மற்றொருகால் மறையுமதன்றே. அந்த க்ருபையைக் கொண்டே பரம புருஷார்த்தத்தையும் தந்தருளத் தட்டென்ன? முதலில் ஒரு கைம்முதலையும் எதிர் பாராமல் காரியம் செய்த நீ இப்போது மாத்திரம் பேற்றுக்குக் கைம்முதல் வேணுமென்கை யுத்தமாகுமோ?-என்கிற விது ஆழ்வார் செய்யும் பிரதிவாதம்.

ஆழ்வாருடைய இந்த ப்ரதிவாதம் யுத்தந்தான வென்று இனி விமர்சிக்க வேண்டும். ஆதியில் எம்பெருமான் நமக்குக் கரணகளேபரப்ரதானம் பண்ணினது நீர்ஹேதுகமான வொரு அநுக்ரஹத்தின் காரியமேயாயினும், கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து சாஸ்த்ரங்களையும் சாட்டிக்கொடுத்து அவற்றில் ஸ்வப்ராப்தி ஸாதனங்களையும் தெரிவித்து அவ்வழியாகத் தன்னைப் பற்றுவார்க்கே பேறு தருவதாக வெளியிட்டிருக்கிறுனென்னுமிடம் அபலபிக்கவொண்ணாது. இதுதன்னை ஆழ்வார் அறியாதவரல்லர். அறிந்து வைத்து வழியல்லா வழியில் ப்ரதிவாதம் செய்வது எங்ஙனே யுத்தமாகும்? ஆகையாலே ஆழ்வாருடைய ப்ரதிவாதம் அயுத்தம்தானே? என்ன வேண்டா. ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் என்னவென்றால்-இதுதான் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இப்போது நாம் தெரிவிக்கப்போகின்ற விஷயம் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் மாத்திரமன்று; ஸகல ஆசார்யர்களுடையவும் ஸகல மஹர்ஷிகளுடையவும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களினுடையவும் கருத்து இதுவே காணீர். எதுவென்னில்; கேண்மின்.

பேற்றின் கனத்தையும் நாம் செய்யும் ஸாதநாநுஷ்டானத்தின் புன்மையையும் உற்று நோக்குமிடத்து அந்த கனத்த பேற்றுக்கு எதையும் ஸாதனமாக நினைக்கத்தகாது. அதற்கு ஏற்றஸாதனம் உலகில் கிடையவே கிடையாது. ஸர்வசக்தான சரண்யானுவ இதையொரு வியாஜமாகக் கொண்டு காரியம் செய்கிறானென்று நாம் நினைக்கலாமேயொழிய இதை ஸாதனமாகக் கொண்டு செய்கிறானென்று நினைக்கவே தகாது. கீதையில் ஈஷி கச்சித் சக்ஷணமபி ஜாது திஷ்டத்யகர்மக்ருத்* என்று சொன்னபடியே நம்முடைய கரணக்ராமங்கள் குர்வர்த்ருபங்களாவைபாலே எப்போதும் ஏதேனுமொரு செய்கையைச் செய்துகொண்டே யிருப்பனவாதலால் நாம் வெறுமனையிருக்கப் போகிறதில்லை. செய்கிற காரியங்களில், குது சதுரங்கம் பொருவது முதலியனவாகச் சில செய்கைகளும், பகவத் பாகவத ஸேவை செய்தல் ஸத்த்காந்த காலசக்ஷபங்கள் செய்தல் முதலியனவாச் சில... செய்கைகளும் தேறுகின்றன. நன்மைகளையே செய்துவருகிறோமென்றுமில்லை, தீமைகளையே செய்துவருகிறோமென்றுமில்லை. எல்லாவற்றையும் கலந்த கட்டியாகச் செய்து வருகிறோம். நன்மைகளைச் செய்யும்போது நமக்கே ஒரு ஆத்மநுபத்தியுண்டாகிறது. நம்முடைய ஜன்மஸாபல்யம் பெற்றதாகவும் நினைக்கிறோம். புழு குறித்தது எழுத்தாமாபோலே நம்முடைய செயல்கள் அவன் திருவுள்ளத் திலே நல்லதாகப்பட்டுவிட்டால் இது அவனது கருணையின் திறமென்று கொள்ளவேண்டுமே யல்லது வேறென்றும் கொள்ளத்தகாது. ஜ்ஞானசக்திகளில் குயைற்ற மஹான்களும் 'அகிஞ்சநோ ஹம்' என்றதான் உள்ளபடி யநுஸந்திக்கிறார்கள். * ந தர்மநிஷ்டோஸம் ந ச த்ம வேதீ ந பக்திமாந்—அகிஞ்சநஃ* என்கிறார் ஆளவந்தார்; *நயன்யாமி அகிஞ்சநஃ ஸ்ரீமந்!* என்கிறார் தேசிகன். ஆகிஞ்சந்யமாவது என்ன? தங்களிடம் ஒருவிதமான கைம் முதலுமில்லாமையானே. இப்படி தங்களை அகிஞ்சநர்களாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் பரிபூரணர்களுடைய கருத்து என்ன? கனத்த பேற்றுக்குத் தகுதியான கைம்முதல் உண்மையில் ஒன்றுமில்லை யென்பதுதானே. ஒரு சிறிதளவு இருந்தாலுங்கூட அது தானும் *அந்யதா க்ருதம் அக்ருதம் பவதி* [அடைவுகேடாகச் செய்தது செய்யாததோடொக்கும்.] என்கிற நியாயத்தின்படி அஸத்கல்பமேயாகும்.....

28. ஜாயமானகால கடாசுஷ் விருந்து

“ஜாயமானம் னி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸுதநஃ, ஸாத்விகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தநஃ” என்கிற ப்ரமாணத்தினால் ஜாயமான கடாசுஷ் பெருதவர்களுக்கு மோக்ஷார்த்த சிந்தையே உண்டாகமாட்டாதென்று தெளிவிக்கப்படுகிறது. ஜாயமானகடாசுஷ் மாவது—கருக்குழியில் கிடக்கும் போதோ, கருக்குழியினின்று வெளிவரும் போதோ நேருகிற பக்வத் கடாஷம். அஃது உள்ளவர்களுக்கே ஸத்ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படும்; அஃதில்லாதவர்களுக்கு ஒருகாலும் ஸத்ப்ரவ்ருத்தி யுண்டாகாது என்பது நூற் கொள்கை. இதையடி யொற்றியே *கருவிலே திருவிலாதீர்!* என்று திருமாலையிலருளிச் செய்தது. ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் “நிதானம் த்ரபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண; *என்று தேசிகன் பணித்ததும் இதை யடியொட்டியே, நிதானம் என்பதற்கு ஆதிகாரணம் என்று பொருளென்று சொன்னோம்.

சேதநர்களுக்கு விளையும் ஸகல ஸுக்ருதங்களுக்கும் பகவானே மூலகாரணமென்று முடிந்த பின்பு, நம்மிடத்தில் ஏதோ ஸுக்ருதமிருப்பதாகவும், அது பேற்றுக்கு ஸாதனமான கைம்முதலாகவும் கொள்வதற்கு நியாயமேயில்லை—என்பதுதான் ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரார்த்தம். ஆகவே ஆழ்வாருடைய ப்ரதிவாதம் மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமானதே யென்று முடிந்தது. நமக்கு

நன்மைகளில் குறையிருக்கக்கூடாது. நன்மை குறையற்றிருப்பதனால்தான் நமக்குப் பேறு கிடைக்கிறது என்று நினைக்கவும் கூடாது. அவனது நீர்ஹேதுகக்ருபையே நமக்குத் தஞ்ச மென்கிற அத்யவஸாய மொன்றே நமக்குப் புகல்-என்கிற விதுதான் சாஸ்த்ரார்த்தம்.*

29. அசித்ஸம்பந்த விமாச்சன விருந்து

முமுக்ஷுப்படியில் “ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து” இத்யாதியான சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள்—‘ஸம்ஸாரிகளாகிறார். அநாத்யசித்ஸம் பந்தத்தாலே ப்ரவாஹருபேண வருகிற அவித்யாகர்மவாஸநாருசி விவசராய் ஐந்மமரணாதி க்வேச பாதிகளாய்த் திரிகிற பத்த சேதநர்” என்றருளிச் செய்துள்ளார். இங்கு அநாத்யசித்ஸம்பந்த மென்று சப்தப்ரயோகமிருப்பதால் ஆத்மாவுக்குண்டான அசித்ஸம்பந்தத்திற்கு ஆதியே இல்லையென்று சொன்னதாக ஆகிறது. ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் வந்தேறியன்று. ஸ்வரூபஸித்தம் என்றல்லவோ தேறிவிடுகிறது. இது வாஸ்தவமன்றே. ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் வந்தேறியே யொழிய ஸ்வரூபமன்றே. அப்படி இருக்க அதனை அநாதி யென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று சிலர் சங்கிக்க நேரும். இதைப்பற்றி விசதவாக்கிகாமணி களான ஸ்வாமி தாமே ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில் மிக விளக்கமாக விவரித்துள்ளார். அதில் (10) “ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல் முன்னமேயான அசித்யநாநாதிலம்பந்தங்கள்” என்னும் சூர்ணையில், ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்பந்தமும் பகவத்ஸம்பந்தமுமாகிற இரண்டும் அநாதியென்று காட்டப்பட்டது. மேல் (12) “ஒன்று கூடினதாய் பற்றறுக்க மீண்டொழி கையாலே பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதுது” என்னும் சூர்ணையில் ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் வந்தேறியென்னுமிடம் முதலிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை;—“அசித்ஸம்பந்தம் *பெருந்துயர் இடும்பையில் பிறந்து கூடினென்கையாலே ஆத்மாவுக்கு; ஸ்வரூப மன்றிக்கே வந்தேறியாய் *வினை பற்றறுக்கும்* என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸவாஸநமாகப் போக்க *அடைந்த வருவினையோடல்லல் நோய் பாலம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிற படியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே *திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்* என்னும்படி அநாதியாயிருக்கிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே *உறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே ஈச்வரனாலும் சேதனாலும் கழிக்கப் பார்த்தாலும் கழிக்கப் போகாததென்கை. இத்தால், அயனஸம்பந்தம் [அதாவது நாராயண ஸம்பந்தம்] அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்தியமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்துகமான அசித்ஸம்பந்தத்தை அநாதியென்பானென்னென்னில், வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமை யாலே அநாதியென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே. ஒரு நாள் வரையிலே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக் காண்கையாலே வந்தேறியென்னுமிடம் நிச்சிதமிதே” என்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியில், அசித்ஸம்பந்தம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிக்கே வந்தேறியாயிருக்க, அதனை அநாதியென்று வழங்குவதன் கருத்து நன்கு விசதமாக்கப்பட்டிருக்கையாலே சங்கைக்கு இடமில்லை.....*

30. பகவதவதார காரண ரஸோக்தி விருந்து

கண்கள் காண்டற்கரியன் என்றும் *கட்கிலி* என்றும் பேசப்படுகிற எம்பெருமான் “ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாம் கத:” என்று கீதாபாஷ்ய

ப்ரவேசத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறபடியே எல்லாருடைய கண்ணுக்கு மிலக்காகி அவதாரம் செய்வது எதற்காகவென்னில்; கீதையில் நான்கா ம த்யாய த்தில் அப்பெருமான் தானே அவதாரப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்துவைத்தான். “பரித்ராணய ஸாதாரம் விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம். தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம் பவாமி யுகே யுகே.” என்கிற சுலோகம் அவதாரப்ரயோஜனத்தைக் கூறுமது. ஸாதுக் களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் துஷ்டர்களை யொழிப்பதற்காகவும் தருமநெறியை ஸ்வாநுஷ்டானத்தாலே நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் தான் வந்து பிறப்பதாகச் சொல்லிவைத்தான். இக்காரியங்களை அவதரித்தே செய்யவேண்டுமோ? ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலே அனைத்தையும் நிர்வஹிக்க வல்லவனன்றோ அவன். அத்தகைய சக்தி வாய்ந்த அவன் *நாட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு* என்று நம்மாழ்வா ரருளிச் செய்கிறபடியே படாதபாடுகளும் படும்படி நாட்டில் வந்து பிறக்கவும் வேண்டுமோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இங்கு நம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்வது கேளீர். துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதென்கிற காரியம் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினால் ஸாதித்து விடவுங்கூடும்; ஸாது பரித்ராணம் அப்படி ஸாதிக்கமுடியாது; ஏனென்றால் எம்பெருமானே நேரில் காணவேண்டுமென்றும் கண்டு பேசவேண்டுமென்றும் தழுவி முழுசிப் பரிமாற வேண்டுமென்றும் விரும்புமவர்களே ஸாதுக்களாதலால் அன்னவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாது என்றார் — அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில். துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதுங்கூட ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாதென்று கருதினார் நஞ்சீயரென்னு மாசிரியர்; “ஈச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின் ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமையென்று ஜீயரருவிச் செய்வார்” என்கிற ஸ்ரீவசந பூஷண சூர்ணியின் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திலே அது காணத்தக்கது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில்* சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ் சோதியருவை அங்குவைத் திங்குப் பிறந்த* என்றும், *மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்* என்றும் இங்ஙனே கீதையை யடியொற்றி அருளிச் செய்திருக்கச் செய்தேயும் ரஸோக்தியாக வேறு சில ப்ரயோஜனங்களையும் அருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம்; *கானாயன் கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன் பெற்ற ஆனாயன்* என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார்; திருவாய்ப்பாடியில் தயிரும் நெய்யும் பாலும் வெண்ணெயும் பாழ்படாமே அவற்றைப் பருகுவதற்காகவே கண்ணனுடைய திருவவதாரமென்றார். கோபிகளின் பேச்சாலே பேசுகின்ற நம்மாழ்வார் *இன்று இவ்வாயர் குலத்தை வீடுய்யத் தோன்றிய கருமாணிக்கச் சுடர்* என்று திருவாய்ப்பாடியை ஸ்துதிப்பதற்காகவே கண்ணனவதரித்ததாகக் கூறினர். கோபிகளின் ஸமாதியாலே பேசுகின்ற ஆண்டாளோவென்னில் *கஞ்சன் வலை வைத்தவன்று காரிருளெல்லில் பிழைத்து, நெஞ்சு துக்கஞ் செய்யப் போந்தாய். நின்றவிக் கன்னியரோமை* என்கிறாள்—கம்ஸனிட்ட கர்வலுக்குத் தப்பிப் பிழைத்துத் றுவாய்ப்பதிபாடியில்

வந்து சேர்ந்தது கோபிமார்களைத் துன்பப்படுத்தவே யென்கை. இவையெல்லாம்
ஸமப்ரதானங்களான பிரயோஜனங்களே யென்று கொள்ளத்தகும். ரஸோக்தி
விசேஷங்க ளிருந்தபடி.

31. பரமபதவ்ருத்தாந்த ஸாக்ஷாத்கார விருந்து

திருவிருத்தத்தில் *சூட்டு நன்மலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள்
நன்னிராட்டி அந்துபந் தரா நிறகவே யங்கு, ஓர் மாயையினு லீட்டிய
வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்து இமிலேற்று வன் கூன் கோட்டிடை
யாடினை கூத்து அடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே* என்றுள்ள பாட்டு நம்மாழ்
வாருடைய விலக்ஷண ஸாக்ஷாத்காரம். “முந்நீர் வாழ்ந்தார் தூட்டும் கோவையாழி
யென்கிற ஸாக்ஷாத் க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தார்க்கு” என்கிற ஆசார்ய ஹருதய
சூர்ணையைக் காண்பது. திருநாட்டில் நித்யஸூரிகள் பரமபத நாதனுக்கு
நீராட்டம் கண்டருளப் பண்ணித் தூபம் ஸமர்ப்பிக்கும்போது புகையினால்
திருமுகமண்டலம் மறையும்; பிறகு தீபம் ஸமர்ப்பிக்கும்போது திருமுக
மண்டல ஸேவையாகும். இந்த தூபதீபங்களினிடையில் அப்பரமபதநாதன்
விண்ணுலகில் நின்றும் மண்ணுலகில் வந்து கண்ணா யவதரித்து
“பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் பெரிய பாரதம் கைசெய்து” என்னும்படியான
ஸகல காரியங்களையும் தலைக்கட்டிக்கொண்டு, (விண்ணுலகில்) தீபாராதனை
யாகும்போது திருமுகமண்டல ஸேவை காட்ட விரித்தன யிருக்கிறபடி, இதனால்,
ஸாக்ஷாத் பரமபதநாதனே கண்ணபிரானாக வந்து பிறந்தவனென்பதும்,
திருநாட்டில் நடைபெறும் திருவாராதனத்தின் வைலக்ஷண்யமும் தெரிவிக்கப்
பட்டவாறு.

32. பகவதவதார நக்ஷத்ரவிமர்ச விருந்து

கண்ணபிரான் திருவவதரித்தது ரோஹிணி நக்ஷத்திரமென்பது புராண
ப்ரஸித்தமும் ஜகத் பிரஸித்தமுமாம். இவ்வவதாரத்தில் விசேஷித்து ஈடு
பட்டவரான பெரியாழ்வார், திருவோணத்தில் அவதரித்ததாகப் பலவிடங்களி
லருளிச் செய்கிறார். * அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன் *
நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய் நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீ நீராடவேண்டும்
* திண்ணர் வெண் சங்குடையாய்! திருநாள் திருவோண மின்றேழு நாள் *
என்பன அவருடைய பாசுரங்கள். இங்ஙனே யருளிச் செய்வது எங்ஙனே
பொருந்து மென்று சிந்திக்க வேண்டா. அழகிய சிங்கர் அவதரித்தது ஸ்வாதீ
நக்ஷத்திரமாயிருக்கச் செய்தேயும் *திருவோணத் திருவிழவி லந்தியம் போதி
லரியுருவாகி* என்று அவரையும் திருவோணத்தி லவதரித்தவராக அருளிச்
செய்தவரல்லரோ பெரியாழ்வார், *வேதப் பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்
வேதத்தை யடியொற்றி யருளிச் செய்தாரென்பது தத்துவம். யஜுர் வேதத்தில்
நாலாவது காண்டத்தில் நாலாவது ப்ரசநத்தில் ஸகல நக்ஷத்திரங்களுக்கும்

தேவதைகளைக் கூறுமிடத்து “ச்ரோண நக்ஷத்ரம் விஷ்ணுர் தேவதா” என்றன்றோ ஓதிற்று. ஆகவே எம்பெருமானுடைய விபவாவதாரங்கள் எந்த நக்ஷத்திரத் திலானாலும் விஷ்ணு நக்ஷத்திரமான திருவோணம் அதில் அந்வயித்தே யிருக்குமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ள மென்க

35. ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் விருந்து

பகவத் கீதையில் “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜந!” என்று கண்ணபிரான் தானே சோதி வாய் திறந்தருளிச் செய்தபடி அநுஸந்திப்பவர் களுக்கு புநர் ஜந்ம நிராஸகமாய் பரம புருஷார்த்த ப்ராபகமா யிருக்கின்ற கண்ணபிரானது திவ்விய சேஷ்டிதங்கள் எவை யென்றால் கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்திலே “தூர்த்தாயிதம் தவ ஹி யத் கில ராஸகோஷ்ட்யாம் தத்கீர்த்தநம் பரம பாவநமாமநந்தி” என்றருளிச் செய்தபடியே கண்ணபிரான் செய்த தூர்த்தக்ருத்யங்களே யென்னத் தட்டில்லை. ராஸகோஷ்ட்யாமென்று விசேஷிக்க வேண்டியதில்லை; *மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்கு, கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி, நிச்சலுந் தீமைகள் செய்வாய்!* என்றிப்புடைகளிலேயுள்ள ஆழ்வார் பாசுரங்களை எம்பெருமான் திருமுன்பே குழாங்கூடி உத்கோஷித்தால் அப்பெருமானுடைய திரு முக மண்டலம் மலர்ந்து விளங்குவதைக் காண நின்றோம். இப்படிப்பட்ட தூர்த்த க்ருத்யங்களினால் கண்ணபிரானுக்கு ப்ரஹ்மசர்யஹாநி வாராதோவென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. இதைப்பற்றி யாதவாப்யுதயத்தில் (4-64) ஸாதிக் கிற ஒரு ச்லோக ரத்னம் கேண்மின்; “விமோஹநே வல்லவ கேஹிநீநாம் ந ப்ரஹ்மசர்யம் பிபிதே ததீயம், ஸம்பத்ஸ்யதே பாலகஜீவநம் தத் ஸத்யேந யேநைவ ஸதாம் ஸமக்ஷம்.” என்பது. கண்ணபிரானுடைய சேஷ்டிதங்களில் ஜாரக்ருத்யங்கள் பல பல காண்கின்றன. “தொத்தார் பூங்குழல் கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத் தடங்கொண்டு புக்கு, முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இரா! நாழிகை முவேழு சென்ற பின் வந்தாய்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி போன்ற பல பல திருமொழிகளை நாம் ஸதா அநுஸந்தித்து வருகின்றோம். இப்படிப்பட்ட ஜாரக்ருத்யங்கள் எம்பெருமானுக்குத் தகுமா? இவற்றால் அவனுடைய ப்ரஹ்மசர்யத்திற்குக் குறைபாடு நேராதா? என்று சங்கிப்பாருடைய சங்கையைத் தீர்க்கவே இந்தச் ச்லோகம் திருவவதரித்தது. இப்படிப்பட்ட சேஷ்டிதங்கள் எத்தனை செய்த வளவிலும் கண்ணபிரானுடைய ப்ரஹ்மசர்யம் சிறிதும் குறைபாடுற்றதில்லை. ஏனெனில், பாரத யுத்த ஸமயத்தில் அர்ஜுநன் மகனான அபிமந்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரை யென் பவளுடைய கருவை நோக்கி அச்வத்தாமானினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண் டவாஸ்த்ரத்தினால் அக்கருவிலிந்த சிசு [பரீக்ஷித்] நீருகியொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர் பெறுத்தவேணுமென்று ஸுபத்ரையினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட

கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியீராக ஸ்பர்சித்தருள உத்தரக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர் பெற்றமை ப்ரஸித்தம். அப்படி கண்ணபிரான் திருவடியினால் ஸ்பர்சிக்கும் போது “யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத் ஸத்யம் ச மயி திஷ்டதி, அவ்யா ஹதம் மமைச்வர்யம் தேந ஜீவது பாலக:” [நான் உண்மையான ப்ரஹ்ம சாரியாக [அஸ்கலித விர்யனாக] இருப்பேனாகில் ஸத்யவாதியாயுமிருப்பேனே யாகில் இந்த சிசு உயிர்பெற்று எழுந்திருக்கட்டும்.] என்று சபதஞ் செய் தருளினதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இதையே மேலெடுத்த யாதவாப் யுதய ச்லோகம் காட்டிற்று. “அது விது வுது வென்னலாவன வல்ல, என்னை யுன் செய்கை நைவிக்கும்” என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி கண்ணபிரா னுடைய சரிதையாயிருந்தால் எதுவும் பரம பாவநமேயாம்.....*

34. ஆநுமானிகேச்வர நிரஸன விருந்து

ஈச்வரனை யொப்புக்கொள்ளாத நாஸ்திக மதங்கள் கிடக்க; ஈச்வர னுள்ளனென்று ஒப்புக்கொள்பவர்களுள் தார்க்கிகன் அநுமானத்தினால் ஈச்வரனை ஸாதிக்கின்றான். உலகத்தில் காணப்படுகின்ற பாளை, துணி, வீடு, மண்டபம், கோபுரம் முதலிய பொருள்களெல்லாம் ஒரு கர்த்தாவையோ பல கர்த்தாக்களையோ உடையனவாகியே யிருப்பதால் இப்பிரபஞ்சமும் ஒரு கர்த்தாவை யுடையதாகியே யிருக்கவேண்டும்; அந்த கர்த்தாவே ஈச்வரன்— என்பது தார்க்கிகர்களின் அநுமானம். இவ்வநுமானங் கொண்டு ஈச்வரனை ஸாதிப்பது தவறு; இவ்வநுமானத்தினால் ஈச்வரனே தேறவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. விச்வாமித்ர முனிவரும் பல ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்துவிட்ட தாக நாம் ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய நூல்களைக்கொண்டு அறிவதால் அம்முனி வரைப்போன்ற விலக்ஷண சக்திவாய்ந்த ஒரு புருஷன் பிரபஞ்சத்திற்குக் கர்த்தாவாகத் தேறலாம். தவிரவும், தர்க்கமென்பது ஒருநிலையில் நில்லாது; தர்க்கமென்பது யுத்திவாதந்தானே. அது அவரவர்களுடைய வாக் சாதுர்யத்தைப் பொறுத்தது. ஒரு தர்க்கம் மற்றொரு தர்க்கத் தினால் தள்ளுண்டு போகவுங் காண்கிறோம். இங்கும் அங்ஙனே யாகுமாகில், பிரபஞ்சமெல்லாம் இயற்கையாகவே தோன்றுகின்ற தென்னும் நிரீச்வர வாதமே முடிவு பெறக்கூடும். அவ்வாபத்திற்கு இடமறும்படி வியாஸ முனிவர் தாம் செய்த [ப்ரஹ்மஸூத்ர மென்னும்] சாரீரக மீமாம்ஸையில் “சாஸ்த்ர யோநித்வாத்” என்றொரு ஸூத்ர மியற்றி வேத சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரன் அறியத்தக்கவன் என்று முடிவு செய்தார். நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் “உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே” என்கிற பாசுரத்தினால் தமது ஸித்தாந்தமு மதுவே யென்று காட்டியருளினார்.

35. தற்கால நிலைமைகளை யெடுத்துரைக்கும் விருந்து

தற்காலம் உலகில் எங்கும் இதர பாஷைகளின் பயிற்சி ஒங்கி வளர்ந்து வருகிறபடியால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷைப் பயிற்சி மிகவும் குன்றிவிட்டதென்றே சொல்லலாம். ஆனால் ஸம்ஸ்கிருத வித்யாப்பாஸம் அடியோடு லோபமடைந்து விட்டதென்று சொல்ல முடியாது; ஆங்காங்கு அதுவும் நடந்து தான் வருகிறது. ஆனால் வேதாந்தப் படிப்பென்பது மிகவும் குறைந்து விட்டது. அதுவும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தப் படிப்பு முழுமோசமாய் விட்டது. சிரோமணி பரிக்ஷைகளில் வேதாந்த சிரோமணி பரிக்ஷையும் சில விடங்களில் வைக்கப்பட்டிருப்பதால் அதற்காகச் சிலர் வேதாந்த நூல்களைப் படிப்பதுண்டு. எனினும் ப்ராசீன ரீதியில் வேதாந்தம் க்ரஹிக்கிற முறை அறவே மறைந்துவிட்டது. ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலான மஹாக்ரந்தங்களை, சொக்காய் போட்டுக்கொண்டும், நாற்காலிகளில் காலைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டும் கற்பிப்பவர்களும் கற்பவர்களுமே ஆங்காங்குக் காணப்படுகிறார்கள். நியம பூர்வமாகக் காலக்ஷேபம் செய்வதென்கிற பத்ததிச் ச்ரமப்பட்டுச் சில விடங்களில்தான் காணக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இது வைதிகர்களுக்கு மிகவும் சோசநீயமான விஷயம். முறை தவறி க்ரஹிப்பதனால் பவித்திரமான ஞானம் உண்டாவது அரிதே. தவிரவும் இக்காலத்தில் பத்ரிகைகளின் ப்ரசாரமும் உபந்யாஸ கோஷ்டிகளும் எங்கும் வளர்ந்து வருகின்றன, 'பத்ரிகைகளை வாசித்துவிட்டால் நமக்கு எல்லாம் எளிதாகத் தெரிந்து விடுகிறது என்றும், 'உபந்யாஸங்கள் கேட்டுவந்தால் அதிலிருந்தே நாம் எதையும் தெரிந்துகொள்ள முடியும்' என்றும் நினைத்து இக்காலத்தவர்கள் பத்ரிகைகள் வாசிப்பதிலும் உபந்யாஸங்கள் கேட்பதிலும் குதூஹலங் கொள்ளுகிறார்கள்; இது தவறென்று நாம் சொல்ல வரவில்லை. மிக நன்றே. ஆனால் பத்ரிகைகளில் வாசிக்கிற விஷயங்களும் உபந்யாஸங்களில் கேட்கிற விஷயங்களும் நன்கு க்ரஹிக்கப்படவும் தரிக்கப்படவும் வேண்டுமானால் அதற்கு எவ்வளவு யோக்யதை வேண்டுமென்பதை அவரவர்கள் ஆலோசிக்கவேண்டும்.....*
.....*
.....*
.....*
.....*

40. மொழிபெயர்ப்புகளின் பயனின்மையுரைக்கும் விருந்து

'ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டால் உலகுக்கு மஹோபகாரமாயிருக்கும்' என்றும், "க்ருதப்ரகாசிகையை மொழி பெயர்த்தால் மிகப் பெரிய உபகாரமாகும்" என்றும்.....இப்படிப்பட்ட பல கோரிக்கைகளைப் பலர் அடியேனுக்குழுதுவதுண்டு. உயர்ந்த கடினமான நூல்களை மொழி பெயர்த்து விடுவதனால் என்னாகும்? ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள நூல்களெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருத பாஷை யறிந்தவர்களுக்குப் பொருள் படுகின்றனவா? தமிழ்ப் பாஷையிலுள்ள நூல்களெல்லாம் தமிழ் மொழி யறிந்தவர்களுக்குப் பயன்படுகின்றனவா? என்று சற்று ஆலோசிக்கவேண்டும். விஷயங் களிலுள்ள கடினத்தன்மையானது மொழி பெயர்ப்பினால் போய்விடுமா? ஒருகாலும் போகாது.

வேதாந்த நூல்களிலோ வியாகரண நூல்களிலோ தர்க்க க்ரந்தங்களிலோ வுள்ள பங்க்திகள் பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களுக்குப் பரிசிதமான பதங்களும் வார்த்தைகளும் நிரம்பி யவையே. அவ்வளவால் என்னுகிறது. பதப்பொருள் சொல்லிவிடலாமானாலும் கருத்து சிறிதும் தெரியாதன்றோ. அதற்கு என்ன காரணம்? விஷயங்களில் இயற்கையாயுள்ள கடினத்தன்மையே காரணம், குருகுல வாஸஞ் செய்து பங்க்திகளின்மேல் பல மால் உபதேசம் கேட்டாலொழிய கடினமான விஷயங்கள் மனத்திற் பதிய விரகில்லை. ஆகவே நம் முன்னோர்கள் கைப்பற்றியிருந்த வழியில் வித்யா க்ரஹணம் செய்வது மிகவும் அவசியமானது. அதைவிட்டு மொழி பெயர்ப்புகளை ஆசைப்படுவது வீணே.....

37. பட்டர் திருவவதார வைபவ விருந்து

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் எம்பெருமானுருடைய பதவியிலே அபிஷித்தராய் ஒப்பற்ற ஞானவைபவத்தை யுடையவரான பட்டர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரர் என்றும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருக்குமாரர் என்றும் வழங்கப்படுவர். ஆழ்வான் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தி லெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் “விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்” என்று ஸ்ரீ வசந பூஷணத்திலருளிச் செய்த கணக்கிலே விரக்தாக்ரேஸரராக எழுந்தருளியிருந்தனர். இவர் தமது செல்வத்தை முற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாந காலத்திலே ஸ்ரீரங்கத்தில் சில திருமாளிகைகளில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அது கொண்டு குடும்ப காரியத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறுநாளைக்கென்று சிறிதும் சேஷப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ளாமல் அன்றன்று தேஹ யாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒரு நாள் விடாப் பெரு மழை பொழிந்ததனால் வெளியேபோய் உபாதாநம் செய்து வரக்கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தத்தையே உட்கொண்டு அருளிச்செயலநுஸந்தானமே தாரகமாகக் கொண்டு வேறு உணவின்றியேயிருந்திட, அன்றிரவு பெரிய பெருமான் அமுது செய்தருளுகிற போது உண்டான திருச்சின்ன வொலி கேட்ட வளவில் இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமானைக் குறித்து, ‘உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க நீர் குலாவிக் குலாவி அமுது செய்தருளுகிறீரோ?’ என்று நினைப்பிட்டவளவிலே ஸர்வஜ்ஞான ஸ்ரீரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம் பற்றி உடனே தேவஸ்தான கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தம நம்பிக்கு அர்ச்சக முகேந கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுது செய்த அக்காரவடி சிலை ஸகல பரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அனுப்பி யருள, ஆழ்வானும் இதனையறிந்து பதறி யெழுந்து எதிர்கொண்டு மஹாப்ரஸாதமென்று அதில் தமக்கும் தமது தேவிக்குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக்கொண்டு உத்தம நம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனை பகவானுடைய வரம்பு கடந்த கருணைத் திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுதுசெய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள முன்பு சசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ர காமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்துக்குக் காரணமானதுபோல இப்பொழுது இவர்க்கும் இத்திரளைகளிரண்டுமே இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு ஹேதுவாயின. முறையே இவர்களின் திருநாமம் ஸ்ரீ பராசரபட்டர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டர் என்பனவாம் பராசர பட்டர் என்று திருநாமமாயினும் நமது ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களிலெங்கும் பட்டர் என்றே இவ்வாசிரியர் வழங்கப்படுவர். பட்டர் என்னும் வடசொல் வேதசாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந் விதவானையும் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யும் தொழிலுடையவனையும் சொல்லும்; [பட்டா

ரகர்] என்னும் சொல்லும் இத்திறத்தகே. வினையும் பயிர் முனையிலே' தெரியும் என்னுமாபோலே சிசுவாயிருந்த தன்மையிலேயே இவருடைய திறமையை நன்குணர்ந்த எம்பெருமானார் இவர்க்குப் பொருத்தமாக பட்டர் என்று திருநாமஞ் சாத்தினதும், அத்திருநாமத்திற்கு மிகப் பொருத்தமாகவே இவரும் ஸர்வஜ்ஞராய் விளங்கிப் புகழ் பெற்றதும் எம்பெருமானுடைய ஸத்ய ஸங்கல்பத்வத்தை ஸத்யமாக்கின போலும்....

39. பட்டருடைய உபயாசார்ய ஸம்பந்த விருந்து

எம்பெருமானுருடைய நிபமனத்தினால் பட்டர்க்கு எம்பார் ஆசார்யராக அமைந்தார். ஆனதுபற்றியே எம்பெருமானார் எம்பார் பட்டர் ரஞ்சயர் என்றிப்படி நம் ஆசார்ய பரம்பரை வருகிற தென்பது ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானும் பட்டர்க்கு ஆசார்யராயினர். அது எங்ஙனே யெனில். ஆழ்வான் திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப் பொருள் கற்பித்து வரும்போது “என் பெருக்கந் நலத்தொண்பொருளில், வண்புகழ் நாரணன் தின்கழல் சேரே” என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே, அது திருமந்த் ரார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையினாலும் மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறிய வேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி ‘இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்ல, எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தைக் குறித்துப் போகப் புக்கவளவில் ஆழ்வான் “மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்கிறபடியே யாக்கை நிலையாமையைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவர்களை யழைத்து ‘இன்னபோது இன்னிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது. ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்’ என்று, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி அப்பாசுரத்தின் பொருளையும் விவரித்து ‘இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்’ என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினர் என்று ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர் கூறுவார். பட்டர் ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யம் அருளிச்செய்யும்போது ஆசார்ய வந்த நம் செய்கிற முதல் கலோகத்தில் “வந்தே கோவிந்த தாதொள” என்று எம்பாரையும் திருத்தகப்ப னாரையும் தொழுகின்றேன்” என்றருளிச் செய்தது உபய ஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம். ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலும் இரண்டு ஆசிரியருக்கும் இரண்டு ச்லோகங்களைத் துதியாக இட்டருளினர்.....

40. ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபதலாலிதத்வ விருந்து

பட்டரை இளங்குமந்தைப் பருவத்திலேயே ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தனது புத்திரனாக அங்கீகரித்துத் தன்னுடைய ஸந்நிதியிலே திருமணத்தாணிநருகே தொட்டிலிடுவித்து ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரும் தானுமாகச் சீராட்டி வளர்க்க, அங்ஙனம் வளர்கிற அக்குமந்தை தவழ்ந்து சென்று பெருமான் அமுது செய்வதற்குத் திருமண்பே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பிக்கப் படுகிற அடிசிலைக் கைகளால் அள்ளியனைந்து துழாவ, பெருமான் அது கண்டு உகந்தருளி, அமிழ்தினும் ஆற்ற வினிதே தம் மக்கள், சிறுகையளாவிய கூழ்” (குறள்) என்றபடி இந்த இன்னடிசிலை மிகவும் பிரியமாக அங்கீகரித்தருள்வாராம். இப்படி ரங்கநாதன் தம்மை அபிமானித்துப் புத்ரஸ்வீகாரம் செய்தருளப் பெற்ற பாக்கியமுடைமையால் பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கநாதபுத்ரர் என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தார். “வானிட்ட கீர்த்தி வளர் கூரத்தாழ்வான் மகிழ்வந்த, தேனிட்டதார் நம்பெருமான் குமாரர்...பட்டர்” என்று இவரது சிஷ்யரான பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் பணித்தார். *ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபதலாலிதத்வம் என்று பட்டர்தாமும் பொறித்து வைத்தார்.....

41. விபீஷணசரணாகதிவிருந்து

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் விபீஷண சரணாகதியென்பது ஒரு சிறந்த ப்ரகரணம். விபீஷணன் ராவணனுக்குப் பலவாறு நன்மைகளை உபதேசித்தும் அவன் கேளாமல் திரஸ்கரித்ததனால் நான்கு அன்பர்களோடுகூட ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஸ்ரீ ராமபிரான் வானர முதலிகளோடுகூட எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்கு நேராக வந்து வானர வீரர்களை நோக்கி, 'அடியேனை நீங்கள் இராமபிரானது திருவடிகளுக்கு ஆளாக்க வேணும்' என்று பிரார்த்திக்கையில் அந்த வானர வீரர்கள் அவனிடத்தில் மிக்க அதிசங்கைகொண்டு, ராம கோஷ்டிக்கு அவனால் மஹத்தான அபாயம் விளையுமென்றெண்ணி அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளவே கூடாதென்று இராமபிரானிடத்தில் பிரபலமாக ஆகேஷபங்கள் செய்ததாகவும், சற்றுப்போது விசாரம் நடந்து, விபீஷணனைச் சேர்த்துக்கொள்ளவே போகிறேன் என்று இராமபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளி அப்படியே அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டதாகவும் வரலாறு. இவ்விதிஹாஸத்தில் நாம் உய்த்துணரவேண்டிய நுட்பங்கள் பலவுண்டு அவற்றில் சிலவற்றைக் காட்டுதும்.

விபீஷணனாவான் வந்து புகும்போது 'நிவேதயத மாம் ஸ்ஹிபர்ம் விபீஷணமுபஸ் திதம், ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மனே' என்று வானர முதலிகளை நோக்கி முறையிடுகின்றான். பெருமானை ஸர்வலோக சரண்யரென்று விபீஷணன் ஸந்தேஹ லேசமுமின்றித் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றான். இன்னார் இனையாரென்கிற வாசியின்றிக்கே எப்படிப்பட்டவர்களையும் ரக்ஷயராகத் திருவுள்ளம்பற்றிக் காத்தருள்பவர் பெருமாள் என்னுமிடத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேயன்றோ விபீஷணன் 'ஸர்வலோக சரண்யாய' என்று ஓலமிடுகிறான். பெருமானுடைய உண்மையான ஸ்வபாவத்தை இங்ஙனே தெரிந்துகொண்டிருக்கும்போது விபீஷணன் நேர்கொடு நேரே பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே வந்து விழுந்திருக்கலாமே. அப்போது எவ்விதமான ஆகேஷப ஸமா தானங்களுக்கும் இடமிராது. வானர வீரர்கள் பராக்கரம் காட்டிப் பரிபவித்தவை யொன்றும் அவகாசம் பெற்றிராது; பெருமாள் கட்டுங் காவலுமாக இருக்கிறரல்லரே. "உத்பபாத கதாபாணி:" என்று உயரக் கிளம்பின விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதாரவிந்தங்களிலே வந்து விழுந்து 'அந்தோவடியேற்கு அருளா யுன்னருளே என்றால் விபீஷணனுடைய அபேக்ஷிதம் மிக எளிதாகத் தலைக்கட்டி யிராதோ? வானர வீரர்களை வேண்டுவானேன்? அவர்கள் தடியும் தாம்புமெடுத்துத் தகர்க்கப் புகுவானேன்? ஒருவிதமான கஷ்டத்திற்கும் அவகாசமில்லாதபடி விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதங்களில் வந்து விழுந்து உய்ந்திருக்கலாமே; ஏன் அங்ஙனம் செய்யவில்லை? என்று ஆராய வேண்டுவது அவசியமல்லவா? ஆராயுமளவில் தேறும் பொருள் என்னென்னில்; கேண்மின். நேராகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே புகுவது முறைமையன்று; "வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து" என்கிறார் ஆழ்வார். பாகவதர்களை முன்னிட்டிக்கொண்டே பகவானுடைய திருவடிகளிற் புகவேணும். யானைப்பாகனை முன்னிட்டிக் கொண்டல்லது யானையருகிற் செல்லவொண்ணது. "தென்னுய் வடவானுய் குடபாலானுய் குணபாலமதயானுய்!" என்று பெரிய மதயானையாகக் கூறப் படுகிற பகவானிடத்தே பாகவதர்களாகிற பாகனை முன்னிட்டே புகவேணும். இது

சிறந்த சாஸ்த்ரார்த்தம். இதனை அனுஷ்டித்துக் காட்டினன் விபீஷணுழ்வான். ஆனது பற்றியே ஆழ்வானென்ற பட்டமும் அவன் பெற்றான். இங்ஙனே முறை தப்பாமே வந்து புகுந்த விபீஷணன்மீது வானர வீரர்கள் தீரோஹ புத்திகொண்டது ஏன்? பரமஸாத்தவிகனான விபீஷணனென்பானொருவன் இலங்கையிலுள்ள என்பது ஸுகீரீவ மஹாராஜர்க்குத் தெரியாதா? விபீஷணன் ஸாத்தவிகனன்றிக்கே அயோக்கியனாகவே யிருக்க வுமாம். இருந்தாலென்ன? அவன் ஒரு நால்வருடன்வந்து புகுந்ததனால் ராமகோஷ்டிக்கு என்ன அவத்யம் விளைந்திடும்! பெருமானுடைய வீரம் அறியாதவனோ ஸுகீரீவன். “பிசாசார் தாநவார் யசுஷார் ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராகுஷஸார், அங்குல்யக்ரேண தார் ஹர்யாம் இச்சந் ஹரிகணேச்வர!” என்று பெருமாள் புதிதாக எடுத்துரைக்கவேண்டும் படியோ ஸுகீரீவனுடைய அறிவிறுப்பது. மராமரமேழ் செற்றவன்றே அறிந்திலனோ? அறிந்திருந்தும் எதற்காக அஞ்சி விபீஷணன்மீது படையெடுக்கப் புகுந்தது? என்று ஆராயவேண்டாவா? ஆராயுமளவில் தேறும் பொருளை நம் வாயால் வெளியிடுவதற் காட்டிலும் கவிச்சக்ரவர்த்தியான கம்பர் வாக்கினால் வெளியிடுவது மிக நன்று என நினைக்கிறோம். கம்பரும் அபயமளிக்கின்ற பெருமாள் திருவாக்காலே வெளியிடுவது காண்மின்.

42. அபயப்ரதானவிருந்து

விபீஷண பரிக்ரஹத்தைப்பற்றின ஆசேஷப ஸமாதானங்களெல்லாம் முடிந்த பின்பு பெருமாள் அபயமளித்து ஸுகீரீவனுக்குக் கட்டளையிடுவதைக் கம்பர் கூறுகின்றார்:—

“ஆதலான் அபயமென்ற பொழுதத்தே அபயதானம்
ஈதலே கடப்பாடென்பது. இயம்பினீரென்பால் வைத்த
காதலான், இனிவேறெண்ணக் கடவதென்? கதிரோன்மைந்த!
கோதிலாதானே நீயே என்வயிற் கொணர்தி யென்றான்” என்று.

இதனில் “இயம்பினீர் என்பால் வைத்த காதலான் இனி வேறெண்ணக் கடவதென்?” என்பது ஸாரமாக நோக்கத்தக்கது. “ஸுகீரீவா! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இந்த விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாகாதென்று வலிதாக மறுத்ததற்குக் காரணம் நான் அறியேனோ? விபீஷணனிடத்தில் தோஷமிருப்பதாக உண்மையில் நினைத்து நீங்கள் மறுத்தவர்களல்லீர்; என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற காதலுண்டே, அது எல்லை கடந்தது. அஸ்தானே அபாய சங்கை பண்ணுவதற்குக் காரணமான அந்தக் காதலின் மிகுதியினால் மருண்டு மறுத்தீர்களத்தனை. இத்தகைய பரமப்ரேமம் நீங்கள் என்பால் கொண்டிருப்பது பற்றிச் சாலவும் உவக்கின்றேன்” என்று விரிவுபட இராகவன் திருவாய்மலர்ந்தருளியதைக் கம்பர் ஸுதர்மபோல் அமைத்தனர். பகவானிடத்திலே கொண்ட காதல் பாகவத சிகாமணிகளிடத்தே அதிசங்கையை விளைக்குமோ? என்று கேட்கவேண்டா. பரதாழ்வான் பரம பக்தி தலையெடுத்துப் பெருமானைத் திருப்பி யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகச் சித்திரகூடம் நோக்கிப் பரிவாரங்களுடனே வரும்போது குஹப்பெருமானிடத்திலே நடந்த செய்திகளை அயோத்யா காண்டத்தில் நன்கு அறிவீர்களே; குஹப்பெருமாள் இராமபிரானுடைய

ஆற்றலைநன்கறிந்தவர் ; பரதாழ்வானுடைய பக்தியின் கனத்தையும் நன்கறிந்தவர். அப்படியிருந்தும். நல்ல ப்ரதி பத்தியோடே வந்த அப்பரதாழ்வானை நோக்கி விபரீதமாக சங்கித்து.

அஞ்சனவண்ண நென்னுருயிர் நாயகனாமே
வஞ்சனையாலர செய்திய மைந்தரும் வந்தாரோ
செஞ்சரமென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாயக்குகனென்றெனை யோதாரோ.

ஆழநெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படைகண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழமை வேடனிறந்தில நென்றெனை யேசாரோ. ”—கம்பர்.

என்றான்.

இப்படி அதிப்ரவ்ருத்திகள் செய்யப் பார்த்தது எதனாலே? பெருமாள்மீது கொண்ட காதலின் மிகுதியால். உள்ளதை உள்ளபடி உணரவல்ல யோசிகளில் தலைவரான பரதவாஜ மாமுனிவரும் பரதனைப் பார்த்து “கச்சிந் துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்லிஷ்ட கர்மண:” [பரதா! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் அதிசங்கை உண்டாகிறதே; இராமனுக்கு ஏதோ திங்கிழைக்கப் போகிறாய் போலே தோன்ற நின்றாயே; அந்தோ! இராமன் ஒருவர்க்கும் ஒரு திங்கும் இழைப்பவனல்லனே; அன்னவன் திறத்து நீ திங்கிழைக்க நீனைக்கவும் தகாதே; ருஜுவான புத்தியுடன் செல்லுகின்றாயா?] என்று கேட்டிருக்கின்றார். ஒரு யோசி ச்ரேஷ்டர் இப்படி அஸ்தானேகலங்கினாரென்றால் ராமபிரியின் கனமே யன்றோ இதற்குக் காரணமாகும். அயர்வறு மமரர்களென்று போற்றப்பட்ட ந்திய ஸுரிகளுக்கும் இங்ஙனே அஸ்தானே அபாய சங்கையுண்டு. “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்த ஸாமகோஷத்தை அஸுர ராக்ஷஸர்களின் கோலாஹலமென்று மருண்டு மயங்கிச் சீறி அழலை உமிழ்கின்றனென்று திருமழிசைப்பிரான் தமது உட்கண்ணினுற் கண்டு பேசுகின்றார்:—“ஆங்கு ஆரவாரம் அது கேட்டு அமலுமிழும் பூங்காரரவு” என்பது அவ்வாழ்வானுடைய பாசரம். பட்டரும் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்தில்—“ஸநேஹாத் அஸ்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்க சக்ராளி முக்க்யை: ஆநந்தைகார்ணவம்; ஸ்ரீ: பகவதி! யுவயோராஹுராவஸ்தாநரத்நம்” என்கிறார். பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ப்ரேமத்தாலே கலங்கிக் காப்பிடா நிற்பார்களென்கிறது இதில். ஆகவே விபீஷணாழ்வான் திறத்து ஸுகிரீவ மஹாராஜ ப்ரப்ருதிகள் கலங்கினது கூடும். அது ப்ரேமத்தின் மிகுதியாலத்தனை என்கிற நுட்பம் இங்கு அறியக் கிடக்கின்றது.

வானர வீரர்கள் எவ்வளவுதான் ஆசேஷித்தா லென்ன? அதை இராமபிரான் பொருள் படுத்த வேணுமோ? அவர்களுடைய ஆசேஷ மொழிகளைச் செவியேற்காமலே ‘வாராய்! விபீஷண!’ என்று சடக்கென அழைத்துக்கொள்ளலாகாதா? ‘அங்கதனே! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? சரபனே! நீ என்ன கூறுகின்றாய்? ஜாம்பவானே! நீ என்ன இயம்புகின்றாய்?’ என்றிப்படி ஒவ்வொரு குரங்கையும் கேட்டுக்கொண்டு கிடக்க வேணுமோ? அந்தக் காலதாமதம் விபீஷணனுக்குப் புண்ணிற் புளிப்பெய்தாலொக்குமே; பெருமாள் திருவாக்கிலிருந்து என்ன கட்டளை வெளிவரப் புகுகின்றதோ! என்று அவன் குடல் குழம்பி நிற்கும்படியாகவொரு காலசேஷம் செய்தது ஏன்? என்று ஆராய

வேண்டும். எம்பெருமான் ஆச்ரித பாரதந்த்ரியமே வடிவெடுத்தவனாகையாலே எதையும் ஸ்வதந்திரமாகச் செய்ய விரும்பாமல் அடியார்களோடு ஒருமிட்டுக்கக் கலந்து செய்வதே கடமையென்று விரதங்கொண்டவனுதலால் அத்தகைய தனது விரதத்தையும் வழுவாது காட்டுதல் இங்கு அறியத்தக்க சாஸ்த்ரார்த்தம்.

விபீஷணுழ்வானுக்குப் பெருமான் அபயமளிக்கும்போது மிகவும் அற்புதமான வொரு சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். அஃது என்னென்னில் :—விபீஷணன் துஷ்டனாகையால் அவன் அங்கீகரிக்கத் தக்கவனல்லன் என்றார்கள் ஸுகீர்வாதிகள். விபீஷணன் துஷ்டனல்லனாகையாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவனே என்றார் திருவடி. ஆக இங்ஙனே விளைந்த இரண்டு பக்ஷங்களையும் கண்டித்தார் பெருமான். இரண்டு பக்ஷங்களையும் எங்ஙனே கண்டித்தாராகமுடியும்? திருவடியின் பக்ஷத்தைத் தழுவி யெய்ன்றோ விபீஷணனை அங்கீகரித்திருக்கின்றார் என்று கேள்வி பிறக்கும்; விஷயம் அதுவன்று. இவனை அங்கீகரிக்கலாகாதென்று ஸுகீர்வாதிகள் கூறியதைக் கண்டித்தது நீர்விவாதம். திருவடியின் வார்த்தையில்—இவன் 'அதுஷ்டனாகையாலே' என்கிற காரணத்தையானது பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு இசையாதது. "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதா மேதத் அகர்ஹிதம்" என்கிற பெருமான் திருவாக்கானது திருவடியின் பக்ஷத்திற்கு [ஏகதேசத்திற்கு]க் கண்டனமாக நிற்கின்றது. குற்றவாளரை அங்கீகரிப்பதே நலம் என்கிற பெருமான் திருவுள்ளம் வெளியாயிற்று. இங்ஙனே பல சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பொதிந்து நிற்குமிடம் விபீஷண சரணாகதிப்ரகரணமும் அபயப்ரதானப்ரகரணமும்.

43. சராசரம்முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தவிருந்து

திருவாய்மொழியில் (7—5—1) *கற்பாரிராமபிரானையல்லால் பாசரத்தில் "நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே* என்பதற்கு ஆரூயிரப்படி முதலிய நான்கு மஹாசார்ய வியாக்கியானங்களில் ஏகீதியாக அர்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

(ஆரூயிரப்படி)— "ப்ராக்குத வஸ்துக்களே தாரகபோஷக போக்யமாயிருக்கக் கடவ இப் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலே வைத்துக் கொண்டு திருவயோத்யா நகரியிலே வர்த்திக்கிற தூர்வாதி நிகில ஐந்துக்களையும் கர்மயோகாதுபாயம் பண்ணுதிருக்கச் செய்தேயும் திருநாட்டிலுள்ளாரைப் போலே தன் திருவடிகளே தாரக போஷக போக்யமாக்கி யருளின இம் மஹா குணத்தை யுடையயுயிருந்த இராம பிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ?"

(ஒன்பதினாயிரப்படி)— "திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்சலேஷ விசலேஷகஸுக துரிக்கமாம்படி பண்ணியருளின உபகார சிலனான ராமனை—"

(இருபத்தநாலாயிரப்படி)— "ஸ்தாவர ஐங்கமாத்மகமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் தன் ஸம்சலேஷ விசலேஷமே ஸுகதுரிக்கமாம்படி பண்ணினான்,"

(ஈடு)— "திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்சலேஷ விசலேஷ ஸுகதுரிக்கமாம்படி பண்ணியருளின உபகாரசிலனான....."

ஆக ஸகல வ்யாக்கியாதாக்களும் ஒரு மிடருகத் திருவுள்ளம் பற்றின அர்த்தம் இன்ன தென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று *நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்கு உய்த்ததாவது— *விஷயே தே மஹாராஜ! ராமவ்யஸநகர்சிதா: அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலாநாஸ் ஸபஷ்பாங்குரகோரகா*: இத்யாதிகளாலே ப்ரதிபாதிதமான ஸ்வபாவ விசேஷத்தை வினைக்கையே யொழிய மோக்ஷப்ரதானமன்று. மோக்ஷப்ரதானமென்கிற பொருளைப் பிள்ளான் முதலான ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றவில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்க, தேசிகர் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்தர்ய ரத்நாவளியில் இப்பாசுரத்திற்காக இட்ட ஸம்ஸ்க்ருதம் “ஸாகேதே முக்திதாநாத்” என்றுள்ளது. *அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத் தேற்றி* என்கிற பெருமாஸ்திருமொழிப் பாசுரத்தின் பொருளையும் இப் பாசுரத்தின் பொருளையும் தேசிகர் ஒன்றாக்கருதி ‘ஸாகேதே முக்திதாநாத்’ என்று *நற்பாலுக்குய்த்தனென்றது மோக்ஷப்ரதானம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறதாக வைத்துச் ச்லோகமியற்றியுள்ளார். நஞ்சீயர் முதலானார் அருளிச் செய்தது இருக்கட்டும். ஆரூர்ப்படியில் பிள்ளான் அருளிச்செய்ததை மாத்திரம் நெஞ்சில் கொண்டின். எதிராசர் பேரருளால் பிள்ளானருளிச்செய்த பொருளுக்கு முரணாக (ஸாகேதே முக்திதாநாத்) என்று மோக்ஷப்ரதானத்தை இப்பாட்டின் ப்ரமேயமாக அருளிச் செய்யக் காரணம் யாதென்று விமர்சிக்கவேணும். விமர்சகுசலர்கள் இங்கே நிர்ணயித்திருப்பதாவது, திருவாய் மொழிக்குப் பன்னிராயிரப்படியுரை யருளிச்செய்த வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் தேசிகருக்கு ஸமகாலஸ்தர். தேசிகரைவிட பதினேழுவயது முற்பட்டவர் என்றும் ஆப்தர்கள் நிருபித்திருக்கிறார்கள். தேசிகர் பரமபதித்தது ஸௌம்ய வருஷத்தில் அதற் கடுத்த ஸாதாரண வருஷத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் திருவவதாரம். மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையிலும் மற்றும் ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களிலும் வாதிகேஸரி ஜீயருடைய க்ரந்தங்களைப்பற்றிப் பலகால் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கையாலே இது கொண்டும் அந்த ஜீயர் தேசிகருடைய ஸமகாலத்தவர் என்பது அறுதியிடப்பெறும். அப்போது அந்த ஜீயருடைய க்ரந்தங்கள் தேசிகருக்கும், தேசிகருடைய க்ரந்தங்கள் அந்த ஜீயருக்கும் எட்டியிருந்தனவென்பதும் ஆராய்ச்சியினால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது அந்த ஜீயர் உபய பாஷைகளிலும் க்ரந்தங்கள் இயற்றியவர். அந்த க்ரந்தங்களில் தேசிக ஸூக்திகளை உதாஹரித்திருப்பது காண்கிறோம். அவரிடத்திலும் தேசிகர் மிகுந்த கௌரவ ப்ரதிபத்தி வஹித்திருந்தவர். அந்த ஜீயருடைய பன்னிராயிரப்படியையும் தேசிகர் உபஜீவித்திருக்கிறாரென்பது தேறியிருக்கிறது அவர் *கற்பாரிராமபிரான் பாசுரவுரையில், பிள்ளான் முதலானார் செய்தருளிய வியாக்கியானத்திற்கு முரணாக மோக்ஷ ப்ரதானப் பொருளைப் பணித்துள்ளார் அதைப்பார்த்து அப்படியே தேசிகர் *ஸாகேதே முக்திதாநாத்* என்று ச்லோக மியற்றினார் என்பதே தத்துவம். ...

44. பெரிய பரகாலஸ்வாமி விருந்து

மைஸூர் பெரியபரகாலஸ்வாமியென்பவர் திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானமியற்றத் தொடங்கினார் பதினெண்ணாயிரப் படியென்று பெயர் வைத்து. அதன் ஆரம்பத்தில் ஒரு பெரிய ச்லோக மிட்டார் [‘வ்யாக்க்யாநம் த்ரமிடாகமாந்தவசஸாம் யத் தாக்ஷிணாத்யை: க்ருதம்’ இத்யாதி.] அதன் பொருள் யாதெனில்; திருவாய்மொழிக்குத் தென்னாசார்யர்கள்

செய்துள்ள வியாக்கியான்ம் ஸ்ரீபாஷ்யாதி விருத்தமாகவே யிருந்தாலும் அதில் ரஸகன
மான அர்த்தங்கள் பல இருப்பதால் அந்த வ்யாக்கியான பங்க்திகளைக்கொண்டே என்னு
டைய வியாக்கியானத்தை நிரப்புகிறேன் - என்பதாம். இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படி ஈட்டுப்
பங்க்திகளை அப்படியப்படியே எழுதிவைத்திருக்கிறார். அது தமிழிலும் தெலுங்கிலும்
அச்சாகி யிருக்கிறது. தம்முடைய மதத்திற்கு விருத்தமான அம்சங்களையும் அவர் ஈட்டு
ஸ்ரீஸ-உக்தி ஸ்வாரஸ்ய வ்யாழுத்தராய் அப்படியே பலவிடங்களில் எழுதி வைத்தார். சில
விடங்களில் கண்டனமு மெழுதுகிறார். *பிரீவகையின்றி நன்னீர் தூய் புரிவதுவும் புகை
பூவே* என்றவிடத்து ஈட்டில் நஞ்சியர்க்கும் பட்டர்க்கும் நடந்த ஒரு ஸம்வாதம்
நிபந்திக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது பகவத் குணோத்கர்ஷ ப்ரதிஷ்டாபனத்தில் சேரும
தென்று சிறியாருமறிவர். அந்த ஸம்வாதத்தை வாசிக்கும்போதும் உபந்யஸிக்கக்
கேட்கும்போதும் மதாந்தரஸ்தர்களுங்கூட மெய்சிலிர்க்கக் காண்கிறோம். அப்படிப்
பட்ட ஸம்வாதத்தை அந்த பதினெண்ணாயிரப் படிக்காரர் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டார்.
இஃது ஓரிடமேயன்று; இங்ஙனே பலபலவிடங்களில் ஈட்டைப் பழித்திருப்பது காணலாம்.
'எங்களுக்கும் ஈடு உண்டு' என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஏகதேசிகளும் ஸ்வகோஷ்டிகளில்
அந்த (பதினெண்) வியாக்கியானத்தையும் ப்ரவசனம் செய்வதும், அதிலுள்ள தூஷணங்
களை ப்ராமாணிக மென்பதுமாய்க் காலம் கழித்து வருகிறார்கள். இவ்விஷயம்
ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அவசியம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமாதலால் இதுவொரு விருந்தாக
இங்குத் தரப்பட்டது.

45. பர்த்ருஹரி ஸுபாஷிதவிருந்து

உலகத்திலுள்ள அதிகாரிகளை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்: 1. ஒன்று
மறியாத மூடர்கள். 2. எல்லாம் நன்கு தெரிந்த விசேஷ வித்துக்கள். 3. ஸ்வல்பம்
தெரிந்து எல்லாம் தெரிந்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொக்கரிக்கும்வர்கள்—என மூவகை.
இவர்களுள், ஒன்று மறியாத மூடர்களை எளிதில் தெளிவிக்க முடியும். ஏனென்றால்,
அவர்கள் நல்லாரிடத்து நல்லது தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்கிற விருப்பமுடையவர்
களாக இருப்பர்களாதலால். (2) இவர்களுக்கு மேற்பட்டவர்களான விசேஷ வித்துக்களை
த்ருப்தி படுத்துவது மிகவும் எளிது. அவர்கள் பரம ரஸிகர்களாகையாலே அன்னவர்
களோடு பேசுவது பரம ரஸமாயிருக்கும். சொல்லுகிற விஷயங்களை மிகவும் ரஸமாகவும்
எளிதாகவும் அவர்கள் க்ரஹிக்க வல்லவர்களாதலால் அவர்களை ஆராதிப்பது மிகவெளிது.
(3) மூன்றாமவர்களாகத் தெரிவிக்கப்பட்டவர்களுண்டே, அவர்களைத் தெளிவிக்க
ப்ரஹ்மாவாலுமாகாது. எல்லாமறிந்ததாகப் பாவனைகொண்டு எதிலும் குதர்க்கம்
செய்வதும், இன்னது சொல்லியிருக்கிறதென்று உணராமலே தூஷிப்பதும் அன்னவர்
களது செயலாதலால் அவர்களுடைய வாழ்நாள் அப்படியே கழியவேண்டியதாகுமே
யன்றி, தெளிவுபெற்றுக் களிக்க அவர்கள் பாக்கியமற்றவர்களே. இதற்கொரு சுலோகம்
பர்த்ருஹரி கவியினுடையது கண்ட பாடம் செய்யத்தக்கது. அதாவது,

அஜ்ஞ: ஸுகமாராத்ய: ஸுகதரமாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ: ,
ஜ்ஞாநலவதுர்விதகதம் ப்ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி.

46. அரசாணிபாலை வேங்கடாத்வரிவிருந்து

உலகத்தில், வம்பு பேசுகிற வாயாடிகளுமுண்டு, அமுதொழுக்குகின்ற இன்சொற்களைப் பொழிகின்ற உண்மைப் பண்டிதர்களுமுண்டு. வாயாடிகளென்பவர்கள் சிறிதும் படிப்பில்லாமல் எதையாவது வாய்வந்தபடி பேசிக்கொண்டிருப்பதையே தொழிலாக வுடையவர்கள். ரஸிகர்களோ வித்வான்களோ காது கொடுத்துக் கேட்கும்படியான பேச்சு அவர்களிடத்தில் ஒன்றுமிராது கசடறக் கற்றுணர்ந்தவர்களோ வென்னில், அமுதமயமாகப் பேசி “கலையிலங்கு மொழியாளர்” என்னும்படி ஸுகல சாஸ்தார்த்தங்களும் அழகாகத் தொனிக்கும்படியான வாய்விற்று உடையவர்களாயிருப்பார்கள். இவ்விருவகைப் பட்டவர்களுடையவும் பேச்சுக்களை விவேகிகளான ரஸிகர்கள் கேட்டால், வாயாடிகளின் பேச்சை வெறுத்து உண்மைப் பண்டிதர்களின் பேச்சை உவப்பார்கள். அறிவிலிகளான அற்ப ஜனங்களோ வென்னில், பேச்சில் வாசி அறிய மாட்டாமல் இரண்டிலும் ஒரு நிகராயிருப்பார்கள் இது என்போல வென்னில்; காட்டில் ஒரு புறத்தில் நரிகள் ஊளையிடுகின்றன; மற்றொரு புறத்தில் குயில்கள் பஞ்சமராகம் பாடுகின்றன; இவ்விரண்டு த்வனிகளும் எருமைக் கடாக்களின் காதிலே விழும்; விழுந்ததனால் என்னாகும்? அதற்கு ஏதேனும் வாசி தெரியுமோ? அதுபோல வென்க. சொற்களில் ரஸமறிந்து உகப்பார் சிலரேயாவர். இதை அரசாணிபாலை வேங்கடாத்வரி கூறுகின்றார்.

வாசாடோக்தௌ வாகம்ருதே வா ஸுகவீநாம்

ஸ்தோகப்ரஜ்ஞாஸ் துல்யத்ருசோ ஹந்த பவந்தி.

கோமாயூநாம் கோகிலயூநாமபி சப்தேஷு

ஏகாகாரா மாநஸவ்ருத்திர் மஹிஷானாம். [ஸுபாஷிதகௌஸ்துபே.]

47. விலகஷண பகவத்ஸங்கல்பநிருபணவிருந்து

ராத்ரிர் கமிஷ்யதி பவிஷ்யதி ஸுப்ரபாதம்

பாஸ்வாந் உதேஷ்யதி ஹஸிஷ்யதி பங்கஜஹி: ,

இத்தம் விசிந்தயதி கோசகதே த்விரேபே

ஹா ஹந்த ஹந்த நளிநீம் கஜ உஜ்ஜஹார.—(ஒரு மஹாகவி)

காட்டில் ஒரு வண்டு; அது தாமரைப் பூவினுள் மதுவைப் பருகவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஒரு தாமரை யோடையில் ஒரு கமலத்தினுட் சென்று புக்குப் பருகத் தொடங்கிற்று: அப்பொழுது மாலைப்பொழுதாயிருந்தபடியால் இரவி மறைந்தவாறே அம்மலர் மூடிக்கொண்டது. எவ்வளவு பிரயாஸப்பட்டும் வண்டு வெளிக்கிளம்ப முடியவில்லை; இரவு முழுவதும் அங்கேயே தங்கியிருக்க நேர்ந்தது அது தன் மனதில் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்ததாவது—‘சிறிது பொறுத்துக்கொண்டு இங்கேயிருந்தோமாகில் இராப்பொழுது கழிந்திடப்போகிறது; கதிரவன்வந்து தோன்றப்போகிறான், தாமரை மலரப்போகிறது; உடனே நாம் வெளியில் யதேஷ்டமாகத் திரிந்து களிக்கப் போகிறோம்—என்று; இங்ஙனே எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு காட்டானை வந்து அவ்வோடையிற் புகுந்து அங்கிருந்த தாமரை மலர்கள் முழுவதையும் ஒரே கபளமாக

வாரி விழுங்கிவிட்டது; இவ்வண்டும் அவ்வானையின் வயிற்றினுள்ளே ஜீரணித்துவிட்டது. இதனால், இவ்வுலகில் நாமெல்லாரும் பலபலவாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்க நம் எண்ணமெல்லாம் ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாயொழிய பகவத் ஸங்கல்பமே பஸீயஸ்ஸா யிருக்குமென்று காட்டியவாறு. “அந்யோ ஹ்யந்யத் சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹம்” என்று பகவான் தானும் பணித்துள்ளான். ...

48. விவேககுசல வித்யார்த்திவிருந்து

அங்குஷ்டாக்ரபரீனாஹ ஜிஹ்வாக்ராயாஸபீரவ :.

ஸர்வாங்கீணபரிக்கலேசம் ஸஹந்தே ஹந்த ஸந்ததம். (ஒரு கவி)

கட்டை விரலின் நுனியளவான நாக்குநுனியை இளமையில் சிரமப்படுத்த அஞ்சி யிருந்தவர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் ஸகல அவயவங்களையும் சிரமப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவர்களாவர். இதன் கருத்து யாதென்னில், இளமையில் நாவைச் சிறிது சிரமப்படுத்திக் கல்வி பயின்றுவிட்டால் ஸுகமாக ஜீவனம் நடத்திக் கொள்ளலாம்; அங்ஙனம் கல்விபயிலாதவர்கள் பிறகு ஜீவிகைக்காக ஸகல அவயவங்களினாலும் சிரமப்படவேண்டியதாகும்: தலையாலே மூட்டைகள் சுமந்தும், காலாலே வழி நடந்தும், கையாலே விறகு பிளத்தல் முதலியன செய்தும் ஆகவிப்படிப் பலபல அவயவங்களைச் சிரமப்படுத்தியே ஜீவிக்க நேரும். ஸ்வல்பகாலம் நாக்குநுனியாகிற ஒரு அவயவத்தை சிரமப்படுத்தக் கூசுமவர்களுக்கு வாழ்நாள் உள்ளவரையில் இப்படி சிரமப்பட்ட நேர்கின்றபடியால் கல்வி பயில முயல்வதே நன்று என்று தெரிவித்தவாறு ...

49. தர்மப்ரரோசன விருந்து

சத்வாரோ தநதாயாதா : தர்மாக்நிர்ருபதஸ்கரா :.

ஜ்யேஷ்டபுத்ராவமானே த்ரய : குப்யந்தி ஸோதரா :

பணத்திற்குப் பங்காளிகள் நான்குபேர்கள்: 1. தர்மம், 2. நெருப்பு, 3. அரசன், 4. கள்ளன். ஆக இந்த நால்வரும் பணத்தைக் கூறுகொண்டு அனுபவிக்கப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தவர்கள். “தஸ்மாத் ஜ்யேஷ்டம் புத்ரம் தநே நிரவஸாயயந்தி” என்று வேதத்தில் சொல்லியபடி மூத்த புதல்வனுக்கு அதிகமான ப்ராப்தி உண்டாத தால் இங்கு மூத்த குமாரனாகச் சொல்லப்பட்ட தருமத்திற்கு அதிகபஹுமானம் அமைய வேண்டும். அப்படியல்லாமல் அவனை அவமானம் செய்யுமளவில், மற்ற மூன்று ஸஹோதரர்களும் சீற்றங்கொள்வர்களாம். (அதாவது) செல்வத்திற்கு தர்ம விரியோகம் இல்லையானால் அக்நிஷ்டமாகவும், அரசர்களால் அபஹ்ருதமாகவும், கள்ளர்களால் கவரப்பட்டதாகவும் இப்படி தீயவழிகளிலே அந்தப் பணத்திற்குச் செலவு ஏற்பட்டுவிடு மென்றபடி. ஆதலால், தர்மத்திலே முக்கியமாகக் கண்செலுத்தவேண்டுமென்கை. ...

50. ஸதஸத்ஸ்வபாவ விவேசனவிருந்து

அஸதாஞ்ச ஸதாஞ்ச சைவ நம்ரத்வ முபஜாயதே,
அஸதாம் கார்யஸித்த்யர்த்தம் ஸதாம் ஸ்வாபாவிகம் து தத்.

வணக்கமென்பது ஸத்துக்களிடத்திற் போலவே அஸத்துக்களிடத்திலும் காணப்படும். ஆனால் அஸத்துக்கள் இயற்கையாக வணக்கம் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள்; தங்களுக்குக் காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தால் *ஜீவநக்ரஹணே நம்ரா:* என்கிறபடியே வணக்கத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு நடிப்பார்கள். ஸத்துக்கள் அப்படியல்ல; அக்ருத்ரிமமாக வணங்கியிருப்பதே ஸத்துக்களின் இயல்பான லக்ஷணம். ...

51. ஸங்கல்பஸ-ூர்யோதய ஸ-ூக்திவிருந்து

திமில் கில திமிங்கிலோ கிலதி தத்கிலஸ் தம் ததா
தமப்யத ச தத்கிலஸ் ததிஹ பச்ய கர்மக்ரமே,
ஸமஸ்தவ்ருஜினோததிக்கரஸநடம்பகும்போத்பவம்
நிவ்ருத்திமபி தர்மமத்த்யநக தத்வவிந்ரிக்ரஹ:.

கடலில் திமிங்கிலமென்றொரு மிகப் பெரிய ஐந்து வாழ்கின்றது. அதற்கு அந்தப் பெயர் எதனாலுண்டாயிற்றென்னில்; [திமில் கிலதி இதி திமிங்கில:] என்று வ்யுத்பத்தியுள்ளது. திமியென்கிற ஐந்துவை விழுங்குவதனால் அதற்குத் திமிங்கிலமென்று பெயராயிற்று. இந்தத் திமிங்கிலத்தையும் விழுங்கவல்ல ஐந்து ஒன்றுண்டு; அதற்குத் திமிங்கிலகிலம் என்று பெயர்; அதனையும் விழுங்கவல்ல ஐந்துவும் உண்டு; அதற்குத் திமிங்கிலகிலகிலம் என்று பெயர். இப்படியே பார்த்துக்கொண்டுபோனால், எல்லாவற்றையும் விழுங்கவல்ல ஐந்து ஒன்று தேறும். இவ்விதமே கர்ம விஷயத்திலும் காணவேணும். (அதாவது) ஸகல பாபங்களையும் கபளீகரிக்கவல்லது நிவ்ருத்திதர்ம மெனப்படுகின்ற சரணாகதியோகம். அதனையும் கபளீகரிக்கக்கூடியதாம் பாகவதாபசாரம். [அநகதத் வவித் நிக்ரஹ:—பாகவதர்கள் விஷயத்தில் நாம் அபசாரப்படுவதனால் அவர்களுடைய திருவுள்ளத்திலுண்டாகின்ற நிக்ரஹம் என்றபடி] இந்த ச்லோகத்தினால் பகவதபசாரத்திற் காட்டிலும் பாகவதாபசாரத்திற்குண்டான கொடுமை காட்டப்பட்டது. ...

52. மணவாளமாமுனிகள்விருந்து

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பல ஆசிரியர்கள் விளங்கினாலும் மூவர் முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளார்கள் நம்மாழ்வாரும் நம்இராமானுசனும் நம் மணவாளமாமுனிகளுமாவர். ஆனதுபற்றியே 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்; எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்; ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்' என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகம் நிச்சலும் அநுஸந்தானம் செய்து வருகின்றது. முதன்மையான ஆசாரியர் நம்மாழ்வாரென்றும், இடையாசிரியர் எம்பெருமானார் [ஸ்ரீராமானுஜர்] என்றும், கடையாசிரியர் மணவாளமாமுனிகள் என்றும் கொள்க. இவர்களுள் நம்மாழ்வாருடைய பெருமையிற்

காட்டிலும் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய பெருமை மிக்கது. இவ்விருவர் பெருமையினும் மணவாளமாமுனிகளின் மேன்மை ஒப்புயர்வற்றது. ஆசார்ய பதவியை அலங்கரிப்பதற்கேற்ற நற்குணங்களைத்தும் மாமுனிகள் திறத்து மாத்திரமே நன்கு குடிசொண்டிருந்தனவென்றால் இஃது இறையும் அதிசயோக்தியாகாது.

இராமபிரானும் கண்ணபிரானும் இயற்கையில் ஸர்வஜ்ஞர்களாயிருந்தும் லோகமரியாதைக்கிணங்க வஸிஷ்ட விச்வாமித்ர ஸாந்திபதிகளிடத்திலே கலைகள் பயின்றவாருக இவ்வாசிரியரும் உலக நடைக்கிணங்க நல்லாசிரியர் பக்கலிலே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் மற்றும் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து, “சொல்லார் தமிழொருமுன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறியாவந்தெரிந்தவன்” என்னும்படியே விளங்கினார். உசித காலத்தில் இல்லற வாழ்க்கையும் ஏற்று, “இருமூப்பொழுதேத்தியெல்லையிலலாத் தொன்னெறிக்கண் நிலை நின்ற தொண்டர்” என்னும் படியே விசிஷ்டபரமைகார்தியாக விளங்கிவந்தார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பரமாசார்ய பரம்பரையில் பிள்ளைலோகாசார்யர் என்பவர் ஒரு பேராசிரியர். இவரே பரம கருணையோடு ரஹஸ்யப் பொருள்களை முதன் முதலாகப் பதினெட்டு நூல்கள் மூலமாய் வெளியிட்டருளின பெருவள்ளல். அவருடைய திருவடிகளில் நெடுநாள் பணிந்திருந்து அரும்பெரும் பொருள்களை நன்குணர்ந்தவரும் ஆழ்வார்களின் ஈரச் சொற்களிலே ஈடுபாடு காரணமாகத் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையென்று சிறப்புத் திருநாமம் பெற்றவருமான திருமலை யாழ்வாரென்கிற ஆசாரியரை யடிபணிந்து ஸ்த்ஸம்பிரதாயார்த்த நிதிகளைப் பெற்றார் இவ்வாசிரியர் முற்காலத்தில் ஆசாரியர்களனைவரும் தரிசன நிர்வாஹம் செய்துகொண்டு வீறுபெற்று எழுந்தருளியிருந்தவிடம் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேயாதலால் அந்தத் திருப்பதியில்வாழ்ந்து கொண்டு தர்சன ஸ்தாபனம் செய்தருளுமாறு தம் ஆசாரியரால் நியமிக்கப்பெற்ற இவ்வாசிரியர் நாளடைவில் திருவரங்கம் திருப்பதியிலே வந்து சேர்ந்து, அங்கு ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலும் வெகுமானிக்கப் பெற்று அவ்விடத்தில் அடிபணிந்த சிஷ்யர்களுக்கு அரிய பெரிய அர்த்தங்களை அருளிச்செய்து கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். இல்லற வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுத் துறவறம் பூண்டு ‘மணவாளமாமுனிகள்’ என்கிற திருநாமத்துடன் விளங்கி நின்றார். இப்படி இவர் உத்தமாச்ரமத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னமே வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞான நிதியாக எழுந்தருளியிருந்த அழகிய வரதர் என்பவர் பரம விரக்தியினாலே ஆச்ரமஸ்வீகாரஞ்செய்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஜீயரென்று திருநாமம் பெற்றிருந்தவர் இவ்வாசிரியர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தார். அவரே தலைவரான சிஷ்யர். பிறகு, கோயிலண்ணன், பிரதிவாதிபயங்கரமண்ணன், என்றும்பியப்பா முதலான பலபல மஹான்கள் சிஷ்யர்களாகப் பணிந்து இவரது பெருமைகளை வடமொழி தென்மொழி நூல்களினால் வெளியிட்டு உய்ந்து போந்தார்கள். அஷ்டதிக்கஜாசாரியர்கள் மணவாள மாமுனிகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவர்கள் மிக முக்கியங்கள். ...

53. என்றும்பியப்பா விருந்து

‘என்றும்பியப்பா’ என்பவர் மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்த விதம் வெகு விசித்திரமானது. சோளஸம்ஹாரமென்று பிரசித்தமான திருக்கடிகைக்கு

அருகிலுள்ள ஏறும்பி யென்னும் அக்ரஹாரத்திலே தோன்றி தேவராஜாசார்யரென்று திருநாமம் பூண்டிருந்த இவர் மஹாவித்வான். இவர் ஒருகால் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்து அங்கே தம் உறவினரான அண்ணனது திருமாளிகையில் தங்கியிருக்கையில் அரோடு கூட மணவாளமாமுனிகளின் காலசேஷப கோஷ்டியிலும் அந்வயிக்கப் பாக்கியம் பெற்றார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான ப்ரஜ்ஞாவிசேஷத்தைக் கண்டுகளித்தும், அவரது திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்க பாக்யபரிபாகம் வினையாமலே அங்கு தீர்த்தப்ரஸாதங்களும் பெருமலே தம்முருக்குத் திரும்பிவிட்டார். தம் திருமாளிகையிலுள்ள பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப் பண்ணப் புகுந்து கோவிலாழ்வார் திருக்காப்பை நீக்கப் பார்க்கையில் திருக்காப்பு திறக்கப் பெற்றதில்லை பல வபாயங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒருபடியாலும் திறக்கப்போகாமையாலே மிக வருந்தி அமுது செய்யாமலே, 'இது என்ன அபசார பலனோ!' என்று மனம் நொந்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்தார். அன்றிராக்கனவில் அவருடைய ஆராதனப் பெருமானான சக்ரவர்த்தி திருமகன் எதிரே வந்து தோன்றி 'நமக்கு ஆருயிராய் உலகுக்கு ஓருயிரான மணவாள மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே பணியாமல் மீண்டு வந்தீராதலால் உமக்கு நாம் கதவு திறந்திலோம்; ஆதிசேஷன் தானே மாமுனிகளாக வந்து அவதரித்தமை அறிவீராக; அவரது திருவடிகளிற் சென்று ஆச்ரயித்துத் தூய்மை பெற்று வந்தாலன்றி உமது கையில் நாம் திருவாராதனம் கொள்வதில்லை' என்று சொல்லி மறைய, அப்பாவும் துயிலெழுந்து மிக வியந்து இவ்வதிசயத்தை அன்பர்களுக்கு அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போல விழுந்து இச்செய்தியை விண்ணப்பம் செய்து அபராதக்ஷாமணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடியேனுக்கு இத்திருவடி நிழலொழியப் புகலிடம் வேறென்றில்லை; நெறிகாட்டி நீக்கப்பாராதே அடியேனை அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டருள வேணும்' என்று மிகவும் பிரார்த்தித்து மாமுனிகளின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹத்தைப்பெற்று அன்று தொடங்கி ஸகலார்த்தங்களும் சிஷிக்கப் பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார். இவர் பரமபக்தி தலையெடுத்து மாமுனிகள் விஷயமான காவ்யம் நாடகம் சம்பூ ஸ்தோத்ரங்கள் பலவும் பணித்தார். இவர் தம்முடைய இல்லத்தில் பரம்பரையாக ஆராதிக்கப்பட்டு வந்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸ்தானத்தில் மணவாள மாமுனிகளையே எழுந்தருளப் பண்ணி ஆரதித்து வந்தார். இவரே பூர்வதிநசர்யா, உத்தரதிநசர்யாபணித்தவர். ... ❀

54. மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திவிருந்து

மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமையும் தூய்மையும் நிகரற்றது. உலகில் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்தவர்கள் பலபல ஆசாரியர்களுமுண்டு. எனினும் மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் மாதூர்யமும் காம்பீர்யமும் அர்த்த புஷ்டியும் ரஸபுஷ்டியும் மிக ஷயக்கத்தக்கது ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளை ப்ரவசனம் செய்தருள்வதிலேயே மிகுந்த குதூஹலங் கொண்ட மாமுனிகள் சுதந்திரமாகச் சில நூல்களை யிட்டருளத் திருவுள்ளமுடைய ரல்லரே யானாலும் இவ்வுலகின் பாக்ய பரிபாகத்தினால் சிஷ்யர்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கியும் எம்பெருமானது நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டும் தேனே பாலே

கன்னலே யமுதேயான திவ்ய க்ரந்தங்கனையும் அருளிச் செய்யும்படியாயிற்று. பிள்ளையுல காசிரியர் அருளிச்செய்த பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் ஸ்ரீ வசநபூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுகூஃப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்கள் மிகச் சிறந்தவையும் பிரதானங்களுமாகையாலே அம் மூன்றுக்கும் வியாக்யான மிட்டருளினார். அவரது திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதய மென்னும் ரஹஸ்யரத்தினத்திற்கு வியாக்கியானம் இட்டருளினார். பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்திருந்த வியாக்யானம் கரையானுக்கு இரையாகி லோபித்திருந்ததனால் அதைத் தாமருளிச் செய்தார். இராமாநுசநூற்றந்தாதிக்கு அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஞானஸார ப்ரமேய ஸாரங்களுக்கு நேர்மையான ப்ரமாணங்களைச் சேர்த்தருளினார். கீதைக்குத் தாற்பாய தீபமென்றோரு வியாக்கியான மியற்றியருளினார். ப்ரமாணத்திரட்டுகள், திருவாராதனப்ரயோகம், யசிராஜ விம்சதி, தேவராஜ மங்களம், உபதேசரத்தினமாலே, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி, ஆர்த்திப்ரபந்தம் முதலியனவுமருளிச்செய்தார். வியாக்கியான மருளிச்செய்வதில் மாமுனிகளின் திறமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸ-உத்ரம்போன்ற ஸ்ரீ லோகாசார்ய திவ்ய ஸ-உக்திகளுக்கு அவதாரிகையிடுகிற அழகும் மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிற வைகரியும் ஆங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டிகித்து நிகமித்தருளுகிற சைலியும், மதாந்தரங்களைக் கண்டித்தெழுதினாலும்கூட ஒருவருடைய மனமும் நோகாதபடிக்கும் வீணான தூஷண பரிஹாஸங்கள் சிறிதும் புகாதபடிக்கும். எந்த இடத்தையெடுத்தாலும் சாஸ்த்ரார்த்தமே கைகொள்கனியாம் படிக்கும் 'ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதர் இவரொருவரே' என்று திண்ணமாக எண்ணும்படிக்கும், மயங்கவைத்தல் முதலிய குற்றங்களுக்குச் சிறிதுமிடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீ ஸ-உக்திகளருளிச் செய்தவர் மாமுனிக ளொருவரே. உண்மையில், இவ்வாசிரியருடைய ஸ்ரீஸ-உக்திகளை ஸேவித்தபின்னு இன்னொருவரது வாக்கில் வாயை வைத்தால் சுவைக்கேடு தோன்றியே தீரும். பல சொல்லியென்? மற்றையோருடைய நூல்களைக் காணும்போது அவரவர்களது ஞானத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாக வுள்ளது. மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்குமளவில் மாருதியை நோக்கி இராமபிரானருளிய வாசகமே நினைவுக்கு வருகிறது,

“இல்லாத வுலகத் தெங்கும் ஈங்கிவனிசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே யென்னுங் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர்கொல் இச்சொல்லில் வல்லான்?
வில்லார் தோளினையவீர! விரிஞ்சனோ விடைவலானோ”

என்று இராகவன் வியந்து கூறினதாகக் கம்பர் கூறியுள்ளாரன்றோ? அஃது உண்மையில் மணவாளமாமுனிகள் விஷயத்திலேதான் பொருந்தக் காணலாகும்.

நம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையைத் திருவாய்மொழியில் “துவளில் மாமணி மாடம்” “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்” முதலான பதிகங்களில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகள் தாமும் ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில் ஒரு பாசுரத்தினால் தமது பெருமையைத் தாமே அருளிச் செய்யும்படியாயிற்று நம்போல்வார் நிச்சலும் அநுஸந்தித்து உய்வதற்காக. அந்தப் பாசுரம் கேண்மின்;—

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்
 தேவனுறை திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றோம்
 மன்னியசீர் மாறன் கலையுணவாகப் பெற்றோம்
 மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
 முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்
 முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்
 பின்னையொன்றுதனில்நெஞ்சு பேராமற் பெற்றோம்
 பிறர்மினுக்கம் பொருமையிலாப் பெருமையும் பெற்றோமே.

என்பதாம்.

உலகில் பேசுவதெல்லாம் பேச்சல்ல, எழுதுவதெல்லாம் எழுத்தல்ல. பட்டர் ஸ்ரீ குணரத்தன்கோசத்தில் "அநாக்ராதாவத்யம் பஹுகுணபரிணாஹி" என்று ஆரம்பித்து ஐந்து விசேஷணங்களிட்டு வாக்கிலளிதம் இப்படி இருக்கவேணுமென்றருளிச்செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட வாக்கிலளிதம் மணவாளமாமுனிகளினுடையதேயாகும். "பதாநாம் ஸௌப்ராத்ராத் அநிமிஷநிஷேவ்யம் ச்ரவணயோ:" என்று அந்த ச்லோகத்தில் பட்டர் பணித்த அதிசயம் மாமுனிகளின் திவ்யஸ-லுக்கிகளில் தவிர வேறெங்கும் காணக்கிடைக்காது. சொல்லமைப்பு என்பதொன்றுண்டே அது மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் ஸாதாரணமாகவேயிருக்கும். மணவாளமாமுனிகளின் திவ்யக்ரந்தங்களில் அது ஆச்சரியம் அற்புதம் அந்யாத்ருசம் என்றே சொல்லத்தக்கதாக விளங்கும். இதைத் தெரிந்து கொள்வது எல்லார்க்கும் எளிதன்று, முராரி யென்கிற வொரு மஹாகவி "அப்திர் லங்கித ஏவ வானரபடை: கிந்தவஸ்ய கம்பீரதாம் ஆபாதாலநிமக்நபீவரதநூர் ஜாநாதி மந்தாசல:" என்கிறான். வானரமுதலிகள் கடலைக் கடந்து விட்டார்களானாலும் மேலெழச்சென்ற வவர்களுக்குக் கடலின் ஆழம் சிறிதும் தெரியாதென்றும் மந்தரமலை யொன்றே அதனையறியவல்லதென்றும் அந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது போல, ஸாரஸ்வதஸாரத்தை உட்புகுந்து மர்மஸ்பர்சியாக உணரப்பெற்றவர் கடல்குழந்த மண்ணுலகுக்குள் மணவாளமாமுனிகளொருவரேயென்று குடப்பாம்பில் கையிட்டுரைப்பர் அவருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸ-லுக்கிகளில் நன்கு ஆழ்ந்தவர்கள். அஸ-லையையினாலும் த்வேஷத்தினாலும் பலர் அவருடைய ஸ்ரீஸ-லுக்கியமுதக்கடலில் அவகாஹிக்கப் புகுவதில்லை. அவகாஹிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்களிலும் பலர் 'மணிப்ரவாள ஸ்ரீஸ-லுக்கி தானே' என்று ஸாமான்யமாகினைத்து மேலெழப்பார்த்துச் செல்வர்கள். "தேநாவலோக்ய க்ருதிந: பரிபுஞ்ஜதே தம்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடி அருபவபாக்ய பரிபாக முள்ளவர்கள் யாரோசில ஸ-லுக்கிகளேயாவர். *

55. பரதத்வ நிஷ்கர்ஷவிருந்து

ஸ்ரீ மந்நாராயணனே பரதத்வமென்பது திடமாக அறியத்தக்கது. எது ஜகத்காரண வஸ்துவோ அதுவே உபாஸ்யமென்றும் அதுவே முழுமுதற் கடவுளென்றும் உபாதிஷத்துக்களின் கொள்கையாகும். எது ஜகத்காரண வஸ்துவென்று ஆராயப் புகுமளவில், சாந்தோக்யோபாதிஷத்தில் "ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்வித்யம்" என்று ஸத் என்ற சப்தத்தாலே மூலப்பொருள் ஓதப்பட்டது. அதனால்

ஒரு நிஷ்கர்ஷம் பிறக்க வழியில்லை. மற்றும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமிடத்தில் வாஸுதேவ நேயகத்தில் “ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத்” என்று ஓதப்பட்டது. முற்காட்டிய உபநிஷத்தில் மூலப்பொருள் ஸத் சப்தத்தாலே கூறப்பட்டது இதில் ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே கூறப்பட்டது. அந்த வஸ்து மிகவும் பெரிது என்று இதனால் ஏற்பட்டது. இன்னமும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமளவில் ஐதரேயத்தில் “ஆத்மா வா அயமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்” என்றுள்ளது. இதனால் அந்த மூலப்பொருள் அறிவுடையது என்று மாத்திரம் ஏற்பட்டது. இந்திரன் சந்திரன் ஸ்ரீரயன் யமன் வாயு வருணன் குபேரன் சிவன் பிரமன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆத்ம வர்க்கங்களில் ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் ஸ்ருஜ்யத்வமே சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருந்தால் குறிக்கொள்ளத் தக்கது ஒரு ஸர்வேச்வரனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு அஞ்சி நடப்பாருமாய், அவனை ஆராதித்துப் பதவிகள் பெற்றாருமாய், சாஸ்த்ரங்களின் அநுவர்த்தம்—அதிவர்த்தம் களாலே புண்யபாபங்களைப்பெற்று அவ்வவற்றின் பயனாகிய சுக துக்கங்களை அநுபவிப்பாருமாய், ஓரளவு பட்ட ஐச்வர்யங்களை யுடையவர்களாகச் சொல்லப்படுகையாலே அஸ்மதாதிகளைப் போன்ற, அல்லது நம்மைக் காட்டிலும் சிறிது மேம்பட்டவர்களாகவுள்ள தேவர்கள் ஐகத்காரண பூதர்களாக இருக்கத் தகுதியுடையரல்லர். “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந:” இத்த்யாதியாகவுள்ள மஹோபநிஷத் வாக்யத்தில் நாராயணனே மூலப்பொருள் என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஓதப்பட்டுள்ளது. முந்துற உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களில் ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம பதங்களால் விவசிக் கப்பட்ட வஸ்து நாராயணனையாக வடுக்கும் ஏன்? ஸர்வ சாகா ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலே காரண வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே. “பசுமாலபேத” என்று நாற்கால் விலங்குகளை யெல்லாம் சொல்லக்கடவதான [ஸாமான்யமான] பசு சப்தம் “ச்சாகோ வா மந்த்ர வர்ணாத்” என்கிற ஸ்ரீரத்தின்படி ஆட்கிற பசு விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமா போல ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம பதங்கள் நாராயணனாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸித்து நிற்கும். ஆக ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வம். ... ❀

56. விசிஷ்டாத்வைதாந்தரங்க விருந்து

உபநிஷத்துக்களில் “நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சந” “ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம” இத்த்யாதிகளான வாக்யங்கள் ப்ரஹ்ம மொன்றே யுள்ளதென்றும் வேறு எந்தப் பொருளில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றன. “க்ஷரம் ப்ரதானம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்தமானாவிசதே தேவ ஏக:” “த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா” இத்த்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களோ வென்னில் சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களும் உள்ளன வென்று தெரிவிக்கின்றன. ஆதி சங்கராசார்யர், முந்துறக்காட்டிய அபேத ச்ருதி வாக்யங்களையே முக்யமாகக் கொண்டு அத்வைதக் கொள்கையை ப்ரவசனம் செய்தார். அது தவறு என்பதை ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்கள் நன்கு மூதலிக்கின்றார்கள். சேதநாதேசநங்கள் ஈச்வரனுக்கு சரீரங்களாகையாலே உலகத்தில் சரீர சரீரிகளை ஒற்றுமை நயத்தினாற் கூறும் வழக்கில் அபேத ச்ருதிகள் அவதரித்தனவே யல்லது உண்மையில் தனியே மூன்று தத்துவங்கள் இல்லையென்று மறுக்க வந்தவை யல்ல. சரீராத்ம பாவத் தாலே அபேதம் நிர்வஹிக்கப் படுகிறது ஸம்ஸார தசையிலும் முக்தி தசையிலும் எங்கும் பாரமார்த்திகமாகவே ஜீவ பரபேதம் உண்டு என்று சுருக்கமாகக் கொள்ளக் கடவது. ❀

57. சரணுகதியொன்றின் உபாதேயத்வ விருந்து

பகவத்கீதை முதலிய சாஸ்த்ரங்களில் கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தியோகம் எனப் பல உபாயங்கள் எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழியாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன ப்ரபத்தி தவிர மற்ற உபாயங்கள் ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமே வடிவாகவுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவாதிகாரிக்கு ஸ்வரூப விருத்தங்களாகையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞார்களான அதிகாரிகள் அவ்வுபாயங்களை அனுட்டிக்கத் தகுதியுடையாரல்லர்; “ப்ரபாகாந்தர பரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞாந அசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது” என்று ஸ்ரீ வசந பூஷணத்தில் பிள்ளையலகாசிரியர் அருளிச்செய்த படி சரணுகதியே ஸ்வரூபோசிதமான உபாயமென்று கொள்ளக்கடவது.

58. அந்திமஸ்ம்ருதியின் ஆவச்யகத்வ விவேசந விருந்து

ப்ரபந்நாதிகாரிகள் சரீர வியோகமடையும் காலத்தில் மன மொழி மெய்களாகிய கரணத்ரயமும் சிதிலமாய் எம்பெருமானை நினைக்கவும் முடியாதபடி யிருந்து அப்படியே பிராண வியோகமாய் விட்டால் அன்னவர்களுக்கு ஸத்தகதி கிடையாதோ? என்று சங்கிக்க வேண்டா; வராஹசரம ச்லோகத்தின்படிக்கும் “எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே” என்ற அருளிச் செயலின்படிக்கும், யோக்ய காலங்களில் மனோவாக்காயங்களை நல்வழிப்படுத்தின மஹான்களுக்கு சரீராவஸாந காலத்தில் நல்ல ஸ்மரண மில்லையாயினும் குற்றமில்லை. இதனால் அந்திம காலத்தில் ஸ்மரணம் இருக்க வே கூடாதென்று நிஷேதிப்பதாகக் கொள்ளலாகாது. இல்லையாயினும் குறையில்லை யென்க

59. தேஹாவஸாநேமோக்ஷ விருந்து

செய்த பாபங்கள் அநுபவிக்கப்பட்டுக் கழிந்தாலல்லது மோக்ஷம் பெற வழியில்லை; பாபங்களோ எத்தனை ஐம்மெடுத்து அநுபவித்தாலும் இன்னமும் மேன்மேலும் அவை வளரும்படியாகவுள்ளதே யன்றிக் கழியும்படியாக இல்லையே; வித்யா மாஹாத்மயத்தினால் பாபங்கள் கழிவதாகக் கொண்டால் உடனே மோக்ஷம் கிடைத்துத் தீரவேணுமே; அப்படி கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லையே யென்று தோன்றும் சங்கைக்குப் பரிஹாரம் உணர வேணும் பாபங்கள் ப்ராரப்தமென்றும் ஸஞ்சிதமென்றும் இரு வகைப்படும்; பலன் கொடுக்கத் தொடங்கின பாவங்கள் ப்ராரப்தமெனப்படும். அங்ஙனல்லாதவை ஸஞ்சித மெனப்படும். வித்யா மாஹாத்மயத்தினால் ஸஞ்சித கர்மங்கள் தொலையும். ப்ரபந்நாதிகாரி களுக்கு ப்ராரப்த கர்மாநுபவத்தை இந்த தேஹத்தளவோடே செய்வித்து முடித்து மறுபடியும் தேஹ ஸம்பந்தமுண்டாகாதபடி எம்பெருமான் செய்தருள்வனாதலால் “மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்” என்கிறபடியே இந்த தேஹத்தின் அவஸாநத்திலே மோக்ஷம் திண்ணம் ஆர்த்த ப்ரபந்நனென்றும் த்ருப்தப்ரபந்நென்றும் ப்ரபந்நன் இருவகைப்படுவன். வர்த்தமான தேஹத்தை ஒரு படி பொறுத்திருக்க வல்லவன் த்ருப்த ப்ரபந்நன். இதையும் பொறுத்திருக்க முடியாதபடி ஆர்த்தி கனத்திருக்குமவன் ஆர்த்த ப்ரபந்நன். அன்னவனுடைய ஆர்த்தியின் மிகுதியை யறிந்தவாறே எம்பெருமான் அப்போதே முக்தியளிப்பன் என்பதும் அறியத்தக்கது.

60. ஜன்மரஹிதஜீவாத்மாவின் ஜன்மநிருபணவிருந்து

ஸம்ஸாரிசேதன் ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்று விடுபட்டுத் திருநாடு சென்று சேர்வதானது பரமபுருஷனோடு பெறும் பரமபோக மஹோத்ஸவமென்று கொண்டு மகிழ்ந்திருக்கவேணுமேயொழிய, சிறிதும் வருந்தவேண்டியதில்லையென்று தத்வ ஜ்ஞானிகள் தெளிந்திருப்பார்கள். உண்மையில் இது பாணிக்ரஹண பூர்வக பரமபோக மஹோத்ஸவந்தானென்பதை இங்கு விரிவாக நிரூபிக்கிறேன். பெண்மகளுக்குப் புருஷனுக்கும் விவாஹம் நடப்பது உலகவியற்கை. எம்பெருமான் பரமபுருஷனென்று போப்பெற்றவனாகையாலே அவன் புருஷனென்பது நிர்விவாதம். இங்கே பெண்களாய்ப் பிறந்தவர்களுக்கு அப்பரமபுருஷனோடு விவாஹமும் போகமும் ப்ராப்தமாகலாம்; இங்கு ஆண்களாயுள்ளவர்களுக்குப் பரமபுருஷனோடு விவாஹமோ போகமோ ப்ராப்த மாவதற்குத் தகுதியில்லையென்று முன்னம் ஒரு சங்கை யுண்டாகக்கூடும். அது வேண்டா. ஆண்மை பெண்மையென்னும் வாசியானது அழியுந்தன்மையதான உடலிற் காணப்படுமதேயொழிய சாச்வதமான ஆத்மாவில் காணப்படுமதன்று. ஆத்மஸ்வரூபத்தை உற்று நோக்கினால் அதற்கு பெண்மையே இயற்கையான வடிவென்று தேறலாம். எங்ஙனே யென்னில்; திருவஷ்டாசுர மஹாமந்த்ரத்தில் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஒன்பது வகையான உறவுகள் [நவவிதஸம்பந்தம்] உள்ளனவாக நிரூபிக்கப்படுகிறது அவற்றுள் பர்த்ருபார்யாபாவரூப ஸம்பந்தம் ப்ரணவத்தில் இடைச் சொல்லான உகாரத்தில் தேறுவதாகும். அவதாரணர்த்தகமான உகாரத்தினால் தேறுவது அந்நயார்ஹ சேஷத்வம். அதாவது எம்பெருமானோருத்தனுக்கே உரிமைப்பட்டிருத்தல். இது வாயிற்று ஸ்திரீதர்மம் *கண்டாரிகழ்வனவே காதலந்தான் செய்திடினும், கொண்டானை யல்லா லறியாக் குலமகள் போல்* என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமான் [பெருமாள் திருமொழி 5-2] இது தன்னை வெளியிட்டருளினார் ஆகவே ஜீவாத்மாவை ஒரு பெண்மகளாகவே நினைக்கவேணும். ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி பெண்பாவனையோடு பாசுரம் பேசுவதும் இதுபற்றியே. ஆண்களாய்ப் பிறந்த ஆழ்வார்கள் எதற்காகப் பெண்மையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களென்று சில அறிவினிகள் நினைப்பதும் கேட்பதுமுண்டு; அது தவறு. ஆத்மாவுக்குப் பெண்மை வந்தேறியாயிருந்தாலன்றோ அதனை ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதாக நினைக்கலாம். அது வந்தேறியன்றிக்கே இயற்கை வடிவமாகவேயுள்ளதென்பதும் இந்த வியாஸத்தினால் தெளியப் பெறலாகும்.

சரீரத்திற்குப் பிறப்பு உண்டேயொழிய ஆத்மாவுக்குப் பிறப்புமிறப்புமில்லை யென்பது ஸாதாரணமான நூற்கொள்கை. *அஸந்நேவ ஸ பவதி.....* [தைத்திரீய உபநிஷத்] என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தையும், *அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்* (திருச்சந்தவிருத்தம்-64) என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தையும் உற்றுநோக்குமிடத்து ஆத்மாவுக்கும் பிறப்பிறப்புக்களுண்டென்று உணரலாம். ஆத்மா பிறக்கும்போது பெண்ணாகத்தான் பிறக்கின்றதென்று அறியக்கிடக்கின்றது. உடலைப் பிறப்பிக்க ஒரு தாயும் ஒரு தகப்பனும் ஏற்படுகிறார்கள். அப்படியே ஆத்மாவைப் பிறப்பிக்கவும் ஒரு தாயும் தகப்பனும் இதை மஹர்ஷிகளே சொல்லிவைத்தார்கள். *..சரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:; ஸ ஹி வித்யாதத் தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம்

ஐம் * என்கிறார்கள். இதனால் ஆத்மாவுக்கு ஆசார்யன் பிதாவென்றும் 'வித்யா' மாதா வென்றும் விளங்கிற்று. வித்யா என்று சொல்லப்படுவது திருமந்த்ரமேயாகும். ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்ம ஸத்பாவமாகையாலே (ஸ்த்ரீலிங்கசத்தமான) வித்யையை மாதாவாகவும் ஆசார்யனைப் பிதாவாகவும் கொள்ளவருக்கும். நம்மாழ்வார் ஆசார்யனை *தஞ்சமாகிய தந்தை* [திருவாய்மொழி 3-6-9.] என்கிற சொல்லால் குறிப்பிட்டனர். 1. தந்தை. 2. ஆகிய தந்தை, 3 தஞ்சமாகிய தந்தை என்று மூவகைப்படுவார்கள் பிதாக்கள். 1. சரீரோத் பத்திக்கு மாத்திரம் ஹேதுவாயிருந்து *ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:* [ஸ்ரீராமா-ஸுந்.] இத்தயாதிப்படியே ஆபத்காலங்களிலே கைவிடுகின்ற பிதா வெறும் தந்தை. 2. உலகுக் கெல்லாம் தந்தையென்று பேர்படைத்து ஆபத்துக்களிலும் ரக்ஷிக்குமவனான ஸர்வேச் வரன் 'ஆகிய தந்தை' எனத்தகுவன். 3. அவனுங்கூட *ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷ ஹேது:* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமோக்ஷஞ்சளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருப்பன்: அப்படியன்றியே ஸ்வரூபத்தை யுண்டாக்குமவனாய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய் உஜ்ஜீவனத்திலேயே ஊன்றிப் போருமவனாயிருந்தகொண்டு றோகைக்க ஹேதுவாய் ஸர்வாத்மநா சரண்யனாயிருக்குமாசார்யன் 'தஞ்சமாகிய தந்தை' எனத் தகுவன். ஆக, ஜீவாத்மாவாகிற பெண்குழந்தைக்கு வித்யை தாயென்றும், ஆசார்யன் தந்தையென்றும் தேறிற்று. ஆக, ஜீவாத்மாவுக்கும் உத்பத்தியுண்டென்றதாயிற்று. *

61. ஜன்மமடைந்த ஜீவாத்மக் குழந்தையின் அபிவருத்திவிருந்து

வித்யை என்கிற தாயினிடத்தில் ஆசார்யனாகிற தந்தையினால் பெறுவிக்கப்பட்ட ஆத்மக் குழந்தையானது வளர்ந்து வருகிறவிதம் இனிச் சொல்லப் படவேண்டும். உலகில் குழந்தையை வளர்ப்பவர்கள் தேனும் பாலும்முதுமான போக்கியவஸ்துக்களையிட்டு வளர்ப்பார்கள். இங்கும் அவ்வண்ணமாகவே * எனக்கென்றும் தேனும் பாலும்முதுமாய் திருபால் திருநாமம்* (பெரியதிருமொழி 6-10-6) என்றும், * எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேனும் பாலும்முதும் போலே பரமபோக்யமான பகவந்நாமங்களையும் பகவத்விஷயத்தையுமிட்டு ஆசார்ய பிதாவால் இக்குழந்தை வளர்க்கப்படுகிறது. * ஒரு மகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனாள்* [பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-8-4.] என்கிற பாசரத்தையும் சேர்த்து நோக்கினால் இக்குழந்தை யானது அந்நியார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி யோடொக்க வளர்க்கப் படுகிறதென்னுமிடமும் திருமாலாகிற நாயகனால் கைக்கொள்ளப் படுகிறதென்னுமிடமும் தெரியவரும்.

இப்படி குழந்தை வளர்ந்துகொண்டே செல்லுகின்றது. விவாஹத்திற்கு ஏற்ற வயதும் வருகின்றது. உலகில் விவாஹத்தை நடத்த முற்படுமவர்கள் பல விஷயங்களைப் பார்க்கிறார்கள்; * கர்யா வரயதே ரூபம் மாதா வித்தம் ச்ருதம் பிதா, பார்தவா: குலமிச்சந்தி ம்ருஷ்டாந்நமிதரே ஐநா:* என்று சொல்லுகிறபடியே, பெண்ணானவன்

அழகைப்பார்ப்பன்; பெண்ணைப் பெற்றவன் ஐச்வர்யத்தை விரும்புவன்; பிதாவானவர் ஜ்ஞாஸம்பத்தியை நோக்குவர்; உற்றருறவினர் தாங்கள் கலந்து பரிமாறுகைக்குரிய குலத்தை யபேக்ஷிப்பார்கள்; மற்றைப்படி வழிப்போக்கர்களாயிருப்பவர்கள் வயிறு நல்லுணவு கிடைப்பதை நோக்கியிருப்பார்கள். அழகும் செல்வமும் அறிவும் குலமுமுணவு மெல்லாம் ஒருங்கே ஒன்றுசேரப் பெற்ற வரன் உலகில் வாய்ப்பது அரிதே; ஏதோ ஒன்றிரண்டு நலம் ஒன்று சேரும். இவையெல்லாம் பரிபூர்த்தியாக ஒன்றுசேர்ந்த விடம் எம்பெருமானேயாம். அழகைப்பற்றிச் சொல்லில், * எழிலுடையவம்மனைமீர்! என்னரங் கத்தின்னமுதர் குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழிலெழுகமலப் பூவழகர்* [நாச்சியார் திருமொழி 11-2.] என்னும்படி யிருப்பன். செல்வத்தைப் பற்றிச் சொல்லில் * பொங்கோதஞ் குழந்த புவனியும் விண்ணுலகும், அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற வெம்பெருமான், செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார் * (ஷட 10-3.) என்னும் படியே உபயவிபூதிநாயகத்வமாகிற செல்வம் அநன்யஸாமார்யமானது. கல்விச் செல்வத் தைப்பற்றிச் சொல்லில் *கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும் மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீரையினுருள் செய்தவராய். *இவர் வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர் வானவராவர் தோழி* (பெரிய திருமொழி 9-2-1) என்னும்படி யிருப்பவராகையாலே அதிலும் உயர்வறவுயர்ந்தவர். இனி குலத்தைப் பற்றிச் சொல்லிலோ *குலந்தரும்..... நாராயணுவென்னும் நாமம்* (பெரிய திருமொழி 1-1-9) என்று தன் பெயரைச் சொன்னவர்களுக்கெல்லாம் மாசில் குடிப் பிறப்பைத் தருமவன் ஸ்வயம் ஸத்ருலப்ரஸு-ஓதனென்பது சொல்லவேணுபோ? இனி ம்ருஷ்டான்னத்தில்தான் குறையுண்டோ? *கணைநாணிலோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே! ஓவாத லுணுக வுண்* (பெரிய திருவந்தாதி.) உண்டுகளித் தேற்கு உம்பரென்குறை* (திருவாய்மொழி 10-8-7) என்னும்படியாக கல்யாணகுண ம்ருஷ்டான்னம் அபரிமிதம். ஆகவிப்படி ஒன்றிலும் குறையில்லாத வரன் ஸர்வேச்வரனே யாகையாலே அந்த வரனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதற்காகவே இந்த ஜீவாத்மக்குழந்தை வளர்க்கப்பட்டுவருகிறது. ஆனதுபற்றியே இக்குழந்தையை நோக்கிச் சொல்லுமிடத்து *பின்னை கொல் நிலமாமகள் கொல் திருமகள் கொல் பிறந்திட்டான்!* [திருவாய்மொழி 8-5-10] என்றும், *காவியங்கண்ணி யெண்ணில் கடிமாயலர்ப்பாவையொப்பான்* [பெரிய திருமொழி 3-7-9] என்றும் சொல்லப்படுகிறது. *

62. ஜீவாத்மக்குழந்தையின் விவாஹவிருந்து

ஐநகசக்ரவர்த்தியால் பெற்று வளர்க்கப்பட்டுவந்த ஸீதாபிராட்டியானவன் *பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா, சிந்தார்ணவகத: பாரம் நாஸ ஸாத அபல்வோ யதா* [ஸ்ரீராமா. அயோ. 11-8-34] என்று தானே தன்வாயாற் சொல்லும்படியாக அவளுடைய பிதா அநுருபவரன் காணாமையாலே சிந்தைக்கடலில் ஆழந்திருந்தானென்று தெரியவருகின்றது இந்த ஜீவாத்மக் குழந்தையைப் பெற்ற ஆசார்ய பிதா அப்படி சிந்தைக்கடலில் ஆழவேண்டிய அவசியமில்லை; தகுந்த வரனை முன்னாடியே தான் ஸங்கல்பித்திருக்கையாலே அந்த வரன் இக்குழந்தைக்கும் ஸ்ப்ருஹணியனாயிருக்கிறானா? என்பதொன்றே பார்க்கவேண்டியதாயிற்று. குழந்தையைக்

சேட்கிருர் பிதா—‘அம்மா! உனக்கு விவாஹத்திற்குரிய வயது வாய்த்துவிட்டதே இனி விவாஹம் நடக்கவேண்டுமே; யாரை நீ மணந்துகொள்ள விரும்புகிறாய்?’ என்று அதற்குக் குழந்தை சொல்லுகிற விடை யாதெனில்; *வானிடை வாழும்வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்தவளி கானிடைத் திரிவதோர் நரி புருந்து கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப, ஊனிடையாழி சங்குத்தமற்கென்று உன்னித்தெழுந்த வென்தடமுலைகள், மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப் படில் வாழ்கில்லேன்* (நாச்சியார் திருமொழி 1-5) என்றும், *அங்கைத்தலத்திடையாழிகொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியேனென்று, செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணுடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக்காணில் நானுங் கொங்கைத்தலமிவை நோக்கிக் காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா* (ஐடி 12-4) என்றும், *அன்றிப்பின் மற்றொருவற்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாவிருஞ்சோலை யெம்மாயற் கல்லால், கொற்றவனுக்கிவளா மென்றெண்ணிக் கொடுமின்கள் கொடராகில் கோழம்பமே* (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-4-5) என்றும் இங்ஙனையாயிற்று விடை கூறுவது. இதுகேட்டுப் பிதாவுக்குப் பரமஸந்தோஷம்; நம் எண்ணமே இக்குழந்தைக்கு முள்ளதாயிற்றே; நாமொன்று நினைக்க இவர் வேறென்று நினையாதபடி நாம் நினைத்த வரனையே இவளும் வரிக்கும்படியாக நோந்ததேயென்று பரமானந்தமடைந்து பின்னையும் குழந்தையைக் கேட்கிருர்—குழந்தாய்! நீ பகவானை மணந்துகொள்வதாகச் சொல்லுகிறாயே; அவர் மணந்துகொள்வரா? ஸகல ஐகத்பிதாவான அவர் ஒருவர்க்கும் பதியாகவோ பர்த்தாவாகவோ ஆகக்கூடியவரன்றே; அவரை நீ விரும்பிப் பயனென்? என்கிருர். அதற்குக் குழந்தையின் விடை:—‘பிதாவே! ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்? நீர் எனக்குக் கற்பித்த முதுபொழிகளில் *‘பதிம் விச்வஸ்யாத் மேச்வரம்’’ (நாராயணநுவாகம்) என்றும், “கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மநஸ்விரீ” (ஸ்ரீராமா-ஸுந். 38-53) என்றும், *பணவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்* (நாச்சியார் திருமொழி 10-6) என்றும் அந்தப் பரமபுருஷரை விச்வபதியென்றும் லோகபர்த்தாவென்றும் மணவாளப்பிள்ளையென்றும் தெரிவித்திருக்க வில்லையா? என்னைப்போல் எத்தனையோ பேர்களுக்கு அவர் பதியாகவும் பர்த்தாவாகவும், மணவாளராகவும் வாழ்கின்றவரல்லரோ? அவர் எனக்கு பர்த்தாவாகத் தடையென்? என்றாள். அது கேட்டு உள்கனிந்த தந்தை மீண்டும் சொல்லுகிருர்—‘குழந்தாய்! பல கோடி நூறாயிரம் பேர்களை மனைவிமாராகக் கொண்டிருக்கின்ற விச்வபதி லோக பர்த்தாவை நீ மணந்துகொண்டாயாகில் பட்டமஹிஷிகளான முன்னைத் தேவிமார்கள் பலரிருக்க உன்னை அவர் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பரோ? ஏகதாரவ்ரதானை வொரு வரனை மணந்துகொண்டாலல்லவோ நெஞ்சு குளிர வாழலாம்; ஆலோசித்துப் பார்’ என்றார்; அதற்குக் குழந்தை கூறுகின்றது—‘அப்பா! என்னை நீர் பரிக்ஷிக்கிறீர் போலும்!, “அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமாபோலே பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸ-ஹிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்” (தத்வத்ரயம் 3-11) என்கிற அற்புதமான சூர்ணையை நீரே சந்தை சொல்லிக் கொடுத்துவைத்து இப்போது இங்ஙனே சொல்லுகிறீர்; பகவானது அன்று தான் ப்ரஸனித்த கன்றுக்கு இரங்கி முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோந்த முன்னணைக்கன்றை முட்டித் தள்ளுவதும், தனக்கு போக்யமான புல்லையிடவந்தவர்களையுங்கூட கொம்பிலே கோத்தெடுத்துக் குளம்பாலே மிதித்துத்

தன்னுடையதும் செய்யுமாபோலே பரிரம்பனாதிபாகங்களுக்கு ஏற்ற பெரிய பிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று கைக்கொண்டவர்களை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டுபோருகிறவரன்றோ அவர், அப்படிப்பட்ட வத்ஸலரையன்றி வேறொருவரை என் மனம் பற்றாது என்று.

இது கேட்ட தஞ்சமாகிய தந்தை பரமகுதுஹலங்கொண்டு பாணிக்ரஹணமங்களத்தை நிறைவேற்றத்தொடங்கினார் *பிதகவாடைப்பிரானார் பிர்மகுருவாகி வந்து* (பெரியாழ்வார் 5-2-8.) என்கிறபடியே ஆசாரியர் பரமாத்மாவினுடைய பிரதிநிதியாகையாலே “எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கலஸூத்ரம் போலே திருமந்திரம்” (முமுகுஷூப்படி...113.) என்று திருமங்கலியத்தைக் குழந்தைக்குக் கண்டஸ்தமாக்கினார். *பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்று பாணிக்ரஹணப்ரகரணம் வந்தவாறே *பறவை யேறு பரம்புருடா! நீயென்னைக் கைக்கொண்பின்* (பெரியாழ்வார் 5-4-2.) என்னும்படியாகப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு பரமபுருஷன் வந்து கைக்கொண்டு பாணிக்ரஹணமங்கலத்தை நிறைவேற்றினாயிற்று. ❀

63. ஜீவாத்ம வதுவின் பிறந்தக வாழ்க்கைவிருந்து

ஜீவாத்ம மண்டிக்குப் பாணிக்ரஹணமங்களம் நிறைவேற்றி இக்காலத்து விவாஹமாக இருந்தால் உடனே புக்ககம் புக்கு பர்த்தாவோடே கூடிக்களிக்கப் ப்ராப்தமாய்விடும். இது ப்ராசீந சாஸ்த்ரீயரீதியின் கட்டளையான விவாஹமாகையாலே பருவம் நிரம்பின பின்பே பர்த்தாவோடு சேரவேண்டுமாதலால் பருவம் நிரம்புங்காலத்தை யெதிர்பார்த்து மணமகள் பிறந்தகத்திலேயே வாழவேண்டியதாயிற்று. அப்படி வாழும் காலத்திலே குலமகள் நல்ல நாயகன் நமக்கு வாய்த்தும் அவனை இப்போதே யநுபவிக்கப் ப்ராப்தியில்லையென்று வருந்திக் கிடப்பதும் பரபுருஷனைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதே தன் கணவனுடைய பெருமைகளையே சிந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதும், கணவனிடத்து அன்புமிக்க உறவினரிடத்து அன்பு பூண்டொழுகுவதும், அடிக்கடி கணவன் வந்து ஆசையைப் பெருக்கப் பெறுவதும், தானும் இடையிடையே புக்ககம் சென்று வருவதும், கணவனோடு இடைவீதின்றிக் கூடிவாழும்காலம் எப்போது வாய்க்குமோ வென்று பாரித்துக் கொண்டிருப்பதும் அப்படிப்பட்ட நாள் குறுகக் குறுகக் குதுஹலம் விஞ்சி ‘புக்ககம் போய் வருகிறேன்; பர்த்தருக்ருஹம் சென்று வருகிறேன்’ என்று சிரபரிசய முள்ளவர்களிடத்தே சொல்லிக் கொள்வது மாயிருப்பர். இந்த ஜீவாத்ம மணவாட்டியும் அங்ஙனே யாயிற்று இருப்பது. [இவட்குப் பிறந்தகம்—லீலா விபூதி; புக்ககம்-நித்ய விபூதி.] பிறந்தகத்தில் வாழமுளவும் இந்த ஜீவாத்மக் குழந்தையின் போதுபோக்கின் ப்ரகாரம் இனித் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

கணவனைக் கிட்டிப் பரிமாறப் பெருமைக்கு வருந்தியிருக்கும் குலமகள்போல இவளும் *கண்ணபிரானே விண்ணோர் கருமானிக்கத்தையமுதை நண்ணியும் நண்ண கில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு* (திருவாய்மொழி 5-1-5) என்று, சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி அநுபவவிரோதியான சரீரம் இடைச்சுவராயிருக்கிறபடிக்கு வருந்தித் துடித்துக் கிடப்பள். குலமகள் தனக்கு வாய்த்த புருஷனையன்றி மற்றொருவனை

நெஞ்சாலும் நினையாள், கண்ணெடுத்தும் பாராள். இவளும் *மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்* (நான்முகன் திருவந்தாதி) என்னும்படிக்கு ப்ரதமோதாஹரணமாயிருந்து கொண்டு *மற்றோர் தெய்வம் தேறேனுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே! * (பெரிய திரு. 6-3-7) என்றும், *கல்லாதவரிலங்கை கட்டழித்த காருத்தனல்லா லொரு தெய்வம் யானிலேன்* (நான்முகன்-53) என்றும், *தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே* (திருவாய் 3-8-8) என்றும் *உன்னித்து மற்றொரு தெய்வத் தொழாளவனை யல்லால்* (ஐடி 4 6-10) என்றும், சிலையினு லிலங்கை செற்ற தேவனே தேவனுவான்* (திருமலை-7) என்றும், *அண்டர் கோணனியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே* (அமல-10) என்றும், *விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின் கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோ டென்பனம் பற்றாது* (பெரியாழ் 5-1-2) என்றுமிப்படிப்பட்ட பாசரங்களினால் தேவதாந்தரங்களினிடத்தில் வைராக் யத்தைக் காட்டி நிற்பள்.

தனது கணவனுடைய பெருமைகளையே சிந்தித்தும் பேசியும் போதுபோக்கும் குலமகள் போல இவளும் *குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும் குன்றமொன்றேந்தியது முட்பட மற்றும் பலவும், *கேயத் திங்குழலூதிற்றும் நிரை மேய்த்ததும் கெண்டை யொண்கண் வாசப் பூங்குழல் பின்னை தோள்கள் மணந்ததும் மற்றும் பலவும், பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்டது முதலியனவும் இரவு நன்பகலும் தவிர்கிலாது சிந்தித்தும் பேசியும் போதுபோக்குவள். கணவனிடத்து அன்பு மிக்க உறவினரிடத்தே அன்பு பூண்டொழுகும் குலமகள் போல இவளும் *மெய்யடியார்கள் தம் ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல் அதுகாணுங் கண்பயனுவதே* (பெருமாள் திரு-2-1.) என்றும், *நம்பனை நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால், எம்பிரான் தன சின்னங்கள் இவரிவரென்றோசைகள் தீர்வனே* (பெரியாழ் 4-4-9.) என்றும் பாகவத ப்ராவண்யாதிசயத்தைப் பேசியலற்றிக் கொண்டிருப்பள்.

குலமகளானவள் அடிக்கடி கணவன் தன்னிடம் வந்து காதலைப் பெருக்கப் பெறுவதுபோல இவளும் *தேவார் கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம் சங்கினொடும் ஆவா வென்றருள் செய்து அடியேனொடுமானே* (திருவாய் 5-1-9.) என்றும், *அந்தாமத் தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு* (ஐடி-5-1.) என்றும், *வைகுந்தா மணிவண்ணனே என்பொல்லாத் திருக்குறளாவென்னுள் மன்னி வைகும் வைகல்தோறு மமுதாயவானேறே* (ஐடி 2-8-1.) என்றும் சொல்லும்படி அடிக்கடி எம்பெருமான் வந்து கலக்கப் பெறுவள்; *ஊரவர் கவ்வை யெருவிட்டு அன்னை சொல் நீர்மடுத்து ஈரநெல்வித்தி முனைத்த நெஞ்சப் பெருஞ் செயுள், பேரமர் காதல் கடல்புரைய வினைவித்த காரமர்மேனி* (ஐடி 5-3-4) என்னும்படி அவன் வரும்போதெல்லாம் வடிவழகைக் காட்டிக் காதலை வளர்க்கவும் பெறுவள். சில விசேஷ காலங்களில் இவள் புகக்கத்திற்குஞ் சென்று வருவதுபோல இவளும் *ஒண்டொடியாள் திருமகளும். நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டசதிர் கண்டு* (திருவாய் 4-9-10) என்னும்படி திருநாட்டுச் சதிரையும் காண்பள். கணவனோடு நித்யஸம்சலேஷம் வாய்ப்பது என்றைக்கோ வென்று அவன் பாரித்திருப்பது போல இவளும் *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ?* (ஐடி 6-9-9) என்றும்

*என்றே யென்னை உன்னேரார் கோலத் திருந்தடிக்கீழ் நின்றே யாட்செய்ய நீ கொண்டருள நினைப்பதுதான் *(ஐ 8-3 8) என்றும் பாரித்துக்கொண்டேயிருப்பன்.

குலமகள் கணவனோடு நிரந்தரமாகக் கூடப் பெறும் நாள் குறுகக் குறுகக் குதாஹலம் விஞ்சியிருக்குமாபோல, இவளும் *நாமுமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான* என்னும்படி அந்நாள் ஸமீபித்தவாறே *நானேறப் பெறுகின்றேன் நரகத்தை நகு நெஞ்சே!* என்றும் *உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்* என்றும் சொல்லிக் குதாஹலம் விஞ்சியிருப்பன். மணமகள் புக்ககத்திற்குப் புறப்படும் போது சிரபரிசயமுள்ளவர்களிடம் சென்று சொல்லிக்கொள்ளுமாபோலே இவளும் [பெரிய திருமொழியில். 10-1.] *ஒருநல் சுற்றமென்னும் பதிகத்திலே *நெருநெல் கண்டது நீர்மலை, இன்று கண்ண மங்கையுட்காண்டுமே* வேங்கடத்துச்சியில் கண்டு போய்—சென்று காண்டும் தண்காவிலே *ஆலியில் கண்டு மகிழ்ந்து போய்-காண்டும் நாங்கூரிலே* பேரில் வணங்கிப்போய் சென்று வெள்ளறைக்காண்டுமே *நதையூர்க் கண்டு—சென்று காண்டும் மெய்யத்துள்ளே *சேறையில் கண்டு போய்-யாம் குடந்தைச் சென்று காண்டுமே* அழுந்தையில் கண்டு போய்-சென்று காண்டும் வெல்காவுளே* *மாலிருஞ்சோலைத் தொழுது போய்—சென்று காண்டும் நாவாயுளே* என்று சொன்ன கணக்கிலே பல திருப்பதி யெம்பெருமான்கள் பக்கலிலே அநுஜ்ஞை பெற்றுக்கொள்வன். பிறகு புக்ககம் செல்லப் புறப்படுகிறான்.

64. ஜீவாத்ம மண்டி புக்ககஞ் செல்லும் விருந்து

குலமகள் பிறந்தகத்தில் வாழ்கிறபோது யார் யாருடன் அன்பு பூண்டொழுக்கி கலந்து பரிமாறினாளோ அவர்களுையெல்லாம் விட்டு அகலுகிறான் புக்ககம் போம் போது. *முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்து மூசலும் பேசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை* (பெரிய திருமொழி 3-7-8) என்கிறபடியே அவளும் லீலா விபூதியிலுள்ள லீலாபரிகரங்களை யெல்லாம் விட்டுப் புறப்படுகிறாள். மணமகள் புறப்படும் போது மங்கள வாத்யகோஷம் மங்களாசாஸனம் முதலியன நடை பெறுமாபோலே இவளுக்கு *சூழ்விசும் பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின* (திருவாய் 10-9.) என்கிற பதிகத்திற்படியே ஸமுத்ர பேரீ கீத காஹன சங்க ஆசீஸ் ஸ்துதி கோலாஹலங்கள் விளைகின்றன. வழியில் ஆங்காங்கு பந்துக்களிருந்தால் அவர்கள் சிறப்புகள் செய்யப் பெற்றுச் செல்லுவன் மணமகள்; அப்படியே இவளும் "முக்தோர்ச்சிர்திர பூர்வபக்ஷ ஷுடுதங் மாஸாப்த வாதாம்சுமத் க்லெள வித்யுதவருணேந்தர தாத்ரு மஹித:" என்கிற படியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலுள்ளாரால் சிறப்பிக்கப் படுகிறாள். மணமகள் கணவனுடைய ஊரெல்லையிலே சென்று சேர்ந்தவாறே ஓரிடத்தில் தங்கி அழுக்கறும்படி நீராடப் பெறுவன்; அப்படியே இவளும் *ஸ்ரீமந்த ஸ்ரீநிவாப்லுத:* என்கிறபடியே விரஜாதியிலே குடைந்து நீராடி அழுக்கு அறப்பெறுவன். பிறகு பர்த்தாவின் க்ருஹத்தி லிருந்து மணமகளுக்குப் புஷ்பமாலைகள் ஸுகந்த சூர்ணங்கள் பட்டுப் புடைவைகள் சிறந்த பூஷணங்கள் கொண்டுவந்து அலங்காரம் செய்யுமா போலே இவளுக்கு *தம் பஞ்சசதாநி அப்ஸரஸாம் ப்ரதி தாவந்தி, சதம் மாலாஹஸ்தா: சதம்ஞ்ஜநஹஸ்தா: சதம் சூர்ணஹஸ்தா. சதம் வாலோஹஸ்தா: சதம் பூஷணஹஸ்தா:.....தம் ப்ரஹ்மாலங்

காரேண அலங்குர் வந்தி * (சாந்தோக்யம்) என்கிறபடியே ஐந்நாறு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நூறு நூறுபேராய் ஐந்துவகுப்பாக புஷ்பமாலாதிகளான ஐவகைச் சிறப்புகளைக் கொணர்ந்து ப்ரஹ்மாலங்காரங்கள் செய்வர்களாயிற்று. பிறகு பர்த்தாவின் க்ருஹத்தில் நுழையுமளவில் லக்ஷ்மீ கல்யாணம் பாடி மங்களாசாஸனம் செய்வதும் மங்கள தீபாதிகளை ஏந்திக்கொண்டு எதிரேவரு வதுமாக நிகழும். இவளுக்கும் *மிக்க வோராயிரத்துள் இவை பத்தும் வல்லாரவரைத் தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே* (திருவாய் 7-6-11) என்கிறபடியே அங்குள்ளார் திரள நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி சாமரம் பணிமாறுவர்கள் *நிதியும் நற்சண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும், மதிமுக மடந்தைய ரேந்தினர் வந்தே* (ஐடி 10-9-10) என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ண கும்ப தீபாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு எதிர்கொண்டழைப்பு நேரும். இத்தகைய வைபவங்களுடனே மணமகள் பர்த்தாவின் மாளிகையிலே புகுந்து பர்த்தாவோடே யிருக்குமாபோலே இவளும் *மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பாரே* (நாச்சியார். 3-10.) என்கிறபடியே வைகுந்தம் புக்கிருந்து முழுவேழலகுக்கும் நாயகனோடே கூடியிருப்பன்.

65. பர்த்துபோகபர்யாய பரமாத்மபோகவிருந்து

கீழ்ச்சொன்ன உபலாபனங்களோடே மணமகள் கணவனோடு கூடின பின்பு தம்பதிகளின் பரிமாற்றம் உலகமறியும். ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் பரஸ்பரம் கூடின பின்பு இவர்களுடைய பரிமாற்றம் சாஸ்த்ர வேத்யமாயிராநின்றது. பெண்பிள்ளை கணவனுடைய கட்டிலிலே ஏறுமாபோலே ஜீவாத்ம மாதர்க்கு அங்கு பகவதநுபவத்திற்காகப் பர்யங்காரோஹணமுண்டு; அங்கு ஸர்வாச்சர்யமயமான திவ்ய பர்யங்கத்திலே “தமேவம்வித் பாதேந அத்யாரோஹதி” என்று பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறுவதாக உபநிஷத்து ஓதுகிறது. மேல் நிகழுமநுபவத்தைப் பற்றிச் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்க வேண்டியவையுண்டு; பரமாத்மாவையநுபவிக்க ஜீவாத்மா செல்லுவதாகவும் பரமாத்மாவை ஜீவாத்மா அநுபவிப்பதாகவும் ஆபாதப்ரதீதியிலே உலகம் நினைக்கிறது; அது தவறு. ஜீவாத்மாவைப் பெறுதற்காகப் பரமாத்மா செய்து போரும் க்ருஷ்விசேஷங்களை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் ஜீவாத்ம லாபமே பரமாத்மாவுக்குக் கனத்த பேறு என்பதைத் திடமாகக் கொள்வார்கள். * “ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப:” என்று கீதாசார்யன் நிர்வேதத்தோடு சொல்லுவதை உற்றநோக்கினால் மஹாத்மாவான ஜீவாத்மாவைப் பெறுதற்கு அவன் பல பாடுகள் படுகிறனென்பது நன்கு விளங்கும். “ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஐஞ்ஞாநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்யதி” என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியும் இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்துகின்றது. பிராட்டி பெருமாள் கையைப் பிடித்த வனந்தரம் மிதிலை மாநகர் சென்றறியாதாப் போலே மீட்சியில்லை.

திருமந்தரத்திலுள்ள நம: பதமானது அசித்தவத் பாரதந்த்ரியத்தைச் சொல்லுகிற தென்று முழுக்ஷூப்படியில் அருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசாரியர் (அங்கு 92.) “அதாவது போகதசையில் ஈசுவரனழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியா தொழிகை” என்றொரு குர்ணையருளிச் செய்கிறார். இதனால் நம: பதார்த்தம் பரமபதத்தில் மிகவும்

ஞாபகத்திலிருக்கவேண்டுமென்று காட்டுகிறார். திருநாட்டில் போக்தாவான எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவோடே கலந்து பரிமாறுமளவில் தன் வ்யாமோஹாதிசயத்தாலே தான் தாழ்நின்று பரிமாறுவனென்றும், அந்நிலையில் ஜீவாத்மாவின் சேஷத்வம் அழிந்துபோய் விடுமென்றும், அது அழிந்துபோகாதபடி அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஜீவாத்மா நினைத்து அவனுடைய தலைதடுமாறான போகத்திற்கு இடையூறு செய்தானாகில் அது பாரதந்திரியத்திற்கு விருத்தமாகுமென்றும், அப்படியாகாமே பாரதந்திரியமே ஜீவிக்கும்படி பரமாத்மாவின் யதேஷ்ட போகங்களுக்கு இசைந்திருப்பதுதான் ஸ்வரூபமென்றும் அருளிச் செய்கிற விதனால், திருநாட்டில் எம்பெருமான் இத்தலையை யநுபவிக்கு மநுபவம் வாசாமகோசரமென்று விளங்காநின்றது. இவ்வநுபவத்தினாலுண்டாகு மாநந்தமும் அவனுக்கேயாம். இத்தலையால் அவனுக்கு இவ்வளவு ஆனந்தமுண்டாகிறதே! என்று அதை யநுஸந்திப்பதனாலுண்டாகு மாநந்தமே இத்தலையைச் சேர்ந்ததாகும். இது தானும் சைதன்ய ப்ரயுக்தமாக வந்ததத்தனை. ஆக, ஜீவாத்மக்குழந்தையின் உத்பத்தி தொடங்கி விவாஹம் நடுவாகப் பரம போக பர்யந்தமாக நிரூபித்த விதனால் *''க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்* என்றதன் கருத்து விசதிகரிக்கப்பட்ட தாயிற்று. பரமாத்மபோகத்தையே ஜீவாத்மா ப்ரதீக்ஷிக்கிறபடி. ❀

66. ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ர ஸாரார்த்தவிருந்து

ஸ்ரீவசநபூஷணத் தனியன்களுள் "ஸாங்காகிலத்ரவிடஸம்ஸ்க்ருத" என்று தொடங்கும் ஒரு தனியானது "வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரம்" என்று முடிக்கப்பட்டது. உண்டையில் ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஒரு திவ்ய சாஸ்த்ர மென்றே புகழ்த்தக்கது. அதில் எல்லா அர்த்தங்களும் ஸாரமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஓர் அர்த்தம் இங்கு ஸாரார்த்த விருந்தாக அளிக்கப் படுகிறது. இவ்விருந்து 'பரகத ஸ்லீகார ப்ரசஸ்தி விருந்து' என்னவும் தகும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை ஆறு ப்ரகரணமாகவும் ஒன்பது ப்ரகரண மாகவும் நிர்வஹித் தருளிணர் மணவாளமாமுனிகள் வியாக்கியான ப்ரவேசத்திலே. மூலத்தைச் சந்தை சொல்லித் தரிப்பதற்குப் பாங்காக நாலு ப்ரகரணமான விபாகமொன்றுள்ளது. அதில் சூர்ணை 115 முதல் இரண்டாம் ப்ரகரணமாக நின்றது. (சூ 115 முதல் 133 வரையில்) உபாயாந்தர தோஷநிருபண ப்ரகரணம். அதற்கு மேல் 134 முதல் 141 வரையில் ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்ய நிருபண ப்ரகரணம் இந்த ப்ரஸங்கத்திலே ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வத்தையும், அதற்கு ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்லீகாரத்தின் உபாயத்வத்தையும் 142, 143. ஆகிய இரண்டு சூர்ணைகளில் அருளிச் செய்கிறார் பிள்ளை லோகாசார்யர். (142) "இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும் போது இந்த ப்ரபத்தியும் உபாய மன்று. (143) அவன் இவனைப் பெற நினைக்கும் போது பாதகமும் விலக்கன்று" என்னுமில்விண்ணு குரணைகளும் ப்ரபந்தர்களின் நித்யாநுஸந்தானத்தி லிருக்கத்தக்கவை. இவற்றின் கருத்தை விளக்குகிறோமிங்கு *ஸ்வத்வமாத்த்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதிம்* என்கிற ப்ரமாணம் ஸுப்ரஸித்தம். இதன்படி சேதநவர்க்கம் முழுவதும் ஸொத்தாயும், எம்பெருமான் ஸ்வாமியாயு மிருக்கும் முறை வழுவற்றது. உலகில் ஸொத்துக் குடையவன் சென்று ஸொத்தைக் கைக்கொள்வ தென்பது எப்படி முறையோ, அப்படியே ஸ்வாமியான எம்பெருமான் தானே ஸொத்தான இச்சேதநனை

வந்து அங்கீகரிப்பது முறை இப்படி அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்க வேண்டிய பரதந்திரன் இச்சேதநன். இப்படிப் பட்ட விவன் தான் பலனைப் பெறுபவனாக நினைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய ஸ்விக்காரத்தாலே ஸ்வதந்திரனான ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவதாக நினைக்குள்ளாவில், எம்பெருமானுடைய நினைவு கூடினாலொழிய இந்தப் ப்ரபத்தியும் அவனைப் பெறுவதற்கு ஸாதனமாக மாட்டாது. இனி, ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்திரனான ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஸொத்தாயும் பரதந்திரனாயுமிருக்கிற சேதநனை ஸ்வேச்சையாலே வரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுமளவில் பாபங்களில் தலையாக எண்ணப்படுகின்ற பாதகமும் அதற்குத் தடையாக நிற்கமாட்டாது. என்பதே மேலெடுத்த இரண்டு குர்ணைகளின் தாற்பரியம். இவையிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்விக்காரம் உபாய மன்றென்னுமிடமும் பரகதஸ்விக்காரமே உபாயமென்னுமிடமும் காட்டப்பட்டதாயிற்று.

[இங்கே ஒரு சிறு குறிப்பு:—அடியேனுடைய நல்வார்த்தை நானூறில் 327-வது முதலான 74 வார்த்தைகள் சென்றவிதழில் வெளியிடப்பட்டன அவற்றில் 369-ல் இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண மஹார்த்தம் வெகு சுருக்கமாக வெளியிடப்பட்டது. அதில் என்ன காரணத்தினாலோ சிலபல பங்க்திகள் விடுபட்டுப்போய் ஒருவிதமான அர்த்தமும் தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடியாய்விட்டது. அந்த துக்கம் தீரவே இங்கு இந்த விருந்து அளிக்கப்பட்டது—என்பதை விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளவேணும்.] ...

இ

67. பரகதஸ்விக்கார சப்த தாத்தார்ய விவரண விருந்து

சரணாகதிமந்த்ரமான த்வயத்தில் “ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்கிற பூர்வவாக்யத்தினாலும், *புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்பது முதலான பல ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் எம்பெருமானை நாம் பற்றுவதாக அநுஸந்திக்கப்படுகிறதேயன்றி எம்பெருமான் நம்மைப் பற்றுவதாக ஒரு வாக்யமும் காணப்படவில்லையே. அப்படி காண்பதும் அஸம்பாவிதமன்றோ. எம்பெருமானை நாம் அடைவதாகச் சொல்லுவது தவிர, அவன் நம்மையடைவதாகச் சொல்லுவது பொருத்தமாக இல்லையேயென்று பிரபல வித்வான்களுங்கூட கேட்பிக்க இடமுண்டாகிறது. ஆகவே ஸ்வகதஸ்விக்காரமேயொழிய பரகதஸ்விக்காரமென்ன ப்ராப்தியில்லை—என்று ப்ரத்யவஸ்தானம் ப்ராப்தமாகும் கீழே இருபத்திரண்டாவது விருந்தாகிய ந்யாஸதசக ஸ்ரீஸூக்தி விருந்தை [அதற்கு முந்தின இரண்டு விருந்துகளோடுங்கூட] நன்கு பராமர்சிக்க வல்லவர்களுக்கு இந்த சங்கை உதிக்க இடமே கிடையாது. எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் [8-14] “தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே.” என்றருளிய ஸ்ரீஸூக்தியையும், அதற்கு *நாயமாத்மாச்ருதியை ப்ரபலப்ரமாணமாக எடுத்துக்காட்டியருளினதையும், “அங்கு தாத்தார்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் அருளியிருப்பதையும் குறிக்கொள்வார்க்கு இத்தகைய சங்கைகள் தோன்ற ப்ரஸக்தியேயில்லை. “இசைவித்தென்னையுன்தாளிணைக் கீழிருத்தும்மாமானே!” என்று ஆழ்வார் அநுஸந்தித் தருளினது ஏதோ உபசாரம் என்று நினையாமல், உண்மையில் நம்முடைய ஸ்விக்காரமன்று, அவனை ஸ்விக்கரித்தருளினானென்று திடமாக அத்யவளிப்பதே பரகதஸ்விக்காரமென்ப படுவது. எப்படியாயினும் ஸ்விக்காரம் ஸ்வகதந்தானையென்று கேட்க முன்வருபவர்கள் இவ்வார்த்த விசேஷத்திற்கு அத்யந்தம் வைதேசிக்கவேண்டுமா என்று கருதத்தக்கவர்களத்தனை, *

68. காலசேஷப் சப்தார்த்தவிவரண விருந்து

வடமொழியில் வழங்கும் காலசேஷபமென்கிற சொல்லுக்குத் தமிழில் போதுபோக் கென்பது பொருள். ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்தல் பகவத் விஷயம் ஸேவித்தல் என்று சொல்லவேண்டிய ஸ்தானத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலசேஷபம் பகவத் விஷய காலசேஷபம் என்றே தொன்றுதொட்டுப் பெரியார்கள் வழங்கிவருகிறார்கள். காலசேஷபமென்கிற சொல்லுக்கு 'ஸேவிப்பது' (அதாவது அத்யயனம் செய்வது) என்கிற பொருள் எப்படி கூடுமென்றும், இந்த ப்ரயோகம் எப்படி பொருந்துமென்றும் சில வ்யுத்பந்ரர்கள் விமர்சிப்பதுண்டு. ஸ்ரீபாஷ்ய காலசேஷபமென்றால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது என்றுதான் பொருள். ஸ்ரீராமாயண காலசேஷபம் ஸ்ரீவசந்ருஷண காலசேஷபம் இத்யாதிகளான ஸகல வ்யவஹாரங்களுக்கும் இதுதான் பொருள். இப்படி வ்யவஹரிக்கத் தொடங்கின பெரியார்களின் திருவுள்ளம் யாதெனில், விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கிறோமோ இல்லையோ அது எப்படியாயினுமாயாக; நல்லபடியாகப் போதைப் போக்கினால் போதும்—என்பதேயாம். ஆர்த்தியில் "முன்னவராம் நம் குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோரும் முழுது நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோரும்" என்று மணவாளமாமுனிகள் பணித்தபடியே பெரியோர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு போதுபோக்குவதென்பது ஐன்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவப் பயன். *காவ்ய சாஸ்த்ர விநோதேந காலோ கச்சதி தீமதாம். அந்யேஷாம் து மநுஷ்யாணாம் நித்ரயா கலஹேந வா* என்கிற ச்லோகமொன்று யாவரு மறிந்ததே. ஆங்காங்கு அவரவர்கள் தம் தம் போதுகளை எப்படி போக்கி வருகிறார்களென்று நாற்புறமும் பார்ப்போமாயின், உத்யோகஸ்தர்கள் வியாபாரிகள், பயிர்த் தொழிலாளர்கள், வக்கீல்கள் முதலானாருடைய போதுபோக்குகள் ஒருவிதமாக நிகழ்ந்து வருகின்றன. சில பேர்கள் தேச வருத்தாந்தப் பத்திரிகைகளைப் படித்தல், நாவல்களைப் படித்தல், குது சதுரங்கமாடுதல்.....முதலிய காரியங்களிலே காலத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். இது தவிர, நால்வர் எண்மர் பதினமராகக் கூடி ஒரு காசுக்கு முதவாத வம்பு வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டும், தங்கள் திரளிலே அந்வயிக்கப் பெறாமல் சுவடிகளிலும் பகவத் பாகவத பரிசரயைகளிலும் போதுபோக்கி வரும் மஹான்களைப் பற்றி ஏதேனும் பழிமொழிகளைப் பறைசாற்றிக்கொண்டும் போது போக்கி வருகிறார்கள். ஆழ்வார்களுள் திருமழிசையாழ்வார் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (63)*தரித்திருந்தேனாகவே தெரித்தெழுதி வாசித்துங்கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது* என்றருளிய பாசரம் ஒவ்வொருவரும் நிச்சலும் நினைக்கத்தக்கது. போதுபோக்கும் விதத்தை இவரைப்போல் எடுத்துரைத்தவர் மற்று யாருமில்லை. தெரித்தல் எழுதுதல் வாசித்தல் கேட்டல் வணங்குதல் வழிபடல் பூசித்தல் ஆகிய இவற்றினாலேயே தாம் போதைப் போக்கினதாகவும் இவையிலையாயின் தம்மால் உயிர்தரிக்க முடியாதாகவும் வ்யக்தமாக விளம்பியுள்ளார்.



69 சிந்தைக்கினிய சிந்தனை விருந்து

மாதவாரியாக அநுஸந்திப்பதற்குப் பாங்கான சிந்தனைகள் கேளீர். ஐப்பசி மாதத் திலிருந்து புரட்டாசி மாதம்வரை வரிசையாக அநுபவிக்கவேண்டியவை ஐப்பசியில் பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்களேனும் முதலாழ்வார்கள், பின்னை லோகாசார்யர்.

மணவாளமாமுனிகள். (2) கார்த்திகையில்-திருமங்கையாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார் அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார். நம்பிள்ளை. (3) மார்கழியில்-தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார். திருவத்யயநோதஸவப் பெருமை. (4) தையில்-திருமழிசையாழ்வார். எம்பார், கூரத்தாழ்வான். (5) மாசியில்-குலசேகராழ்வார், திருக்கச்சிநம்பிகள். (6) பங்குனியில்-பெரியபிராட்டியார்; நஞ்சீயர். (7) சித்திரையில்-மதுரகனியாழ்வார். எம்பெருமானார், முதலியாண்டான், அனந்தாழ்வான். (8) வைகாசியில்-நம்மாழ்வார், பட்டர். (9) ஆனியில்-பெரியாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை. (10) ஆடியில்-ஆண்டான், ஆளவந்தார். (11) ஆவணியில்-தோசார்யன், பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (12) புரட்டாசியில்-வேதாந்ததேசிகன்.....ஆக இவர்களைப்பற்றி விசேஷமாகச் சிந்தனை செய்வது. திருமாலையில் *வேதநூற் பிராயம் நூறு* என்கிற பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்ட விஷயம் இவ்விருள் தருமாஞாலத்திற் பிறந்து வருந்தும் அனைவர்க்கும் ஒக்குமாதலால் ஸாஸ்ஸாரிகரீதியில் கழியும் காலம்போக மிகுந்த காலத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் பழுதாக்காமே 'தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினைன் போது' என்று கீழே காட்டின திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தின் கட்டளையிலேயே போக்கி வரவேணும். *யந் முஹூர்த்தம் சுஷணம்வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்தயதே, ஸா ஹாநிஸ தந்மஹச் சித்ரம் ஸா ப்ராரந்திஸ் ஸா ச விக்ரியா* என்கிற ச்லோகத்தையும் *ஏகஸ்மிந்நயதிக்காரந்தே முஹூர்த்ததே த்யாநவர்ஜிதே, தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணாம்* என்கிற ச்லோகத்தையும் பல பெரியார்களிடம் பல கால் கேட்டுத் தரித்து அடிக்கடி அவற்றையே சிந்திப்பதும் பிறர்க்குரைப்பதுமான இயல்புகொண்டிருக்கவேணும். ❀

70. அவனென்றேகிடக்கும் கொடியநெஞ்சின் விருந்து

திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் அற்புதமாக ஒரு பாசுரம் அருளிச்செய்கிறார்; அதாவது (5—3—5) *கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங்கொண்ட வடியன். அறிவரு மேனி மாயத்தன்* இத்யாதி. இதன் பொருளினபத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். ஆழ்வார் ஆண்மை தவிர்ந்து பெண்மையடைந்து பேசும் பாசுரமிது. பராங்குசநாயகி யென்று இப்போது ஆழ்வார்க்குத் திருநாமம். இப் பெண்பிள்ளைக்கும் தோழிக்கும் பேச்சு நடந்துவருகிறது. தோழியானவள் இப்பெண்மணியை நோக்கி "பேதாய்! நீ பகவான் பகவானென்று எப்போதும் வாய் வெருவி வீணாக வருந்துகிறாயே; இந்த கஷ்டம் உனக்கு ஏதுக்காக? அவன் குணசாலியாயிருந்தால் அவனிடத்தில் நீ எவ்வளவும் ஈடுபடலாம்; குணஹீனனான அவனிடத்தில் நீ வீணாக ஆசைவைத்துத் தவிப்பது வேண்டாமே" என்று கூறினளாக, அதற்குப் பராங்குசநாயகி மறுமொழி கூறுகின்றாள்: "பாட்டினால். தோழி! எம்பெருமானை நான் பஹாகுணசாலி யென்கிறேன், நீயோ அவனை குணஹீனனென்கிறாய். நான் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே நீ சொல்லுகிறபடியே குணஹீனனானவன் என்றேன். அவனையல்லது அறியாது. அவனிடத்தில் நின்றும் என்னை மீட்பதற்காகவன்றோ நீ அவனை குணஹீனனென்பது. மிகவும் ஸந்தோஷம் குணஹீனனென்பது பற்றியே அவனை நான் பேல் விழுந்து விரும்புகிறேனென்று திண்ணமாகக் கொள்ளவேணும் நீ; அவனிடத்தில் குணமில்லையென்பதைச் சொல்லவேண்டுமானாலும் தோழி! நான் சொல்லவேண்டுமே

யல்லது நீ சொல்லலாகுமோ? அவனையும் என்னையும் சேர்த்துவைத்தது மாத்திரமேயன்றே உன் காரியம்; அவனோடு உன்கலந்து பரிமாறினவன் நானே யல்லது நீயல்லையே; அவனிடத்திலுள்ளது தோஷமோ குணமோ எதவானாலும் எனக்குத் தெரிந்தவளவு உனக்குத் தெரிய ப்ரஸக்தியில்லையே ஆகையாலே குணமில்லாமையையும் தோஷ முடைமையையும் என்வாயால் நான் சொல்ல நீ கேளாய் என்று பீடிகை போட்டுக் கொண்டு *கடியன் கொடியனென்று தொடங்கி இரண்டடிகளாலே அவனுடைய குணக்கேட்டைச் சொல்லுகிறான் பராங்குசநாயகி (ஆழ்வார்). சொல்லுகிற குணக் கேடுகள் எவையென்னில்; கேண்மின்;—[கடியன்.] தன் காரியத்தை ஸாதித்துக் கொள்வதிலே கனவேகமுடையவன். அதாவது, தனக்கு விருப்பமுண்டானால் தானே வந்து மேல்விழுந்து விரைந்து கலக்குமவன் என்கை. [கொடியன்] எதிர்த்தலைபடுகிற கஷ்டம் பாராதே கல்நெஞ்சனாய்ப் பிரிந்து போய்வன். [நெடியமால்] மிகவும் பெரியவன் என்பது இச்சொல்லின் பொருள். இதன் கருத்தாவது, மேல்விழுந்து கலக்கும்போது பிரியவேணுமென்று நினைப்பன்; அப்படி அவன் நினைத்ததையறிந்து 'என்னாயனே! பிரியலாகாது பிரியலாகாது' என்று கால்கட்டி விலக்கப் பார்க்கலாமே, அப்படி விலக்குவ தற்குக் கூசி நடுங்கி அஞ்சியிருக்க வேண்டும்ப்படி திடீரென்று பரத்துவம் பாராட்டி நிற்பவனென்கை [உலகங்கொண்ட வடியன்] பிறருடையையத் தனக்காக்கிக்கொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்களுக்கு ஒன்றும் மிச்சப்படாதபடி பண்ணி அவர்களைப் பாதாளத்திலே தள்ளுமவன். [அறிவரு மேனி மாயத்தன்] வடிவைக் கண்டால் ஸர்வஸ்வ தானம் பண்ணவிருக்கிறானோ? அன்றி ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளை கொள்ளவிருக்கிறானோ வென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி ஆச்சரியமான தன்மையையுடையவன். அடியேன் குடியேனென்று சில சொல்லி மயக்கிக் கண்ணிலே மணலைத் தூவி யோடிப்போய்வன். இப்படிப்பட்ட குணக்கேடுகளைக் கோடிக்கணக்காகச் சொல்லவேணுமானாலும் நானன்றோ சொல்லவேணும், எனக்கன்றோ மருமம் தெரியும் தோழி! இவை உன்னாலும் சொல்லமுடியாது, இதற்கென்றே இட்டுப் பிறந்த சிசுபாலாதிகளாலும் சொல்ல முடியாது. இவ்வளவு குணக்கேடுகளையும் நான் அறிந்துவைத்தேயன்றோ இவ்விஷயத்தி லீடுபட்டுக் கிடக்கிறது. இவை தோஷங்களே யானாலும் அவனுடைய தோஷங்களாகையாலே அவன் ஸம்பந்தத்தையிட்டு இவை நமக்கு உபாதேயங்களேயென்று என்னெஞ்சு கொள்ளுகின்றது; (அல்லது) கீழ்ச்சொன்ன விசேஷண பூதங்களான குணக்கேடுகளில் நோக்கு இல்லாமே விசேஷ்ய பூதமான அவனை மாத்திரமே என்னெஞ்சு பற்றியிருக்கின்றது. மாயாவாதிகள் "நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம" என்று விசேஷண ஸம்பந்த கந்தமுமற்ற விசேஷ்ய அம்சத்தை மாத்திரமே அங்கீகரிக்கிறப்போலே குணமோ குணக்கேடோ ஆகிய விசேஷணம்சத்தில் கண் செலுத்தாமல் வெறும் விசேஷ்யமான அவனளவில் மாத்திரமே என்னெஞ்சு ஊன்றியிருக்கின்றது என்பதாக [ஆகிலுங் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கு மெல்லே] என்கிற மூன்றாமடி அமைந்தது.

...

...

...



71. ஸ்ரீ ராமாயணார்த்த விசேஷமொன்றின் விருந்து

பெருமாள் பித்ருவாக்ய பரிபாலன நிமித்தமாகக் காட்டுக் கெழுந்தருளிச் சித்திரகூடத் தாழ்வரையிலே இனிது எழுந்தருளியிருந்தபோது ஸ்ரீபரதாழ்வான்

அயோத்தியில் சக்ரவர்த்தியின் சரம கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றிப் பெருமானை வனவாஸத்தில் நின்று மீட்டுத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போக ஸபரிவாரனாய் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து தந்தை துஞ்சிய செய்தியைச் சொல்ல, பெருமாள் நெடும்போது மூர்ச்சித் திருந்து பிறகு உணர்ந்தருளி, பிராட்டியையும் இளையோனையும் நோக்கிக் கூறுகின்ற வார்த்தை "ஸீதே! ம்ருதஸ் தே ச்வசுர: பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண" என்பதாம். ஸீதே! உன் மாமனார் துஞ்சினார்; இளையா நீ தந்தையை இழந்தவனாயினை 'என்றாராயிற்று; ஐயோ! நம் தகப்பனார் துஞ்சினராமே!! என்றன்றோ கதற வேண்டும்; 'ஸீதே! ம்ருதஸ் தே ச்வசுர:' என்று பிராட்டியை நோக்கிச் சொன்னது ஒருவாறு பொருத்தமாகவே யிருக்கட்டும்; இளையோனைநோக்கி "பித்ரா ஹீநோஸி" என்றது செல்வைக் கேடாகவன்றோ வுள்ளது. சக்ரவர்த்தி தமக்கும் தந்தையாயிருக்க பெருமாள் 'நம் தந்தை துஞ்சினாரப்பா!' என்பதன்றோ முறை; சக்ரவர்த்தியோடு தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லைபோல இங்ஙனம் பேசியது என்னே! என்று சிந்திக்கத்தக்கதாகவுள்ளது. பெருமாள் ராவண ஸம்ஹாரம் செய்து தலைக்கட்டிப் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறிச் செல்லுகையில் அயோத்திமாநகர் அணித்தானவாதே 'ஸீதே! இதோ நம்மூர் வந்து விட்டது' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் கூறுது "ஏஷா ஸா த்ருச்யதே ஸீதே ராஜதாநீ பிதூர் மம" என்றார்; இதோ என் தகப்பனருடைய ராஜதானி காண்கிறது பார் என்றார். தகப்பனார் துஞ்சிப் பதினான்கு வருஷமாகியும் பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் தந்தையின் சிந்தனையே குடிகொண்டிருக்கின்றமையை நோக்குங்கால் பெருமானுடைய பித்ருபக்தி ஒப்புயர்வற்றதென்பது தெரியவரும். இவ்வளவு பித்ருபக்தி வாய்ந்த பெருமாள் 'லக்ஷ்மண! உன் தந்தை இறந்து விட்டா' ரென்றதற்கு இரண்டு ஹேதுக்கள் சொல்லலாம். இளையோன் *அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே* என்று ஸுமந்திரனிடம் சொன்னவனாகையாலே அவன் கருத்தை சிக்ஷித்துச் சொன்னபடி யொன்று. மேல் ஆரண்ய காண்டத்தில் இளையோனுடைய ஸேவைக்கு மிகவுகந்து *ந ஸம்வ்ருத்த: பிதாமம* என்று சொல்லப்போகிறவராகையாலே அதைமுன்னமே நினைத்துச் சொன்னதாகவுமாம். இதைவிட முந்தின ஸமாதானமே நன்று.

72. பகவத்கீதையில் விசிஷ்டாத்வைதவிருந்து

கீதையில் இரண்டா மத்யாயத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்திலிருந்தே சாஸ்த்ராரம்பமென்று கொள்ளலாம். அதற்குக் கீழுள்ள பாகங்களெல்லாம் அவதாரிகை யாக நிற்கிறது. அந்த பன்னிரண்டாவது சுலோகம் எவ்விதமாக வுள்ளதென்று பார்க்க வேணும். "ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா:; ந சைவ ந பவிஷ் யாமஸ் ஸர்வே வ்யமத: பரம்" என்பதே அந்த சுலோகம். இதன் பொருள் யாதெனில், ஸர்வேச்வரனாகிய நானும் இதற்கு முன் கழிந்த அநாதி காலத்திலும் இருந்தவனே; அர்ஜுனா! நீயும் இந்த அரசர்களுமான கேஷத்ரஜ்ஞர்களுங்கூட முன்பும் இருந்தவர்களே. முன்பு இருந்தது மாத்திரமேயன்றிக்கே மேலுள்ள காலமுமெல்லாம் நானும் நீங்களும் இருக்கப் போகிறவர்களே—என்பதாம். ஸர்வேச்வரனாய் பரமாத்மாவான நான் நித்யன் என்பதில் எப்படி ஸந்தேஹமில்லையோ, அப்படியே கேஷத்ரஜ்ஞர்களாய் ஜீவாத்மாக்களான நீங்களும் நித்யர்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று பகவான் தானே சோதி வாய் திறந்து பணித்துளன். இதனால் ஸர்வேச்வரனான பகவானிற் காட்டிலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு

குண்டான பேதமும், அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பர முண்டான பேதமும் பாரமார்த்திகமென்று பகவான் தானே வ்யக்தமாகத் தெரிவித்ததாய்த் தேறுகின்றது. இந்த ச்லோகம் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அடிப்படையாக வுள்ளதென்று நன்குணரலாம். நமது பாஷ்யகாரர் இந்த ச்லோகத்திற்கு இட்டருளி யிருக்கின்ற பாஷ்யம் மிகவும் விபுலமாக வுள்ளது. அதை வரியடைவே கற்றுணர்ந்து களிக்கப்ராப்தம். ... ❀

73. நம்மையுமறியாத விருந்தொன்று :—

“நான் கண்ட அண்ணா!”

உலக மகாபுருஷர்களில் ஒருவர். ‘ஸ்ரீ வைஷ்ணவமே’ வடிவெடுத்தவர். அவருடைய அருமை-பெருமைகள் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவை ‘அண்ணா தன்மை’கள். அவற்றுக்கு இணை கிடையாது; உபமானம் சொல்ல இயலாது. அவற்றைக் ‘காப்பி’ அடிப்படும் முடியாத காரியம். அந்த அரும்பெரும் சிறப்புக்களை மேம்படுத்தத்தானே என்னவோ, அவரிடம் சாதாரண மனிதனின் சில எளிய இயல்புகளும் குடி கொண்டிருக்கின்றன. அல்லது சிறப்பியல்பு அயரா உழைப்பு, குன்றாத ஊக்கம். ‘இன்றைய வேலையை நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாமே’ என்ற சோம்பல் அவரிடம் கிடையாது உழைப்பிலும் கடமைகளை நிறைவேற்றும் ஊக்கத்திலுந்தான் அவர் தம் வாழ் நாட்களைக் கழித்து வருகிறார். சிறிய பெரிய அலுவல்களை எல்லாம் தாமே செய்ய வேண்டுமென்ற பிடிவாதம் கொண்டவர். பிறரிடம் ஒப்படைக்க மனது வராது. செய்வதைத் திருந்தச் செய்யவேண்டும். கவனத்துடன் செய்யவேண்டும் என்று கருதும் கர்மயோகி அவர் ஒரு நாளில் அவர் செய்து முடிக்கும் வேலைகளை மற்றவர் ஒரு மாதத்தில் முடித்தாலே பெரிது! அவ்வளவு சுறுசுறுப்பு! ஞானக் குன்று. செயல் சுத்தத் தோடு, சொல் சுத்தமும் உள்ளவர் அண்ணா. கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவார். போலிப் பேச்சுக்களைப் பேச மாட்டார். இயலாததைச் சொல்லி ஏமாற்றவும் மாட்டார். சிறிய காரியமாகவோ பெரிய காரியமாகவோ இருக்கட்டும்; அவர் வாக்களித்து விட்டா ரானால் அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ள நாம் மறுமுறை ஞாபகப் படுத்தத் தேவையில்லை. செய்து முடிக்கும் வரையில் அதன் நினைவு குன்றாமல் இருக்குமவர்க்கு; அவ்வளவு சிரத்தை! அண்ணாவின் மற்றொரு அரிய குணம் அஞ்சாமையென்பது. நியாயம், நன்மை என்று தமக்குப் பட்டதை, துணிச்சலுடன் அவர் செய்வார். எவ்வித எதிர்ப்புக்கும், ஆபத்துக்கும் அஞ்சி பின் வாங்குவதில்லை. அல்பத்தனம், சுயநலம், காழ்ப்பு, அகூயை ஆகிய புன்மைகள் புகவே முடியாத பரிசுத்தமான பரந்த மனது அவருடையது! இதே மனதுடன் அழகை, எழிலை, இயற்கையை, இனிமையை எல்லாம் ரளிக்கத் தெரிந்தவர். மக்களின் உள்ளங் கவர்ந்த அன்புத் தலைவராக அவர் திகழ்வதற்குக் காரணம் அவருடைய குழந்தை உள்ளம். ஹாஸ்யத்திலும் பெருமை உண்டு. நண்பர் என்ற முறையிலும் அவர் சிரணிந்த தோழமை கொள்பவர். நாணயமும் நேர்மையும் மிக்கவர். சமூகத்தில் ஒருவன் எந்த நிலையில் இருந்தாலும், அது அவரது நட்பைப் பெறத் தடையோ ஸாதகமோ ஆகாது. தாராளமான உள்ளம் அவருக்கு. நண்பர்களுக்கு அவர் செய்திருக்கும் நன்மைகள் ஏராளம். அவை அவர்கள் கேட்டுச் செய்தவை அல்ல; சலுகையோ தனிச் சார்போ சுய விளம்பரமோ அவற்றில் இல்லை. ராமபிரானைப் பாராட்டுகிறோர் வால்மீகி, ‘ரக்ஷிதா ஸர்வ லோகாநாம், ஸ்வஜநஸ்யாபி ரக்ஷிதா!’ (உலகமனைத்தையும் காப்பாற்றுவவர், கூடவே தம் உற்றார் உறவினர்களையும் பாதுகாப்பவர்) என்று; அது போன்றே இவரும்.

அண்ணா ஓர் ஆழமான புலமையின் அநுபவக் கலசம் என்றால் மிகையாகாது. மேற்பரப்பில் நுரையிடும் அழகை மட்டும் புகழாகப் பாடிவிட்டுச் செல்லாது பதவுரையும், பொழிப்புரையும், உன்னுறை பொருளும் சொந்த நோக்கத்தில் எழுதிச் செல்லாது, காவியத்தின் கருவை ஐய மற உணர்ந்து, பாடல்களை காட்சி காட்சியாக வர்ணித்து, சொல்வன்மையாலும் புலமையாலும் ஆழியுள் புக்கு முகந்து கொண்டு வரும் அர்த்த விசேஷங்கள் சாலச் சிறப்புடையதாகும். அவர் எழுதிய 600 நூல் தொகுதிகளெல்லாம் படிக்கத் தொடங்கினால் இங்கு நிறுத்தலாம், அங்கு நிறுத்தலாம் என்றில்லாமல் படிக்கத் தூண்டும் வண்ணம், வார்த்தைகள் விழும் நயத்தாலும், கருத்துக்கள் மின்னலிடுகின்ற வாய்ப்பிலும்கூட, இளம் உள்ளமாகத் தொடங்கிய நாம் முழுமை உள்ளம் படைத்த உள்ள நிறைவோடு விடை பெறுகிறோம். வரிக்கு வரி களிப்பு, பக்கத் துக்குப் பக்கம் குதூகலம், பாகத்திற்கு பாகம் ஆத்ம சுகம். இவையாவும் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டு பொதிகை மலை ஐந்தருவிக்குள்ளே உடலையும் உள்ளத்தையும் குளிப்பாட்டிய மாதிரி, நம்மைக் குளிப்பாட்டி வைக்கிறது ஒவ்வொரு நூலும் ஐந்து முகமுடைய தங்க விளக்காகவும், ஐந்து மணங்கள் நிரம்பிய கதம்பமாகவும், ஐந்து சுவையுடைய பஞ்சாமிர்தமுமாகும். அவர் கையாலும் சொற்கள் கொழுஞ் சாறு நிரம்பிய தணல் நிற மாம்பழங்கள், கையாளும் தன்மையைச் சுவைக்கச் சுவைக்கத் தித்திக்கும் கற்கண்டு மணிகள். சொல்லாட்சியும் அடுக்கு மொழியும் பொற் சரட்டிலே கோத்த நல் முத்துச் சரங்கள்.

நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனத்தை நிர்வஹிக்க வல்லவர் இவர் ஒருவரே என்று பளிச்சென்று சொல்லலாம். ஸதாசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தமான ஸகல விசேஷார்த்த நிதியையும் பரம க்ருபையுடனே வாரி வழங்கும் வள்ளல்! ஸகல சாஸ்திரப் ப்ரவீணர். ஆழ்வார்களின் ஈரச் சொற்களின் அநுபவத்திலேயே பெரும் பாலும் ஊன்றி இருந்து அவற்றைப் ப்ரவசனம் செய்வதையே முக்கிய கைங்கர்யமாகக் கொண்டு, மூன்று வகை வைஷ்ணவ நோக்கங்களுக்காக முறையே பாடுபட்டு பெரிதாக வெற்றிக் கொடியை பாரதநாடு முழுதும் நாட்டி இருக்கிறார். அபார ஞானமும் ஆச்சரியமான உபன்யாச சக்தியும் பெற்றுள்ளவர் என்பதை நான் அதிகமாகச் சொல்லத் தேவையில்லை. இவருடைய காலகேஷப கோஷ்டியைப் பார்க்குமவர் இது என்ன! நம்பிள்ளை கோஷ்டியோ! நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ! என்னலாம்படி இருக்குமிருப்பை சென்னை வாசிகள் தான் அதிகமாக அநுபவிக்கும் பாக்கிய சாலிகள்!

தமிழகம் செய்த தவப்பயனாய் இன்று நம்முடன் ஒரு மேதை உலவி வருகிறார். புகழுக்கோர் எடுத்துக் காட்டாய், பண்புக்கோர் எடுத்துக் காட்டாய், தமிழுக்கோர் எடுத்துக் காட்டாய், வைணவத்துக்கே ஓர் எடுத்துக் காட்டாய், ஆசாரியனுக்கே உரித்தான ஸ்தானம் வகிப்பவராய், பாரதப் பெருமகனாய் விளங்குகிறார்.

தேஜோ மயமான முக விலாஸம், ஒளிப் பிழம்பாய்த் திகழும் கண்கள். அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தவர். ஆனால் மென்மையான இதயம் படைத்தவர். மிகவும் எளிய சுபாவமுடையவர். பேச்சில் வல்லவர். பேசும்போது எவரும் மெய்யறந்து கேட்பர்.

கடினமான கருத்துக்களையும் கேட்போர் மனதில் பதியும்படி மிகவும் எளிதாக எடுத்தாரக்கும் திறன் வாய்ந்தவர்.

பயன்னருகிலும் பாங்கலராகிலும், செயல் நன்றாகத்திருத்திப் பணி கொள்வான் என்று மதுரகனி யாழ்வார் அருளிய படி பற்பல சிஷ்யர்களையும் தம் வழிக்கு இழுத்து, உற்சாக மூட்டி அவர்களை உயர்த்துவார். கலை ஆர்வம் கொண்டவர். பரம ரஸிகர்; தம்முடைய பண்பினாலும், அன்பினாலும் அரவணைப்பினாலும் தாமும் உயர்ந்து மற்றவர்களையும் உயர்த்துவார்—குணக்குன்று. அவருக்கு குரு தக்ஷிணையாகவும், பாத காணிக்கையாகவும் ஆத்மாவை சமர்ப்பிக்கிறேன். பல்லாண்டு திடகாத்திரமாய் வாழ்ந்து உலகுக்கு ஆசி வழங்க வேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுவோமாக!

இராமாநுச முனி வண்மை போற்றும் சீர்மையன்

அடியினை என் சென்னியதே.

1—3—65

74. உபஸம்ஹாரவிஜ்ஞாபன விருந்து

கீழே எழுபத்து மூன்றாவது விருந்தைப்பற்றிச் சிறிது விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டிய துண்டு. “நான் கண்ட அண்ணா” என்கிற அந்த வியாஸம் திடீரென்று ஒருநாள் தபால் மூலம் கிடைத்தது. அத்துடன் ஒரு சிறு கடிதமும் கிடைத்தது. அதில் எழுதியிருந்ததாவது. “அடியேன் இன்னொருவரைப் பதை தேவீருடைய திருவுள்ளமறியும்; லோகோபகாரார்த்தமாக அச்சாகி வருகிற எழுபத்துநான்கு விருந்தில் இதையும் ஒரு விருந்தாகச் சேர்த்து அடியேனை க்ருதார்த்தனாகக் வேணுமென்று மிகவும் பிரார்த்திக்கிறேன்; எந்த காரணத்தையிட்டும் இந்த பிரார்த்தனையைப் பழுதாக்கவே கூடாது” இத்யாதிகள் இரண்டுபக்கம் எழுதியிருந்தது வியாஸத்தில் போலவே கடிதத்திலும் கையெழுத்து இல்லை. ‘அடியேன் இன்னொருவரைப் பதை தேவீருடைய திருவுள்ளமறியும்’ என்று அவர் எழுதியிருந்தாலும் எவ்வளவு ஆராய்ந்து பார்த்தும் இன்னொருவரை அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. வியாஸம் முழுவதும் அடியேனுடைய ஸ்துதி மயமாக இருந்தாலும், எழுதினவருடைய ஆர்வத்தை நோக்கும் போது இதை உபேக்ஷிக்கலாகா தென்றே அடியேனுக்குத் தோன்றியது. வியாஸத்தில் சிலவிடங்கள் பொருள்படாமல் இருப்பது மூண்டு அவ்விடங்களில் திருத்தம் செய்யவும் மனமிசையவில்லை. எழுதினவர் நெஞ்சுகனிந்து அபரிமித ப்ரீதியுடனெழுதியிருப்பதால் அன்பர்கள் இதையும் ஒரு விருந்தாகவே கொள்ளுவார்களென்று கருதி உபேக்ஷியாமல் அச்சிடலாயிற்று இது வெளி வந்த பிறகாவது அவ்வன்பர் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்வரென்றே எனது நம்பிக்கை.

இனி இந்த விருந்து நூலை உபஸம்ஹரிக்கிறேன். இங்ஙனே ஒரு விருந்து நூலை சேகரிக்க வேணுமென்று அடியேன் நினைப்பிட்டதில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜன் 194ல் எழுபத்து நான்கு வார்த்தைகள் வெளியிட்டதே அதிகம். ஆனாலும் ஒருநாள் இங்ஙனே ஆசை தோன்றிற்று. ஒவ்வொரு விருந்தையும் விரிவாகவே யெழுதக் குதாஹலமிருந்தது. பங்குனி விசாகத்திற்குள் அச்சிட்டு வெளியிட வேணுமென்கிற ஆசை தீவிரமாக விருந்ததனால் அநதிஸம்சேஷப் விஸ்தரமாகவெழுதிப் பூர்த்தி செய்யலாயிற்று. ஆப்தர்களான உபந்யாஸகர்களுக்கு விருந்தாகவே அடியேன் எதுவும் எழுதுவதனால் அன்னவர்கள் இதிலுள்ள ஸம்சேஷங்களையும் விஸ்தரித்துக் கொள்ள முடியுமென்பது அடியேனது துணிபு. இந்த எழுபத்து நான்கு விருந்துகளை ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலும் ஆந்திர பாஷையிலும் எழுதி வெளியிட விருப்பமுண்டு; ஆனால் விஷயங்கள் இவையே யல்ல; வெவ்வேறு விஷயங்கள் கொள்ளப்படும். இப்போது வெளியிட்ட விருந்துகளிலுள்ள குற்றங்குறைகளைப் பெரியார் பொறுத்தருளவும் அறிவிக்கவும் வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை.

இங்ஙனம்: ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியதாஸன்.

७-३-५६

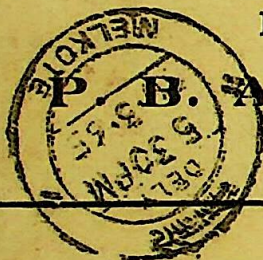
Rgd. No. 2975

ஸ்ரீராமா நுஜன்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்கள் கிடைக்குமிடங்கள்:—

- (1) க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.
- (2) M. A. KRISHNAMMAL, Advocate,
20, South Mada Street, Triplicane, Madras-5.
- (3) G. ரங்கைய நாயுடு,
26, குருவப்ப செட்டி தெரு, சிந்தாத்ரிபேட்டை, மதராஸ்—2
(இவர் சென்னையில் டிரசாரம் செய்ய நியமிக்கப்பட்டவர்.)

If un-delivered please return to :



P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

5. Sri Vangeepuram Raghavacharya,
M e l k o t a, (Mysore)



Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.

Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, L. Kancheepuram.